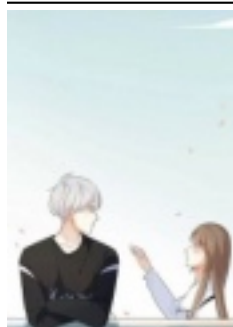

Rung Động Đầu Đời Của Tôi

Contents

Rung Động Đầu Đời Của Tôi	1
1. Chương 1: Giới Thiệu Bản Thân	2
2. Chương 2: Tên Hàng Xóm Đáng Ghét	3
3. Chương 3: Nhận Lớp	6
4. Chương 4: Bô Là Thế Lực Hắc Ám	8
5. Chương 5: Giẫm Phải Cục Vàng	9
6. Chương 6: Rước Heo Về Nhà	11
7. Chương 7: Xông Pha Cứu Người	13
8. Chương 8: Rủ Nhau Ăn Chè	17
9. Chương 9: Tên Bảo Bị Ốm	21
10. Chương 10: Gây Hấn Với Trùm Trường	25
11. Chương 11: Bổng Dưng Nổi Tiếng	28
12. Chương 12: 3 Chọi 1	31
13. Chương 13: Đuổi Nhau Với Anh Trai	36
14. Chương 14: Đi Học Trễ Và Triệu Chứng Kỳ Lạ Của Trái Tim	41
15. Chương 15: Giận	45
16. Chương 16: Con Khỉ	48
17. Chương 17: Học Sinh Mới	49
18. Chương 18: Thách Thức Pizza Khổng Lồ	52
19. Chương 19: “bà Nợ Tôi Một Ân Huệ!”	54

Rung Động Đầu Đời Của Tôi

Giới thiệu

Thể loại: truyện teen, học đường, hài hước. Truyện kể về cuộc sống và sự rung động đầu đời của một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/rung-dong-dau-doi-cua-toi>

1. Chương 1: Giới Thiệu Bản Thân

Sống trên đời 16 năm tuổi thanh xuân mình cứ lững lờ trôi chỉ có ăn với học! Nói đơn giản cuộc sống nó giống cái gì ta? À đúng rồi nó giống cái “bánh mì” khô khan nhạt nhẽo hoặc giống như một cái vòng tuần hoàn khép kín mà không biết bao giờ nó thủng. Nói vậy chắc có người tưởng tôi muốn chết, thật ra thì chưa, mình còn khỏe, còn cống hiến được, có chết thì đợi 80 năm sau mới chết, hihi. Nhưng cuộc đời sẽ chuyển sang trang mới là đời học sinh cấp 3. Oh yes! Tôi chờ cái ngày này lâu rồi, tôi sẽ vẫy tay chào ngôi trường cấp 2 yêu dấu, tạm biệt thầy cô thân yêu, có điều tôi hứng thú hơn cả là tạm biệt mấy thằng con trai khốn nạn dâm dê dễ tiện cùng khối và hạnh phúc hơn nữa là không phải nhìn mặt mấy má rưỡn dẹo ặt ẹo đương nhiên là chỉ 1 số ít thôi, nói thật lần đầu tiên nhìn mấy má đó tôi liên tưởng ngay đến những bộ phim kinh dị “kinh điển” của năm với những con cô hồn, ma quỷ! mấy cái má này nhan sắc cũng tương đương vậy đó, có chăng thì hơn kém cũng chả bao nhiêu đâu! (Một bên giải nhất bên kia cũng trên giải nhì) Nhìn u ám lắm!

Tôi tên là Nguyễn Hà Linh, chuẩn gái ngoan luôn nhá. Tính cách cũng thẳng thắn, vui vẻ, hoà đồng, là một người khá thực dụng, ghét đám đông tụ tập ồn ào thay vào đó thích ở nhà một mình, à còn nữa ghét nhất là trẻ con vì chúng là lũ phiền toái, phá hoại ăn vạ và khóc nhè, khi chúng ta mềm yếu chúng sẽ đòi này đòi nọ, không được thì lăn ra ăn vạ nói chung tôi cực ghét trẻ con. Năm nay tôi lên lớp 10 cũng sắp bước sang tuổi 16 nhưng vẫn còn trong sáng và ngây thơ lắm, vẫn còn fa chưa biết yêu là gì? trong khu lũ bạn thi nhau show người yêu thì tôi ở nhà ôm chăn ngủ. Chắc một phần là do nhan sắc chưa đủ độ và đơn giản là không muốn có. Người ta nói:

” tình yêu tuổi học trò là tình yêu ngây thơ trong sáng của tuổi mới lớn!”

Phét! Anh em đừng tin nó lừa đấy, thời đại này làm gì có tình yêu trong sáng nữa, nếu ai còn quan niệm còn tình yêu “trong sáng” thì đó là quan niệm lạc hậu lắm nhé. Thấy một số đứa chia tay đau khổ u sầu nói mấy câu kiểu “tao không sống được mày ơi! Tao không thể sống thiếu anh ấy” mà chả biết cái thằng nào đã cho bùa mê thuốc lú gì để có đứa yêu như con ngọ rồi chia tay. Nói thật tôi mà biết mấy thằng này tôi cũng muốn đến xem mặt nó thế nào, dạng người gì mà nguy hiểm đến vậy, khiến cho người ta khóc thương thảm thiết. Thất tình mà hay nói “tao không sống nữa”, hay là “tao không thể sống nếu thiếu.” rồi tự tử rồi vân vân thì tôi nghĩ “việc gì phải ngu thế! Ăn cơm mà ngu như ăn cám, sao nghĩ ngu thế! Cái thằng đó có là cái gì thì chia tay rồi cũng không liên quan gì đến mình, nó có cấm mình ăn cơm đâu mà chết!” nhưng.....cái gì cũng chỉ là nghĩ thôi hí hí! Thật ra tôi nghĩ thì đành thép như đàn ông nhưng mà mềm không dám nói bởi vì bảo toàn mạng sống thôi (qui luật sinh tồn đấy bạn ạ). Vì vậy chúng ta hãy nói không với “tình yêu học đường” đừng yêu đương làm gì cho một người hại thân.

Trông vậy thôi, trong nhà tôi là đứa con gái ngoan ngoãn nhất nhà đấy. Về phần nhan sắc cũng đủ dùng không xấu đến nỗi ma trê quỷ hờn nhưng không đẹp nghiêng thùng nước rạt ruộng ngô, về phần học lực tạm cho là học được, cũng đủ điểm đỗ cấp 3. Hoàn cảnh gia đình cũng không có gì nổi trội, nhà tôi có 5 người: bố mẹ, tôi, một ông anh song sinh và một thằng em trai. Bố tôi là chiến sĩ công an đeo hàm thiếu tá, mẹ thì là bác sĩ. Trong ba anh em thì tôi cảm thấy mình thật là may mắn vì tôi không kiêu ngạo tính bựa bựa như thằng anh cũng không vồ vồ dâm dâm như thằng em, nói chung tôi là người bình thường nhất và tôi cảm thấy tự hào về mình quá! Haha! Ông anh song sinh của tôi tên là Anh Dũng trông đẹp cái mặt thớt nhưng nói một cách chân tình và đứng đắn nhất với một người đã chung sống với ổng và làm anh em trong 15 năm nay thì ông anh tôi là đàn ông thì cực kì sai vì nó không hợp với tính đàn bà của ổng. Song sinh nhưng cả gương mặt, tính cách của tôi với của ổng hoàn toàn khác nhau (cũng may là khác đấy). Cái tính bựa bựa so đo từng tý một, rồi móc ngói soi mói người khác rồi méc bố mẹ nhiều lúc làm tôi tức anh ách mà không làm gì được. Người ta có câu “làm anh khó lắm phải đâu chuyện đùa” thế mà ông này có cái gì ngon ngon thì ăn hết không chừa phần ai bao giờ còn cái gì không ngon để thiêu cũng không động đến. Có ai hiểu cho nỗi khổ của người em có thằng anh trai thế này không? Nhìn cái mặt thôi thấy ghét rồi, nhiều lúc chỉ muốn cầm cái tông phi phát giữa cái mồm hay ăn..... Nhưng cái này cũng chỉ nghĩ thôi... Sự thật luôn phũ phàng mà.

Không ai hay biết cuộc đời tôi là chuỗi bi kịch, bi kịch bắt đầu ngay khi cha sinh mẹ đẻ. Thứ nhất tại làm sao? Hà có gì? Sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm mà ổng ra trước tôi ra sau, thế là tôi là em mà ổng là anh. Đau! Quá đau! Hơi tý giở cái giọng “tao là anh tao có quyền” cái con khỉ khô ấy, ai bảo tôi rộng

lượng quá chi! Bị kịch thứ hai, ngay từ khi mẫu giáo đến hết năm lớp chín suốt ngày tôi phải nhìn mặt ông anh cả trên lớp lẫn ở nhà, nhìn đến phát mốc luôn rồi, thi thpt lại cùng đồ một trường, giờ chỉ còn hi vọng không chung một lớp thôi và để điều đó thành hiện thực ngày nào tôi cũng dâng hương cầu trời khẩn phạt, tu tâm tích đức. Đâu phải song sinh là cứ phải dính lấy nhau đâu, đúng không? Lại nói chuyện đến trường, bao giờ tôi cũng mang danh em gái HOT BOY đi đâu tôi cũng gặp mấy bọn con gái đúng kiểu tôi không muốn tiếp, hàng chục đứa mà hỏi câu như 1 ” bạn cho mình xin số điện thoại bạn Dũng được không?” ẹo bạn bè gì ở đây. Trước tình huống đó tôi cười hiền hậu và chốt ngày một câu cho chúng nó cay cú ” anh ấy bị xi đa bạn à!” xong quay gót tôi bỏ đi luôn, vậy mà hôm sau fan vẫn theo đây và có phần đông đảo hơn hôm trước (tôi tự hỏi ở Việt Nam “xi đa” là được ưu chuộng đến thế cơ à!). Toàn bọn có mắt mà không trông không biết nhìn người.

Còn thằng em trai tôi nó tên Nguyễn Thanh Duy năm nay nó học lớp 7, nhận xét chung là cũng trắng trẻo mặt cũng được hình như ở trường nó cũng “hot” lắm mà hay nhể, nhà này ai cũng “hot boy” hết vậy tôi “hot” gì hay mỗi tôi “nguội” thôi, tên nó giống ca sĩ Thanh Duy nhưng thằng này nó ăn hại lắm, nó mà hát thì đất nước loạn lạc ngay.

Thằng Duy có một quá khứ với một bộ răng tầm cỡ chia hẳn ra ngoài với biệt danh “tinh tinh vổ”, nuôi cực kỳ tốn bàn chải và kem đánh răng, bây giờ thì nó nẹp răng rồi thì còn đỡ cũng còn chia mà không đáng kể. Hai anh em nhà này tính bựa bựa như nhau kinh khủng, cực mê chương trình thi sắc đẹp, nhất là phần thi áo trắng xong ngồi bình luận phải nói khó nghe vô cùng, đại loại thế này:

“Con này ngực đầy đặn kinh chả bù cho cái Hà Linh nhà mình! Nhìn như cái sân bay haha!”- thằng anh mắt nết tôi phán.

“Cái gì mà sân bay! Anh nói kì ghê chị ấy tự ái gì! Mần hình tivi hãng sony!”- thằng em dâm dề tôi nó sửa.

Chém! Đưa hai anh em họ đi chém hết đi! Đúng là tội lỗi! Tội lỗi! Ngực lép có gì sai, kệ người ta chuyện mình à! Ngực đàn ông cũng phẳng lì đó chứ đâu, nói nghe hay nhể. Riêng tôi những bọn mà khoe ngực hay người mình trước bàn dân thiên hạ, người trần trụi có bộ bikini là mấy bọn chả ra gì! Đẹp lắm ấy mà khoe, toàn “si-ri-côn” thôi. Tội nghiệp cho tôi sống giữa những người dâm dề như anh em nhà này! Cuộc sống là những ngang trái, bất công. Vì vậy ngày nào tôi cũng vượt khó vươn lên để “gần bùn mà không hôi tanh mùi bùn”!

THE END

Cảm ơn đã đọc!!!

2. Chương 2: Tên Hàng Xóm Đáng Ghét

Ngày 19 tháng 8 năm 2017. Tên hàng xóm đáng ghét.

Hôm nay là ngày tôi đi lên trường thpt S để nhận lớp nên từ hôm qua tâm trạng tôi đã rất tốt, háo hức lắm. Không biết học trường mới thế nào? Bạn bè mới thế nào? Nhiều trai đẹp không? Hí hí! À còn nữa cầu mong không học chung lớp với ông Dũng, a men. Thầy cô mới thế nào? Dữ hay hiền. Rồi cô chủ nhiệm tốt không? Rồi...bla...bla. Chắc vì thế nên đến tận 12h tôi vẫn nằm nghĩ vẩn vơ mãi mới ngủ được vậy mà sáng nay bị thằng em chơi một vỏ đau.

Sáng nay khi tôi đang mơ màng trong giấc mộng thì thằng oắt con Duy gọi tôi dậy.

“Chị Hà Linh dậy đi! 8 giờ rồi đấy! Không đi học à!”- nó lay lay người tôi y như cháy nhà đến nơi rồi đấy làm tôi vội bật phắt dậy nhìn ngoài cửa sổ, ngoài trời đã sáng hẳn cùng với những tia sáng yếu ớt khiến tôi tin 8 giờ thật người tôi luống cuống cả lên.

Tôi vội vã lấy đồng phục trường thay vô, đánh răng, rửa mặt, buộc tóc tích hợp chuyên môn làm chung một thể luôn cho nhanh, vội quá nên tôi chỉ kịp đớp cái bánh mì con con ăn khô suýt nghẹn gần chết mà không có thời gian lấy nước uống chạy vèo ra ngoài sân dắt xe đạp ra cổng thì gặp mẹ tôi đi chợ về.

“Ô! Con này mày dở người à! Mới 6 giờ kém 15 mày định đi luôn à! Sao nói 7 giờ 30 phút mới có mặt ở trường mà! Nóng lòng quá đi sớm à con!”

Mẹ tôi chơi ngay câu làm tôi đau lòng quá, con dở vẫn là con của mẹ mà. Tôi chợt thức tỉnh ngay sau câu nói của mẹ, ở mình dở bởi chỉ người dở tin thằng tinh tinh vô đây. Tôi xem đồng hồ đeo tay 6 giờ kém 10. À ra vậy thằng Duy lừa mình, cảm giác mặt mình bây giờ tương đương với mặt con lừa. Tôi dựng ngay cái xe đạp lại, 2 tay cầm 2 tông, thằng này mày to gan nhể dám lừa bà.

“Thằng kia mày lừa bà hả?”- tôi chạy sòng sộc vào nhà. Bà tức rồi đấy, may bà không đến trường trong bộ dạng này không người ta tưởng con cô hồn nào phương nào đến thì mang tiếng bà còn mặt mũi nào mà học. Thằng em mất dạy!

Phòng khách không thấy tôi lao sang phòng bếp, á à thằng Duy đang nhờ nhờ mở tủ lạnh ăn vụng miệng cười cười chắc nó tưởng lừa được tôi rồi. Tôi rồn 100/100 công lực cầm tông phi ngay một phát trúng đít nó, tôi mà ném thì chắc nó phải đau tương đương người bị bệnh trĩ (cái này tôi khẳng định quá nhiều lần thử nghiệm trên người thật)

“Aaaaaaaaa! Chị chưa đi học à?”- cái mắt nó tròn tròn nhìn tôi như nhìn thấy ma.

“Bây giờ có trời cứu mày nhá!”

Như tôi dự đoán, nhận ra tình thế nguy hiểm, nó rất nhanh bỏ chạy ngay lập tức, chạy hết phòng khách chạy ra ngoài sân rồi xông lấp sau mẹ tôi.

“Mẹ cứu con! Chị Hà Linh thành quỷ rồi!”

“Hai chị em nhà mày tự giải quyết mẹ còn phải nấu đồ ăn sáng muộn rồi!”- mẹ tôi bơ đẹp nó luôn đi vào nhà.

“Mẫu hậu anh minh!”- tôi cảm kích mẹ quá! Oh mama. Tôi cười man rợ nói tiếp “Bây giờ không ai đỡ cho mày rồi nhá! Có gì chặn chối đi!”

Vừa nãy nó nói tôi là gì nhỉ? Quỷ á! Được rồi cho mày biết thế nào là quỷ. Trông cái mặt nó méo, ôi nhìn kìa, nhìn.....ghét quá.

“Chị bình tĩnh có gì từ từ nói! Chị em với nhau!”

Thằng Duy nhìn tôi với khuôn mặt đáng thương mà mày có đáng thương cỡ nào cũng không bằng Sơn Tùng MTP nhá em trai.

“Thằng chó linh án đi!”

Tôi rồi hết lực vào đôi tay, huy động hết sức mạnh phi một phát phi một phát tưởng chúng cái mặt mệt nó, ai ngờ nó nhanh quá tránh được cái tông của tôi còn cái tông cứ thế theo đà bay qua tường nhà tôi bay luôn sang sân nhà hàng xóm và ít giây sau ngay lập tức tôi nhận được tiếng hét kinh dị của thằng bê đê nào đó kèm theo câu chửi rửa.

“Aaaaaaaaa! Con ngọ nào ném chết tao rồi!”

Thôi chết tôi rồi, ném nhằm người vô tội. Trời thương rủ lòng tao à nhằm trời cao rủ lòng thương con tai qua nạn khỏi, nó ăn vạ bắt đền tiền con thì con chết.

“Mày liệu hồn tao đó!”- tối lườm thằng Duy một cái rách mắt, coi như nó ăn may. Kể nó cũng biết điều đi vô nhà cho khuất mắt tôi. Tôi mon men ra chỗ bờ tường biên giới giữa nhà tôi với nhà người ta, ngó sang sân nhà bên thấy thằng cha nào đó quay lưng về phía tôi một tay ôm đầu tay còn lại cầm chiếc tông của tôi.

“Bạn gì ơi! Cho mình xin cái tông!”- tôi cười ruồi đợi phản ứng đối phương.

“Cái tông này của bà đúng không?”- thằng đó nó quay ra cầm tông chỉ thẳng vào mặt tôi y như tôi là người có tội.

Ôi má ơi! Trời đất thiên địa ơi! Ấy và các thứ ơi!.....TRAI ĐẸP. Làm hàng xóm được vài ngày giờ mới thấy mặt thằng này. Tại tôi ít ra ngoài mà đó là tâm lý chung của mọi người, chả đứa nào dại gì đi ra ngoài trời

giữa cái nắng nóng gay gắt này, đảm bảo chỉ cần ít phút sau bạn sẽ có một làn da đen nháy quầng rừ khiến bạn tỏa sáng giữa ban ngày và tàn hình trong bóng đêm. Tôi đủ đen rồi không cần đen thêm. Tôi nghe bố tôi nói có 4 người: một cặp vợ chồng, hai thằng con trai chuyển sang căn nhà mới xây bên cạnh, họ hiền và thân thiện lắm. Mà thật ra cái nhà bên cạnh hoàn thành xong thì tôi còn sung sướng hơn cả chủ nhà đấy. Khi còn đang thi công ngôi nhà, nào là tiếng máy trộn xi măng, tiếng í ới gọi nhau của mấy ông thợ xây, rồi thỉnh thoảng mấy ông yêu đời hát cải lương tôi không có ý trê đầu nhưng nói thật đúng là thấm họa âm nhạc, rồi đủ thứ tiếng ồn trên đời. À mà thằng đó nó hỏi vậy biết chửi lời thế nào nhé?

“Mình không may ném qua thôi ai ngờ chúng bạn thôi! Xin lỗi nhé!”- tôi thỏ thẻ nói.

“Xin lỗi mà được à! Nhìn đầu tôi sưng một cục nè!”- thằng đó chìa đầu ra cho tôi xem rồi lên giọng ăn vạ.

Ồ nhìn cái mặt sưng sứa mà tính bựa nhể? Tôi chỉ thấy một đồng tóc bù nhùi thôi chứ chả thấy sưng gì cả bộ tên này tính ăn vạ hả? Người ta nói chửi sai người xấu hay gặp quả báo, tôi ném thằng em trai mà trúng tên này thì chắc nó phải ăn ở thất đức lắm mới vậy. Bao nhiêu người không chúng mà chúng mình thì cần xem lại. Mà thôi tôi ném, tôi nhịn vậy.

“Hàng xóm với nhau bỏ qua cho nhau một tý! Mà đây cũng có cố ý đâu!”

“Đúng rồi cố ý thì tôi nhập viện rồi!”

“Người đâu tính đàn bà thế nhể? Chấp nhận dù sao ông cũng không sao rồi còn gì! Thế có giả tôi cái tông không hả?”

“Không giả làm gì được nhau”- nó trợn mắt thách thức tôi.

Ồ được! Thằng này được! Đúng ra bà nể vì là hàng xóm nhưng hình như bà hiền quá nên mới bị mày bắt nạt, bà đêch nể nữa.

“Bố thí cho đó! Đúng là đồ đàn bà!”- tôi cũng không vừa.

Có cái tông thôi mua đôi mới là được gì. Từ này tôi với tên này chính thức là kẻ thù. Tôi bỏ vào nhà luôn, ngồi vào bàn ăn mà vẫn nghe tiếng tên hàng xóm vắng vắng bên tai. Đại khái nó sửa thế này:

“Cái đồ hổ cái. Đàn bà lai đàn ông. Con ngựa của năm.....”

Bà bực rồi đấy! Tôi xông ra ngoài sân ngó sang bên sân nhà hấn rửa:

“Coi chừng bà thả con chó cắn nát mặt mày đó! Oắt con!”

Hình như nó sợ hay sao nó nặng nề vào nhà mặt hầm hầm nhưng tôi thấy cái mồm nó vẫn lẩm bẩm chửi tôi. Tôi cũng vào nhà, ngồi vào bàn ăn sáng lúc này mẹ tôi cũng nấu xong mì rồi chỉ chờ đông đủ là ăn thôi. Nhìn thằng Duy tôi lại nhớ đến chuyện nó trêu tôi, tức quá tôi vỗ “bộp” một phát nó úp mặt vào tô mì. Cho chết thằng danh con!

“Chị làm cái gì đấy!”- nó lườm tôi, thấy bố tôi cùng ông anh tôi vừa vào bếp nó ăn vạ luôn-” bố chị Hà Linh đánh con úp mặt vào tô mì”

“Ai bảo mày lừa tao! Còn nhe đấy!”- tôi quát, đảm bảo nó hó hé nữa tôi cho nó phát tát ngay.

“Mới sáng ra đã đánh nhau chí chóc rồi! Mấy đứa cứ thế bố cất tiền tiêu vặt! Mà cái Hà Linh vừa nãy cái nhau với cậu hàng xóm đúng không, người ta là hàng xóm mới của nhà mình đừng để người ta đánh giá không tốt về nhà mình! Cứ cái tính cục cằn như thế mai kia đồ thằng nào nó hót cho đấy!....”

Bố tôi lại tuôn một tràng đạo lý, toàn câu tôi thuộc lâu rồi nhưng phải im mà nghe thôi, bị cất tiền tiêu vặt thì khổ.

“Đúng rồi bố trừ tiền tiêu vặt nó đi!”- trước tình hình đó, thằng anh mất nết của tôi đã không giúp mà còn thêm dầu vào lửa.

“Thôi ăn đi cho nhanh! Muộn học rồi!”- bây giờ mẹ tôi mới lên tiếng kêu gọi hòa bình.

Sau khi ăn xong tôi có thời gian để chỉnh chu lại tóc tai, trang phục. À đấy giờ mới để ý, tôi lú lẫn quá cục đóng lộn rồi nè, may quá phát hiện ra không để thế này ra đường người ta cười cho thối mũi. Bây giờ thực

sự xong xuôi tôi mới phi thẳng ra ngoài cổng đi học trước còn anh tôi lẽ mề trải chuốt lăm, chả biết trời xui đất khiến kiểu gì lại cùng lúc gặp tên hàng xóm dắt xe Cup ra cổng để đi đâu, làm gì thì tôi chả quan tâm lăm. Thấy tôi, nó lườm 1 cái rách mắt, xong tôi cũng éo vừa tôi cũng lườm nó 1 cái cảm tưởng mắt có thể toé ra điện vậy xong tôi ngoảnh mặt đạp xe đi luôn, nó cũng nhảy lên xe ga rồ rồ đi vọt qua tôi y như sắp đâm người đến nơi rồi đấy. Thấy ghét! Đâm bà vô tù một gông nhe con.

THE END

Cảm ơn đã đọc!

Nếu các bạn thích hãy ủng hộ Hà nhé! Đề cử hoặc bình luận để cổ vũ tinh thần Hà nào! Thanks and love all!

3. Chương 3: Nhận Lớp

Tôi bắt đầu nhảy lên xe và xuất phát đến trường với một tâm trạng khá là phấn khởi, vui dữ lăm. Sau một hồi đáp cong đít lên thì cuối cùng tôi cũng thấy trường mình kia rồi...hạnh phúc quá, mệt thật giá kể tôi có cánh cửa thần kì của đô rê mon cuộc sống tôi sẽ bớt khổ hơn. Từ giờ trở đi đây chính là ngôi trường mới của tôi trường “THPT S”. Để vào được đây tôi đã học khổ sở thế nào, ngủ muộn thế nào, những ngày tháng địa ngục đó đã qua và ta đã đạt được mục đích!Hebe! Nghe nói trường này toàn trai thanh nữ tú thôi, mà không biết có thật không. Trường mới của tôi là một ngôi trường đã trải qua 54 năm xây và trường thành, là một ngôi trường có bề dày về truyền thống hiếu học. Nhận xét chung của mọi người về ngôi trường này thì đây là một trường khá khang trang với 3 dãy phòng học 3 tầng và có đầy đủ phòng học, phòng bộ môn, thư viện...và đội ngũ giáo viên giỏi, vì xây dựng được khá lâu nên gần đây nhà trường đã sửa sang lại các phòng học để chào đón một năm học mới, nói chung rất đây là ngôi trường mơ ước nhiều người. Có điều tôi ấn tượng nhất là cái cổng được thiết kế 2 bên dĩa giống như một trang sách mở ra vậy, sân trường rộng rãi cây cối um tùm ghế đá tùm lùm à nhầm nói chung như các ngôi trường khác thôi, trường bây giờ khá vắng vì chỉ có học sinh khối 10 đến vào hôm nay để nhận lớp thôi. Sau khi cất xe vào đúng nơi nó thuộc về là nhà xe thì tôi bắt đầu đi về phía biển thông báo học sinh của các lớp phía bên kia, cảm giác giờ thì cũng vui vì có phần bớt phần khích hơn tỹ vì muốn xem thì tôi phải vượt qua cái đám đông bao quanh cái bảng đấy, khổ! Minh chiều cao có hạn. Ưa mà tôi nhìn thấy đứa nào loáng thoáng giống con nhỏ Vy kia thì phải. Rõ nó hứa rủ tôi mà giờ nó đã ở đây rồi, mày được. Con Vy là bạn học của tôi từ hồi mẫu giáo rồi nhưng lên lớp 5 mới chính thức chơi thân với nhau, còn này có cái tính khó ưa lăm! lăm mồm, mề trai, hám tiền, hám hăm nhưng khi yêu thì nó bỏ bạn luôn. Thấy cái dáng nó hình như đang cố chen chúc vào đám đông để xem cái bảng thông báo kia, khổ nỗi con này chiều cao nó cũng sêm giống tôi không chen được! Haha! Không có bà mày làm được gì à con. Tôi bắt đầu tiến bước về phía nó, vỗ vai nó và thốt:

“Ê! Mày đến bao giờ đấy!”

Con Vy nhìn tôi mắt nó rưng rưng kiểu bắt lực nói:

“Sao giờ mày mới đến tao xem này giờ mà không xem được! Không biết tao và mày có vào cùng lớp không nữa! Bố mẹ sao chúng nó cao thế!”- còn này trả lời ngày thơ thật, thế sao nói rủ người ta mà đến trước.

“Sao mày nói rủ tao mà còn trách cái gì! Mày yên tâm tao nghĩ là chúng ta không cùng lớp thì cũng đã học cùng trường rồi, lo gì! Chắc phải đợi bọn nó xem chán rồi mình xem”- tôi vỗ vai an ủi nó.

“Tao hóng suốt bỏ qua hôm nay rồi! Đợi nó xem bao giờ mình được xem!”- nó nói mặt méo xẹo như kiểu trẻ con ăn vạ nhưng cũng nghe lời tôi, đi ra ghế đá đợi bọn kia bầu xong vậy. Nói thật trông mặt tôi vậy thôi mà trong lòng cũng thét gào vì không xem được đấy. Giờ ạ lùn khổ quá.

Đợi 10 phút nó vẫn người nó chúng nó chuyển sang tìm lớp thì tôi với cái Vy mới mò tới, vừa lúc đó thấy thằng anh tôi cùng vừa đi tới cổng, ông đi vào 1 phút là kêu gọi sự chú ý từ các ánh mắt của đám con gái tôi quay ra thì thấy cái Vy nó cũng vậy, hazzz. Mặc kệ người, tôi tiến tới bảng thông báo xem từ danh sách lớp cuối trở lên vì điểm tôi không cao lăm, thấy vậy cái Vy mới bắt đầu hoàn hồn ngó vào bảng thông báo.

Thình... Thình tim tôi đập liên hồi sao mãi chưa thấy tên mình đâu, lo quá hay mình trượt rồi, mà đâu dờ ràng mất 15 nghìn nhắn tin xem điểm, đỡ rồi mà. À đây rồi lớp 10H vui ghê haha, à xem nhỏ Vy có lớp này không? Ô kia có con Vy này, sướng không tả nổi. Tôi quay ra phía nhỏ, nhỏ quay ra phía tôi cả 2 đứa nhìn nhau:

“Rê! Cùng lớp rồi!”- tôi với nhỏ cầm tay nhau nhảy căng lên, ôm hôn thắm thiết nhận thấy mọi người đang nhìn thì chúng tôi mới bình tâm lại cư xử mẫu mực hơn.

“Ô! Minh lớp 10H nè!”- tôi quay ra thì thấy ông Dũng đang nhìn vào bảng thông báo nói.

“Ọc...ọc”- tôi khóc không thành câu luôn, cái gì cơ, chuyện gì đang xảy ra vậy hả trời. Huhu rõ ràng tôi đã khẩn rồi mà, sao nói chùa đó linh lắm, tôi đi chùa Hấn hỏi đấy. Nén đau thương tôi cố tỏ ra mạnh mẽ thì nhận ra con Vy với ông Dũng cũng vui mừng nhảy căng lên. Vui khỉ ấy. Hic hic.

“Vậy là chúng ta để chúng một lớp! Vui ghê!”- con Vy ngây thơ cười. Còn tôi và ông Dũng chả nói gì. Tôi nghĩ giờ ông ấy cũng mới biết tôi chung lớp với ổng bởi nhìn mặt ổng đơ như tượng gỗ, cả tôi và ông Dũng đều không mong kết quả thế này cả.

Bây giờ tôi, nhỏ Vy và thêm 1 người thừa thãi kia nữa đi tìm lớp, lớp tôi ở đầu ngay cầu thang tầng 2. Vừa bước vào lớp, toàn những gương mặt lạ lẫm với một ánh mắt thân quen nhìn ông Dũng, ở lại vậy. Tôi với cái Vy chọn ngay cái bàn cuối lớp để tiện cho mọi hoạt động trong giờ kiểm tra và có thể chợp mắt trong giờ văn, làm giảm sự chú ý trong lúc kiểm tra miệng đầu giờ. Ông Dũng thì chọn bàn trên tôi nè, xì! Lúc này lớp khá đông đủ học sinh giờ chỉ chờ thầy hoặc cô chủ nhiệm vô là xong. Trong khi mọi người hăm hờ bắt tay làm quen thì tôi nghe nhạc ngồi lặng thình 1 mình. Tôi nhìn thơ thẩn ra ngoài cửa chính thì điều khiến tôi ngạc nhiên một khuôn mặt thân quen, một dáng người thân quen, một bộ quần áo thân quen...chính là hấn ta. Chắc lúc đó mồm tôi không ngập được vào luôn quá. Đó chính là TÊN HÀNG XÓM đang ngáo ngáo bước vào lớp. Ánh sáng tâm hồn tôi vụt tắt, một cảm giác bất lực dần áp đảo. Chả lẽ ông ta cũng học lớp này, giới ơi. Tôi quay ra thấy cái Vy cũng ngạc nhiên như tôi mặc dù nó chả biết tên này là ai, anh mắt nó và đám con gái trong lớp như mất hồn, ở hiểu lại kiểu hot boy thu sự chú ý. Hấn ta bước xuống bàn cuối kế dãy tôi, ngồi bịch xuống 1 cái. Lúc này hấn mới quay về phía tôi và nhìn tôi với 1 ánh mắt cũng cực kì ngạc nhiên, mồm há to, mắt trố ra nhìn tôi, tay chỉ về phía tôi như kiểu người ngoài hành tinh, mồm lắp bắp:

“Bà...bà...bà...”

Ồ tao ngạc nhiên không kém mày đây. Đừng có mà làm nố! Ánh mắt trong lớp cũng ròn về phía tôi ngay cả con Vy cũng nhìn tôi chằm chằm. Tôi tự hỏi nhìn vậy là ý gì đây!

“Bạn quen mình sao?”- tôi cười nhạt nhẽo rồi quay lên phía bảng. Lúc này ánh mắt bọn họ mới tản đi chỗ khác.

Tầm 10 phút sau bước vào từ cửa chính là một thầy giáo già với cặp kính đeo trễ trông vẻ rất nghiêm khắc. Bọn lớp tôi bay giờ mới nhanh chóng ổn định chỗ ngồi, cả lớp căng thẳng im phăng phắc không đứa nào họ ho câu gì, không đứa nào rên câu gì. Thầy giáo nhìn quanh một lượt ngồi vào ghế và cất giọng trầm ấm sua bớt sự căng thẳng:

“Xin chào các em! Tôi là Trịnh Xuân Trường thầy giáo dạy môn toán, là người sẽ chủ nhiệm các em năm nay. Thầy nhìn một lượt lớp mình cũng thoáng bạn mặt mũi sáng sủa nên chắc học cũng được!...”- thầy Trường ngồi nói rõ ràng dài về nó qui nê nếp của nhà trường rồi nói cái gì nữa thì tôi chả nhớ lắm.

Thầy sắp xếp lại chỗ ngồi cho cả lớp nhưng chủ yếu chỉ đổi bàn thôi còn ai ngồi với ai giữ như cũ. Cũng may là tôi và nhỏ Vy vẫn ngồi bàn cuối, còn ông Dũng ngồi với 1 ở cậu con trai tên Hoàng Lâm thì phải vẫn ngồi trên tôi bàn, nói chung cũng là “hot boy” nốt, lại thế! Thằng hàng xóm vẫn ngồi bàn cuối kế bàn tôi và ngồi một mình trong khi có bao nhiêu đứa ngó ý ngồi chung. Hazz nản! người muốn chuyển sao không chuyển đi đúng là ông trời chả bao giờ theo ý tôi cả.

“Thế bây giờ thầy phân cán bộ lớp nhé! Em Hoàng Lâm là em nào nhĩ?”- thấy 1 cánh tay giơ lên từ phía Lâm thầy nói tiếp “ừ! Đẹp trai sáng sủa! Điểm đầu vào cao nhất lớp 46 điểm! Em làm lớp trưởng nhé!”

“Ồ”- cả lớp đồng thanh và nhìn người tên lâm kia một ánh mắt ngưỡng mộ.

“Vâng”

Oh my god 46 điểm trâu bò quá! Há há bài kiểm tra coi như không phải lo rồi chỉ cần gây dựng mở quan hệ tốt là được mà thấy ông ấy cũng hiền nhả nhặn.

“Thế ai là Nguyễn Quốc Bảo?”

“Em!”- giọng nói phát ra từ phía thằng hàng xóm. À ra nó tên Nguyễn Quốc Bảo.

“em cũng 46 điểm bằng điểm Hoàng Lâm làm lớp phó học tập được không? Trà xem ra lớp mình toàn bạn đẹp trai và học giỏi thôi nè!”

“Ồ”- cả lớp quay ra nhìn hần ta và tôi cũng vậy, tiếng đồng thanh từ bên hội con gái ngày càng to có đứa quay xuống nhìn hần ta 1 ánh mắt hình trái tim có đứa thẹn thùng như kiểu nhìn trộm. Ngay cả tôi cũng rất ngạc nhiên nữa đấy trông ngáo ngáo ngơ ngơ vậy mà học giỏi ghê ta nhưng đáp lại ánh mắt của tôi và mọi người hần cười típ mắt gãi đầu.

“vâng”-tên Bảo vui vẻ nhận lời.

Sau lúc đó thầy giáo bầu các tổ trưởng của từng tổ, mà điều ngạc nhiên là ổng Dũng cũng được chức lớp phó lao động đấy!haha! Nói chung ngày hôm nay cũng chả phải ngày đẹp đẽ gì với tôi cả. Thế là sắp kết thúc kì nghỉ hè để bắt đầu năm học mới rồi, tôi cảm thấy có cái gì đó nuối tiếc vì mùa hè năm nay quá ngắn ngủi, theo quan điểm của tôi nó kéo dài tầm 4 hay 5 tháng có khi mới bố. Vậy là ngày nào cũng nhìn mặt ông Dũng cộng thêm ông Bảo cả lớp lẫn ở nhà khiến tôi chả có hứng thú đi học. hic hic.

THE END

Cảm ơn đã đọc!

4. Chương 4: Bố Là Thế Lực Hắc Ám

Trên đường từ trường về nhà tôi với ông Dũng chả nói với nhau câu gì nhưng mà để bầu không khí bớt nhàn chán thì cái Vy đi ở giữa làm thành bộ 3 đạp xe đạp trong khi đường lườn lướt xe đạp điện, thật ra là không phải chúng tôi không nói mà là bị chặn họng! giời ơi! Con Vy nó nói quá nhiều, nó kể nhưng ngày tháng nghỉ hè của nó mà kinh khủng hơn là nó kể từng ngày một, một cái ngày nhạt nhẽo của nó mà nó cũng kể, đại loại là nó kể thế này, sáng nó dậy tầm 8:00 (sớm hơn tôi 3 tiếng rưỡi hờ hờ) xong nó đánh răng rửa mặt ăn sáng rồi đến tận 14 giờ nó ăn cơm chiều, tại sáng nó ăn một suất như cơm trưa (nhà nó chủ nghĩa ai ăn bao giờ thì ăn! Bố mẹ nó bao giờ cũng ăn trước còn con này tính nó đỡ người nên cho nó ăn bao giờ thì ăn) xong nó chơi Facebook hết một ngày dài đến 20 giờ ăn cơm tối rồi ngủ! đó! vậy là hết ngày. Ngày hôm sau thì sao? Ngày hôm sau...ngày hôm sau của nó thì cũng giống ngày hôm trước nhưng nó vẫn kể với một tâm trạng phấn khởi vì có người nó nói mà còn tới tận 2 người (tôi nghĩ chắc mọi ngày nó mở mồm là như ta chạy mất, nghe con này nói vô bổ lắm). Những ngày sau của nó? CŨNG GIỐNG NGÀY HÔM TRƯỚC....giời ơi! Giống như con này nó không phải người nó là một vật thể gì đó, một cái thứ gì đó, một cái con gì gì đó không phải người. Mồm nó như cái máy nó cứ tuôn ra thôi, nó tuôn như lũ như sóng thần tại Nhật Bản vậy đấy, tôi sợ tớ nghe nữa tôi sẽ nổ đầu quá! Chưa bao giờ tôi thấy nhà xa như hôm nay. Tôi nhớ mẹ, nhớ bố quá, tôi muốn về và chấm dứt cuộc nói chuyện đơn phương từ một phía này.

“Ê mày có biết không? Hôm..”- cái Vy tiếp tục gây thơ kể về cuộc sống nhạt nhẽo của nó nhưng bị tôi chặn lại.

“Tao biết rồi! Tao biết tất cả rồi! Cho lên tao xin mày đừng nói gì thêm vì những điều mày sắp nói, sẽ nói, tương lai mày sẽ nói, tao đều biết hết! Nên làm ơn ngoan ngoãn ngậm miệng lại và suy nghĩ những điều mày sẽ nói cho tao vào ngày mai! Ngày mai mày đừng nói với mày lại nghĩ những điều mày sẽ nói vào ngày hôm sau, rồi cứ thế mày để bao giờ mày lấy chồng, chồng mày nghe mày nói hết, tao mệt mỏi rồi! Please

leave me alone”- tôi phán một câu hùng hồn như đọc bản tuyên ngôn độc lập từ sâu đáy lòng, ông Dũng nhìn tôi nói gật đầu lia lịa và có phần xúc động.

“Ừ!”- cái Vy ngậm miệng lại hẳn, gương mặt nó có vẻ buồn. Nhưng buồn thì “KỆ MÀY” i don’t care! OK!

Đẩy về đến nhà nó rồi còn đâu! Biết vậy nói sớm sớm còn hơn. Tôi và ông Dũng bye bye nó rồi đập tiếp với niềm vui phần khởi vì buông bỏ được một cửa nợ. Đập rã rời một lúc, xa xa tôi đã thấy cái nhà màu vàng nhạt 3 tầng có cây trướng cá ở trước mặt đây rồi, nhà tôi đây! Tôi và ông Dũng mở cổng bước cái sân cỏ, cảm giác mát cả chân! đứng nhà mình vẫn yên bình hơn. Dừng xe lại, tôi nhớ ngày xưa lúc còn trẻ trâu, bọn trẻ con trong khu phố toàn tụ tập sân nhà tôi chơi bóng đá giờ lớn lên rồi lại chả còn thằng nào cả, kể cũng tốt, đỡ chật sân. Vào trong nhà phòng khách thấy bố mẹ tôi và thằng Duy ngồi xem tivi một cách thanh nhàn. Tôi và ông Dũng cất tiếng chào:

“Con chào bố mẹ!”

“Em chào anh chị!”- thằng Duy mắt vẫn dính xem ti vi cất tiếng chào, chả lẽ nó quay ra chào tôi 1 cái mà mất thời gian của nó thế cơ à.

“Ừ! Mới về à con! Thế học lớp nào?”- mẹ tôi nhẹ nhàng hỏi.

“10H ạ!”- tôi và ông Dũng đồng thanh đáp.

“Ừ! Hai đứa học cùng lớp à?”- bố tôi quay ra hỏi như sao tôi thấy bố tôi chả ngạc nhiên lắm chuyện tôi và ông Dũng học chung nhỉ? Bỗng một suy nghĩ loé lên trong tôi chả lẽ “thể lực hắc ám sen vào chuyện này là bố tôi! Nghi lắm!”

“Vâng! Nhưng mà bố có quen thầy Hùng không? Thầy Hùng hiệu trưởng trường con ấy?”-tôi hỏi kèm theo ánh mắt rất nghiêm túc.

“Khụ..khụ! Có biết nhưng lâu rồi không gặp! Mà còn hỏi làm gì? Thôi ăn cơm đi bố đói rồi!... Bố thấy cầu thang bụi rồi nè mai đứa nào lau đi!”- bố tôi lập tức đứng dậy nhìn xung quanh rồi phủi phủi đi vào bếp với biểu cảm rất lạ thường, y như bố tôi đang lảng tránh chuyện tôi đang hỏi vậy. Vậy là tôi đoán đúng rồi, tôi với ông Dũng học chung thì người lợi là bố mẹ tôi, chẳng hạn như hợp phụ huynh, dễ quản lý hơn vì có chuyện gì trên lớp chúng tôi cũng tố cáo nhau. Bùn quá! Biết được cũng chả làm gì được. Đành vậy để mặc số phận đẩy đưa.

THE END

Cảm ơn đã đọc!!!

5. Chương 5: Giã Phải Cục Vàng

Ngày 20 tháng 8 năm 2017: giã phải cục vàng.

Hôm nay là ngày nghỉ cuối kết thúc một kì nghỉ hè của tôi vì mai là tôi phải đi học chính rồi, nhanh thật đấy tôi cứ ngỡ kì nghỉ của tôi mới bắt đầu từ hôm qua, thời gian thấm thoát trôi nhanh quá tôi tự hỏi bao giờ đến kì nghỉ hè tiếp theo. Hehe! Sáng này có tiền bộ hơn mọi hôm là tôi dậy khá sớm tầm 8 giờ thì phải, đây là cả một sự nỗ lực không hề nhẹ đấy nhé. Vì phải đi làm từ sớm nên mẹ tôi không kịp nấu đồ ăn sáng cho cả nhà nên đã cho 3 anh em tôi mỗi người 50 nghìn ăn sáng, reee! hắc 50 nghìn ăn sáng đấy, mọi lần tôi xin 20 nghìn thì khần khò rồi này nọ đủ kiểu, lần này chắc mẹ tôi mới lấy lương nên phóng khoáng đột xuất. Ước gì ngày hôm nào cũng như ngày hôm nay thì tốt, cảm thấy có chút gì vui vui. Đánh răng rửa mặt xong, tôi tính ra ngoài mua vài đồ ăn vặt, nhà tôi bây giờ im ắng hẳn đi vì 2 con heo là ông Dũng và thằng Duy chưa dậy theo dự đoán của tôi thì chắc tầm 12h đội này mới thấy ánh sáng mặt trời, mà dậy tầm đấy thì tôi tiêu hộ tiền luôn nghĩ ă. Há há! Tôi tung tăng ra cổng vừa đi vừa nhảy chân sáo, mồm hát vu vơ:

“Chưa bao giờ đẹp như hôm nay!..”- hát đến đó tôi quên rồi, bài nào tôi cũng chỉ thuộc 1 câu thôi trừ bài “bà ơi bà” và “con cò bé bé”.

Nhưng đột nhiên ra cổng tôi lại khựng lại hình như có mùi gì lại lẩn. Cái mùi cực kì nghiêm trọng, tôi không thể nào diễn tả bằng lời được, đại loại nó chua như giấm mà thum thum như tất bố tôi để 1 tuần ấy, sau đó thì tôi cảm thấy chân mình giấm lên cái gì âm ỉ, mềm mềm bỗng tôi có linh cảm không tốt về chuyện này, từ từ nhìn xuống dưới thì tôi không nén được xúc động, cảm xúc của tôi đang vui vẻ thảnh thơi thì ngay lập tức tụt xuống như xe không phanh vậy, núi lửa phun trào cuộn cuộn trong người tôi:

“What the fuck! Thằng nào, con nào, đứa nào ị ra cổng nhà bà để bà giấm phải thế này!”- tôi hét ung trời, cảm giác lúc ấy tôi có thể bỏ đôi được cả quả núi, xé toạc cả đất trời, ngọn lửa cảm phần trong tôi sôi sùng sục. (giờ nghĩ lại thì cũng may giờ này như ta đi làm hết rồi nên không ai nghe thấy không ai nghe thấy không lại nói tôi “vô học”)

Ôi giờ ơi! Nhìn cục phân to vàng kè này chắc phân chó rồi, mà xóm này làm gì có ai nuôi chó, nếu có thì chắc thịt lâu rồi. vậy thì bố con thằng nào. Huhu! Đôi tông bà mới tậu hôm trước xong mới diện được vài hôm thôi, bà mất hẳn 100 nghìn mua đôi này đấy, nào lòng quá. Thế này có rửa nghìn lần cũng không hết mùi. Là ai? Tên nào? Ai là cha đẻ của đồng phân này? Bà hận! Bà hận! Bà hận cả thế giới! Bà mà biết được thằng nào liệu hồn với bà. Tôi ngó ngang ngó dọc tìm nghi phạm để đòi lại công bằng, mở tầm ngắm ra phạm vi có thể nhìn thấy nhưng không tìm được đối tượng có dấu hiệu khả nghi, xa xa thôi bỗng thấy 1 con mèo nhưng đối tượng này có vẻ không khả thi vì cục shit to mà con mèo này thì có ăn đến mấy cũng không thể sản xuất sản phẩm thối xịn lại còn to đùng thế này được. Bỗng nghe thấy tiếng chó sủa vang ra từ phía nhà bên cạnh như một tia hi vọng của vụ án, tôi quay phắt ra thì thấy tên Bảo đấy đang từ trong nhà ra nói:

“Bốc phốt! Đi vệ sinh chưa? Tao đưa mày đi dạo nhé!”- tên Bảo nói mặt cười tươi như hoa.

“Gâu gâu”- đáp lại tên hàng xóm là một tiếng chó sủa cực kì danh thép. À há thế bà biết chủ nhân của sản phẩm này rồi. Chính nó! Bốc.. bốc gì nhỉ? à há, bốc phân! Chính mày!

Hắn ra đến cổng tôi thấy hắn dắt ko còn chó lùn tịt, mặt nhăn nheo tôi cũng chẳng biết con này là cái thể loại gì nhưng nó chắc chắn là chủ nhân của tác phẩm này rồi, trông người một mẩu như cái xúc xính cần đỡ mà ị thối ỉnh ỏi, mày đúng là không thể coi thường. Lúc sau hắn ta quay ra nhìn thì nhận ngay một lườm từ tôi, mặt hắn cau có hỏi:

“Bà nhìn vậy là ý gì?”- hình như tên Bảo chẳng biết gì nên hỏi ngây thơ vô cùng.

“Ông nhìn tác phẩm của con chó nhà ông đây!”- tôi chỉ xuống dưới chân và đặc biệt còn giơ cái chân giấm phải phân của mình lên cho hắn ta xem nhưng đáp lại phải ứng nghiêm túc của tôi thì..

“Hahahahahahaha!”- hắn ta ôm bụng cười như chưa bao giờ được cười. Thấy cảnh này tôi đau khổ vô cùng, cảm giác bị sỉ nhục ấy, thực tâm mà nói tôi rất muốn cầm cái tông giấm phải phân vả vào mồm tên Bảo 1 cái cho bõ tức nhưng cơ mà tôi phải nhịn. Ông ta cười lẩn lộn tận 5 phút còn tôi thì cứ đứng đờ ra như pho tượng, tôi không nhìn mặt tôi lúc này như thế nào nhưng chắc chắn là nó phải đồng màu với quả ối.

“Cười đủ chưa! Giờ ông tính sao đây hả tên kia? Còn nữa cái tông này tôi mới tậu đấy! Ông làm gì thì làm phải dọn cho tôi đồng phân này, và mua cho tôi đôi tông mới!”- tôi phán câu xanh dờn trong trạng thái cực kì kiềm chế, nói thật tôi mún chạy xô tới và cào rách mặt tên trước mắt kia ra.

“What? Bà lấy chứng cứ đâu mà kêu chó nhà tôi ị!”- tên Bảo vênh mặt lên cãi với tôi.

“Xung quanh đây không có con nào khả nghi ngoài con này cả! Không phải nó thì là ai hả! Hả! Hay là ông!”

“Nè! Đừng có vu oan giá hoạ nhá! Con Bốc Phốt nhà tôi tuy là chó nhưng có ăn có học đàng hoàng nhá! Nó không bạ đâu ị đấy đâu! Đúng không? Bốc phốt!”- tên Bảo nhìn xuống còn chó và nheo mắt khi thấy vẻ mặt của nó-“Sao mày lại nhìn tao bằng vẻ mặt đáng thương đó!”

Tôi bỗng chợt nhớ ra nhà mình có lắp camera nên cũng đá lại luôn, mặc dù tôi chưa xem cụ thể thế nào nhưng chắc chắn là con này, linh cảm của tôi chưa bao giờ sai cả, tôi chốt luôn:

“Được nếu ông muốn chứng cứ thì OK! Cổng nhà tôi có gắn camera! Nếu muốn tôi với ông vào xem! Đúng sai sẽ rõ!”

Nói đến đây tên Bảo tái mặt, im re không nói lời nào. Tôi đi chân đất đưa hắn ta vào nhà và xem video thì đúng thật là con chó mất dạy nhà hắn làm, Biết ngay mà! Thấy mặt tên Bảo bấy giờ mới đơ ra như không tin vào mắt mình, hình như tên này không thể chấp nhận được sự thật rành rành trước mắt. Ồ! Vừa thẳng nào cười to lắm mà. Ngứa cả mắt, kì này bà chơi đẹp, tự làm tự chịu.

“Sao? Giờ công nhận chưa! Vậy dọn đi dùm tôi, không thì đem nước xà phòng ra rửa đi mùi kính khủng lắm! À nhớ mua tông mới cho tôi nhá! Rồi tiễn khách!”- tôi nói thẳng thừng, hắn không nói câu nào mặt cứ dần ra, trông bơ phờ dữ lắm! Chắc thằng nhỏ chưa dọn phân chó bảo giờ, cái mặt nó hiện rõ nét hoang mang. Chết chửa cái tội ngu không biết dạy chó. Cho chết!

Vậy là cuộc đi dạo của tên Bảo chính thức bị hoãn lại, ánh sáng được phơi bày. Tôi cũng không đi mua đồ ăn nữa mà giám sát tên Bảo kia làm có ra gì không. Nó mà còn mùi, tôi cho dọn đến sáng mai.

“Hót sạch vào!”- tôi dựa vào cửa chỉ đạo từ xa.

“Chẳng qua tôi có trách nhiệm lên mới dọn thôi! Vô người khác thì mặc kệ lâu rồi!”- tên Bảo vẫn vênh mặt lên bào chữa cho cái lỗi lầm của mình. Ồ vênh, đẹp mặt lắm mà vênh, hót cứt chó mà vênh với ai. À đây đây là nguồn gốc của cái biệt danh “hot boy” đấy. Haha!

“Tý nhớ lấy nước xà phòng thơm ra chà nhá! Mà chó nhà ông ăn gì mà mùi phân nồng thế! Mắm tôm hả?”- tôi cười trêu.

“...”- hắn không nói gì chỉ lườm tôi một cái, cơ mà tôi déo care. Xí!

THE END

Cảm ơn đã đọc!!!

6. Chương 6: Rước Heo Về Nhà

Ngày 21 tháng 8 năm 2017. Rước heo về nhà!

Hôm nay là buổi học đầu tiên ở trường mới nhưng tâm trạng tôi cũng bình thường chả phấn khởi lắm. Cả buổi có 5 tiết với 4 thầy cô khác nhau thì mỗi người đều để lại một ấn tượng riêng, một chính sách cai trị riêng như quy lại thì đều có một điểm chung là đều cho học sinh cảm giác bế tắc, hoang mang và tuyệt vọng. Theo tôi dự đoán thì những ngày tháng sau sẽ đầy rẫy những trông gai và nguy hiểm đây. Hazzz!

Tiết 5: đây là giờ văn của cô Hiền, cô tên Hiền nhưng cũng chả hiền như tên. Từ trước chưa học trường này đã nghe danh của cô nổi tiếng lẫy lừng nhất huyện giờ học mới biết thiên hạ nói về cô chả sai tí nào! Bước vào lớp cô đã toả mùi “nguy hiểm” rồi từng ánh mắt như ty la re xuyên thấu tâm học sinh chưa kể ngay đầu tiết cô đã giới thiệu sơ qua nhưng thành tích của mình về việc áp dụng những hình phạt nghiêm khắc nhất với anh chị khoá trước và hứa hẹn sẽ còn nghiêm khắc hơn với khoá sau (nói là giới thiệu mà tôi nghĩ thấy có mùi “doạ dẫm” không hề nhẹ!). Ui rồi mới nghe thôi mà thấy lòng mình cay! Cay! Cay! Đúng là đoạn đường sinh sống mà! Ay da...!

Cả một tiết bốn năm phút mà tôi có cả giác mỗi một phút trôi qua bằng một thiên niên kỷ. Trong giờ ngoài tiếng giảng của cô ra thì một tiếng động nhỏ xíu từ phía học sinh cũng không có, cả lớp im phăng phắc nhìn mặt đứa nào cũng mắt nhìn thẳng, tai nghe, đầu gật gù mặc dù tôi biết bọn nó chả hiểu đéch gì (chủ yếu tỏ vẻ tri thức để cô giáo biết mình là người có học ấy mà!).

Tội cho tôi vốn đã ngu văn bẩm sinh mà cô dạy văn lại cục thì e là những buổi sau chỉ có chép phạt với dọn vệ sinh thôi. Tự dưng mình thấy tương lai mù mịt thế không biết (T.T). Cũng hên tôi ngồi bàn cuối sau mấy bọn cao đột biến nên cô giáo cũng không mấy ưu ái gọi tên hay ngó tới chứ nếu chả may có gọi thì chắc chả nói được gì đâu chỉ đứng run thôi, mà nếu có chuẩn bị sẵn thì nhìn mặt cô thì chữ nó cũng trôi tuột đi đâu hết. Cả một tiết tôi chỉ có ngồi ngắm đồng hồ và chờ đợi trong vô vọng.

Còn 2 phút nữa...

1 phút nữa...

30 giây...

10 giây...

0 giây...

Vĩnh tai lên nghe tôi chờ đợi một tiếng trống hoà bình kết thúc ách thống trị phong kiến nhưng đáp lại chỉ có sự im lặng mà cô giáo vẫn giảng đều.

1 phút trôi qua...thật thắc trách mà! Muộn bố 1 thiên niên kỷ rồi! Làm ăn trộm trẽ thế này chết con người ta chứ còn!

1 phút 30 giây... Giờ ơi trống đâu! Mày kêu lên dùm tao không thì ho một cái đi! Que a diu nao? (where are you now?)!

2 phút... Vô vọng! Chưa bao giờ thấy mình khao khát trống như hôm nay. Mẹ ơi! Tết này con không về được rồi! Mi an đề (con xin lỗi-Tiếng hàn nhé!)!

“Các các! Tùng tùng tùng...!”- tiếng trống rộn rã làm lòng tôi xao xuyến đã vang lên rồi. Hoà bình rồi! Xúc động quá!

“Các em cho cô xin 5 phút nhé! Ta ghi nốt phần tổng kết!”- giọng cô Hiền vang lên như dập tắt niềm hy vọng và thế ta lại phải đợi chờ.

“Hết rồi! Thế là hết!”- con Vy mặt bơ phờ lắc đầu như vừa nghe tin sốc dữ lắm, mà không phải mỗi mình nó mấy đứa khác cũng vậy.

Tôi không nói gì chỉ nhìn ra cửa thăm ước ao! Huhu! Chúng nó ra về rồi! Chúng nó ra về rồi! Chúng nó ra về bỏ rơi lại em rất đáng thương!

Sau thời gian chờ đợi cuối cùng buổi học cũng kết thúc, cô giáo vừa bước ra khỏi cửa cái tôi lao như bay chạy xuống nhà xe bởi vì hôm nay tôi có một phi vụ bí mật, hehe! Vừa xuống nhà xe thì học sinh lớp khác đã về hết vắng không một bóng người chỉ còn lại vài xe của lớp tôi. Đâu rồi xe cào cào đáng thể thao màu xanh nước biển! Kia rồi! xe ông Dũng kia rồi! Tôi nhanh chóng tiến tới thực hiện hành vi tháo hơi xe của mình. Thật ra không phải tôi ác đâu, tại ông Dũng hồi cấp 2 tháo xe tôi không dưới 5 lần nên bây giờ tôi giả cái nợ to lớn này cho ông. Ăn miếng chả miếng thôi!

Bỗng... có gì đó sai sai...sao tự yên xe ông Dũng hôm nay mới lạ lùng vậy nhỉ???

“Bà làm gì đấy?”- một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau và tất nhiên tôi bị lộ.

Tôi từ từ quay ra, ngẩng lên thì thấy tên hàng xóm đứng cao sừng sững trước mặt tôi. Mà phải công nhận tên này cao kinh khủng, tôi đứng chỉ đến vai hấn thôi. Bây giờ trông mặt hấn rất nguy hiểm à không cực nguy hiểm!

“Xe của ông hả? Vậy...”- tôi thủ thỉ rồi nhìn lại nhà xe một lượt. Ở đâu ra lại xuất hiện thêm cái xe cào cào màu xanh nữa giống hệt xe này ở góc kia. Thôi chết tháo nhầm xe rồi. Hic hic!

Nhận thấy tình hình nguy hiểm tôi cười ruồi đáp lại khuôn mặt tức giận kia:

“Xin lỗi nhé! Tôi tưởng xe ông Dũng nên tháo nhầm! Hihi!”- tôi có nặn ra một nụ cười miễn cưỡng nhằm làm nguôi cơn giận trong lòng tên kia.

“THÁO THÌ CŨNG THÁO RỒI! BÀ ĐỊNH XIN LỖI CHO XONG THÔI À! VẬY GIỜ TÔI ĐI BỘ VỀ CHẮC!”- tên Bảo trừng mắt nhìn tôi và hét y như nhà bị cháy. Nói thật tôi suýt nhập viện vì thủng màng nhĩ đấy.

Bây giờ làm thế nào tôi cũng chả biết nữa. Mà cái tên này có cần phải hét to như vậy không, tỳ nữa bọn lớp tôi xuống lấy xe tên này lại năn ra ăn vạ thì kiểu gì cũng mang tiếng tôi cho coi. Thôi được dù sao cũng là tôi sai, mình làm mình chịu vậy:

“TÔI XIN LỖI! TÔI SẼ LAI ÔNG VỀ ĐƯỢC CHƯA!”- tôi cũng trừng mắt đáp lại tên kia và hét lên như sấm. Tưởng mỗi mày biết hét chắc tên đàn bà kia!

“Bà xin lỗi cũng phải tỏ ra thành khẩn tý coi! Làm sai mà vênh váo với ai! Tôi biết là tôi tốt bụng nhưng không phải cái gì cũng dễ bỏ qua đâu!”

“Nghĩ sao nghĩ! Thế giờ ông muốn lai về hay đi bộ đây!”- tôi nhếch mày nói.

Rất nhanh chóng tên Bảo đã nguôi giận và đưa tay lên vuốt cằm ra vẻ đắn đo suy nghĩ rồi vênh váo trả lời (trông thái độ tên này là tôi muốn cho hắn ta đi bộ về rồi đấy! Nhưng ai bảo tôi tốt quá chi! Hazz!):

“Được rồi coi như bà biết lỗi! Tôi cũng không chấp còn nít!”

Ồ! Tao có lỗi, tao mà không có lỗi đảm bảo rằng mày rụng sau khi ăn “trương thần tử” (tông thần tử) vì cái tội nói tao con nít, ui rồi mày thì lớn nhể?? Nhìn lại mình đi! nhìn mà thấy ghét! Sau khi tôi với tên Bảo cãi nhau xong thì bọn lớp tôi cũng vừa xuống cũng coi như tôi may, bọn này biết thì nó lại nghĩ tôi xấu. À mà sao tôi phải quan tâm bọn nó nghĩ xấu nhỉ? Mình thích thì mình làm thôi!

Và thế là tôi phải lai tên này từ trường về nhà tận 4 km và kéo theo 1 chiếc xe đạp của tên Bảo nữa. Quả thật nặng đến chết đã thế còn ông Dũng với cái Vy đi bên cạnh thì cứ cười trên tôi hoài luôn.

“Nặng quá! Ông ăn gì mà nặng vậy!”- tôi thở hổn hển nói.

“Bà còn nói! Tại ai? Tôi đây nhẹ chán có 47 cân chứ mấy!”

“Ồ nhẹ! Ông hơn tôi 7 cân đấy! Đúng là heo! Mà sao mọi lần tôi thấy ông đi xe cup mà sao giờ đi xe đạp!”

“Xe hết xăng... mà bà nói ai heo hả?”- giọng điệu tên Bảo nghe có vẻ tức tối rồi này sau đó hắn dùng cái thân dài như cái xà của mình lắc lư làm rung hết cả xe. Đúng là cái tên trời đánh!

“Nàyyyy!!! Tôi mệt lắm! Ngồi yên đi!”- tôi mồ hôi chảy nhễ nhại nhưng cũng cố mà quát lại.

Giờ thì nắng trang trang, tên này thì nặng như heo đến bao giờ tôi mới về đến nhà đây. Nhất định sau lần này tôi phải hành động kỹ càng hơn mới được. Cũng may về đến nhà cái Vy có bơm nên tôi cũng đỡ một đoạn đường không đảm bảo tôi ngất chết mất.

THE END

Cảm ơn đã đọc!!!

7. Chương 7: Xông Pha Cứu Người

Ngày 27 tháng 8 năm 2017. Xông pha cứu người!!!

Hôm nay là buổi sáng chủ nhật đẹp trời, không nắng, không mưa nhưng âm u, nhìn thì có vẻ còn lâu mới mưa. Thời tiết mát mẻ thế này thích hợp nhất là ngủ mà kiểu gì mới 8:00 sáng nhà tôi đã nhộn nhịp âm thanh ồn ào như là cái chợ vỡ chẳng hạn là tiếng 2 anh em nhà kia cãi nhau vì vụ mặc nhầm quần “chíp”. Chết quên, quần sịt (nói vậy cho cool ngầu, thật ra như nhau). Haha! Kể cũng buồn cười, chuyện đáng “xấu hổ” thế này mà 2 tên kia còn cãi nhau to ùng, tôi nằm tầng 3 đóng cửa còn nghe rõ, chắc định cho cả khu phố nghe đấy. Đại khái cuộc nói chuyện thế này:

“Mặc nhầm quần sịt của tao đúng không thằng vẫu!”- ông anh tôi phán rõ to.

“Làm gì có đây là quần của em mà! Chỗ nào ghi tên anh mà anh nhận là của anh!”

“Đúng rồi! Tao nghi lắm, mày cởi ra tao coi!”

“Anh bị điên à! Mặc rồi cởi gì nữa! Biến thái vừa thôi!”

“Cười ra! Cười ra coi!”- ông anh dâm của tôi nói, sau đó tôi nghe có tiếng chân uỳnh uỳnh chắc đi đuổi nhau đấy mà.

“Này anh vừa phải thôi nhá!”

Cuộc nói chuyện nhảm nhí này còn rất dài, rất nhiều, vân vân và mây mây nhưng tôi chỉ nhớ vậy thôi. Đúng là toán đồ dễ người với nhau mà! Tôi mà là chị cả đảm bảo tất cả “tắt điện”, tôi dẹp loạn hết. Cũng nhờ anh em nhà này nên tôi có dịp dậy sớm, mà không chỉ mỗi tiếng cãi nhau anh em họ đâu, âm thanh có dung lượng to không kém là tiếng bố tôi cổ vũ bóng đá:

“Ô kìa! SÚTTTTTTTTTTTTTTTTT.....KHÔNG VÀO! THẾ CÓ NGU KHÔNG! Miếng tận mồm rồi còn không biết đá! Thằng này cho nó về chăn trâu thôi! Đá ngu không tưởng!”- bố tôi nói vỗ đùi bôm bôm.

Tôi nghĩ bố tôi mà là huấn luyện viên thì đảm bảo đội bóng giải thể, để làm gì thì chắc chả ai đoán được, đó chính là về chăn trâu! Bố tôi cái gì rớt đều quy về chăn trâu hết! Chính bản thân tôi! À đâu cả 3 anh em tôi đều không ít lần bị bố dọa cho chăn trâu vì tội học ngu nè. Nói thật thời này làm gì có nhiều trâu vậy mà chăn, tôi muốn chăn còn chả được đây! Hihi! Phét tý! Vào đến bếp thì đã nghe tiếng mẹ tôi khăn khò về khoản tiền long:

“Sao đếm từ nãy giờ cứ thấy thiếu thiếu 20 nghìn nhĩ! Thôi chết rồi tháng này tiêu nhiều hơn tháng trước tận 30 nghìn! Thế này không được! Tôi quyết định rồi! Hôm nay cả nhà mình ăn rau và đậu!”

Nghe mẹ tôi nói vậy tôi cũng quyết định luôn, hôm nay tôi ăn mì tôm còn hơn là ăn rau và đậu. Thật ra thì nhà tôi chủ nhật chả bao giờ yên bình cả, nó luôn ồn ã y như là đường quốc lộ vậy đấy! Chán quá đi! Hay là mình ra nhà cái Vy chơi nhĩ! Dù sao thì ở nhà chả có gì làm mà lại tốn não vì do quá ồn ào! OK! Chốt luôn! Ra nhà Vy chơi!

Vì ngại lấy xe nên tôi quyết định đi bộ, tốt cho sức khoẻ mà nhà cái Vy chả xa lắm! Đi gần đến cửa hàng tạp hoá nhà bác Hân, trời mới sửa nên cũng đẹp thật! Thấy có một đứa trâu tre chơi bóng trước cửa trông cũng đáng yêu, mà chả hiểu sao nhìn con nít tôi lại chả thích lắm! Tất nhiên không đến nỗi quá ghét.....chém! Thật ra cũng có ghét mà tùy từng đứa! Hihi! Nhưng mà vừa tới nơi bỗng có một trường hợp khẩn cấp chắc cũng xếp vào trường hợp nguy hiểm đã xảy ra khiến cho tôi chả kịp có thời gian để suy nghĩ! Thế là tay chân cứ theo phản xạ mà lao đến thôi, cái đứa bé xinh xinh trước cửa hàng bác Hân chạy ra đường để nhặt quả bóng trong khi chiếc xe máy đang tiến gần. Trường hợp tưởng như có trong phim mà ngoài đời vẫn có đứa mù luật giao thông như “em nhỏ đây”. Biết lúc đấy tôi nghĩ gì không? Thật ra tôi chả nghĩ gì! Hihi! Tôi lao đến như tia chớp trong nháy mắt! Cũng may trong gang tấc tôi đã ôm gọn được đứa bé và ngã ra khỏi đường chuyển động của chiếc xe máy. Lúc đó tưởng như tìm mình nó rớt ra ngoài rồi đấy, suýt chút nữa mình gặp diêm vương rồi. Cũng may số mình còn lớn mà, diêm vương đôi khi cũng biết “thương hoa tiếc ngọc” chứ nhĩ. Sao cú ngã đó cũng chả sung sướng gì, tôi đã tiếp đất đúng một cách “đau đớn” nhất! Nhưng bù lại là đứa bé không sao vì đã có cái đệm cơ học là tôi rồi. Sau khi tôi tiếp đất tầm vài giây mọi người mới hốt hoảng tùm tùm lay nâng tôi dậy hỏi han đủ thứ, chắc họ không đỡ tôi dậy thì tôi nằm đấy chết luôn chứ đùa:

“Ô cháu không sao chứ! Trời ơi đi xe gì mà sợ quá!”

“Em bé nhà nào mà không ai trông vậy!”

“Tý nữa là dựng xe rồi! Cháu đau chỗ nào không?”

“Tý nữa là tai nạn rồi! Nguy hiểm quá!”

.....

Để mọi người đỡ lo nên tôi cũng cười ruồi đáp không sao nhưng cũng khá đau đấy, tay trái to do tiếp xúc trực tiếp với mặt đường nên cũng chầy một mảng khá dài, chắc sau hôm nay khỏi chỗ sưng đấy. Cũng may đường vắng nếu không tránh được cái xe kia thì cũng bị xe khác tông rồi. Còn đứa bé chắc sợ quá nên bắt đầu khóc rú lên rồi, đúng là trẻ con! Bỗng nhiên ngay sau đó một tiếng gọi rất to vang lên nhưng lại rất quen thuộc:

“NGỌC ÀAAAAAA!”

Chen vào trong đám đông, một khuôn mặt quen thuộc khiến cho tôi không khỏi há hốc mồm ngạc nhiên đó là “tên hàng xóm đáng ghét”. Hắn ta vừa đến thì đã giật ngay đứa bé từ chỗ tôi như kiểu giật từ tay kẻ bắt cóc. Nói thật tôi khi đó cũng có chút trạnh lòng. Cái tên này ngày thường đã vụng rồi mà trông em cũng ngu là sao. Hắn ta giương như chẳng để ý mọi thứ xung quanh, chuyện gì đang xảy ra mà chỉ có lo lắng và hỏi han đứa bé:

“Em không sao chứ? Có đau chỗ nào không? Sợ lắm hả? Anh xem có thương ở đâu không nào?”- hắn ráo riết nhìn xung quanh em mình với vẻ mặt lo lắng. Còn đứa bé thấy anh mình hỏi han thì cũng khóc “nhiệt tình” hơn.

Thấy vậy mọi người cũng lên tiếng nói:

“Nó không sao đâu! Lần sau trông em cẩn thận!”

“Trông em kiểu gì mà chạy ra đường thế hả?”

“Nếu không nhờ cái Hà Linh thì đã bị đâm rồi còn khó màu cảm ơn đi!”

Tất cả mọi người đều giành những lời có cánh nói về tôi, công nhận mắt mặt lắm! Nghe cũng bùi tai! Tên Bảo giờ mới mở mắt nhìn xung quanh và ngạc nhiên khi nhìn tôi. Nhưng chưa kịp mở lời thì một người khác nói:

“Thật sự xin lỗi em và mọi người! Do sự việc xảy ra nhanh quá, phanh lại không ăn nên xe không phanh kịp, anh thật sự xin lỗi, cháu xin lỗi!”- người thành niên cúi gằm xuống xin lỗi tới tấp. Tôi nghĩ thanh niên này chắc cũng thật thà, do việc gấp hay gì đó mới phải đi nhanh.

Trước khi mọi người bình phẩm tránh sự việc “chuyện bé xé ra to” tôi cũng mở lời:

“À em không sao! Cháu không sao! Mọi người về làm tiếp việc của mình đi ạ!”- tôi cười nhạt nói.

“Anh đưa em đi bệnh viện nhé! Anh sẽ chịu toàn bộ viện phí!”- anh lái xe nói tiếp.

“À không cần rách việc vậy đâu! Có xú máu thôi! Mẹ em cũng là bác sĩ mà nên anh khỏi lo! Anh có việc thì cứ đi đi!”- tôi phẩy tay cười trừ. Nói thật tôi rất ghét làm to chuyện.

“Vậy đây là số điện thoại của anh, nếu có biến chứng gì sau tai nạn cứ gọi anh!”

Ông anh kia đưa tôi một tờ giấy ghi số điện thoại rồi mới an tâm đi. Sau đó tôi quay ra nhìn tên hàng xóm và giật mình bởi ánh mắt tội lỗi mà hắn nhìn tôi! Nói thật cảm xúc tôi khó tả lắm! Nó nôn nao như chỉ chực nôn vậy. Ghê quá!

“Bà không sao chứ? Hay về nhà tôi băng bó cho! Tôi băng giỏi lắm!”- tên Bảo nói có vẻ thật lòng lo lắng. Nhưng mà sao tôi thấy sờn gai ốc nhỉ!

“Có mỗi câu ai cũng hỏi! Ông lo mà trông em của ông đi kìa!”

“Nhưng tôi thấy có lỗi lắm! Tay bà còn chảy máu kìa!”

“Biết lỗi là tốt!”

Tôi nói xong bỏ đi luôn rồi chợt phát hiện ra hông mình đau gớm, chân cũng đi tập tiêm luôn rồi. Giờ tôi cảm nhận được rồi! Đau vãi cả ra!

“Có vẻ không đi được đâu lên tôi cõng cho nhanh! Ngọc em đi bộ được không?”- tên Bảo cười nói với bé Ngọc và nhỏ em cũng biết điều gật đầu lia lịa.

“Thôi đi! Tôi không cần!”

“Bà có cần phải gay gắt vậy không hả? Lên lưng tôi đi!”- tên Bảo có mày chạy trước tôi và cúi người xuống.

“KHÔNG THÍCH!”- tôi phán thẳng luôn với khuôn mặt cực nghiêm túc. Lúc đó bé Ngọc- em hắn lay lay tay tôi rồi dùng khuôn mặt như năn nỉ. Ôi mẹ ơi! Đáng yêu quá! Không được! Không thể bị dụ!

“Mặc kệ bà quyết định hay không tôi không thể để ân nhân em mình đi tập tễnh về được! Mắt mặt lắm!”- hắn đứng dậy, nhìn tôi với ánh mắt nghiêm túc. Trời! Bà sợ! Tôi chẳng care!

“Mục đích của tôi là vậy mà! Sao hả?”

“Ồ KÌA MÁY BAY?”- hấn nói chỉ tay lên trời.

“Đâu? Đâu hả?”- tôi hứng thú nhìn lên nhưng ô kìa! trời đen quá! Hình như sắp mưa rồi. Và nhanh chóng chớp lấy cơ hội tôi không để ý mà tên Bảo đã bế bổng tôi lên. Giờ mới biết mình đã bị lừa! Hic hic!

“Ông bị điên à! Bỏ xuống! Ngại chết tôi! Ui trời ơi!”- tôi giãy lấy lên nhất định không chịu, kiểu này ai đi qua hiểu lầm chết tôi.

“Lặng yên tôi xuống hồ giờ! Bà ngại tôi không ngại chắc! Đẹp trai như tôi khối người thích vậy còn chả được! Công có phải hơn không?”- tên Bảo khần khò.

“Thì công đi! Bé thế này tôi ngại lắm! Trời ơi! Ngại quá!”

Tính tôi bình thường cục cằn nhưng lúc yếu thế nhất là lúc ngại vì lúc ngại thì dễ tăng động ấy, kiểu tình thần không ổn định và không còn minh mẫn. Mới cả hấn ta bế thế này thiên hạ bàn này nọ thì lại nói tôi dễ dãi. Hazz!

“Ngoan!”- tên Bảo thả tôi xuống xong cúi người xuống chờ tôi leo lên.

“Cho tôi khát đi! Sắp về đến nhà rồi!”

“Nhanh lên! Bà nghĩ bà khỏe hơn tôi sao!”

Vậy là tôi không thể từ chối mà leo lên lưng hấn ta. Ghét thật! Ngại chết con rồi! Tôi chỉ biết cúi mặt vào lưng hấn ta mồm cứ không ngừng lẩm bẩm:

“ngại quá! Ngại quá đi! Ngại chết mất!”

“Bà cũng biết ngại hả?”

Hấn nói nhưng tôi nghe hình như đang cười tôi thì phải nhưng cũng biết điều vì hấn ta chỉ dám cười bé mặc dù đã cố nhịn. Kệ đi! Nhưng mà ngại thật chứ bộ!

“Nhưng dù sao hôm nay cũng cảm ơn bà! Hôm nay bà ngẫu lắm!”

“Hả? Nhỏ quá khó nghe thấy!”- tôi cố tình hỏi lại. Nghe thích mà, Hà Linh tôi hôm nay là đại hiệp đấy.

“Cảm ơn bà! Cảm ơn bà! Cảm ơn bà! Nghe được chưa!”

“Giờ mới nghe thấy! Tai lảng quá!”- nghe sướng tào rồi tôi mới nói tiếp-“Mà đây là em họ ông à!”

“Ừ! Tôi được nhờ trông hộ!”

Đến đây cuộc nói chuyện tắt hẳn, một bầu không khí im lặng lẩn át. Nói chung cũng kì, đây là lần đầu tiên có người còn trai công tôi. À đầu! Với tên tính khảm như đàn bà này chắc chả tính làm gì! Hihi!

“Ô đến nơi rồi! Thả tôi xuống!”

Tên Bảo thả tôi xuống một cách nhẹ nhàng rồi nói với mặt hình như quan tâm thật:

“Hay ra nhà tôi bằng bo cho!”

“Hazz! Rách việc! Tôi tự làm được! Thế nhé! Bye 2 anh em!”- nói xong tôi vào nhà luôn.

Vừa vào nhà cái gặp bố tôi vẫn chăm chăm xem bóng đá nhân lúc đó tôi chạy lên nhà luôn. Tốt nhất xử lý vết thương trong im lặng để bố mẹ khỏi lo. Trông vậy thôi nhưng tôi rành mấy trò này lắm. Số tôi đen lắm nên đi hay bị thế này suốt, chữa kể hồi nhỏ cũng đánh nhau sút đầu mẻ trán toàn tôi tự băng, giờ thanh chuyên gia rồi. Mấy vết thương con con này á! Xoàng thôi! Mà công nhận đau thật! Ôi cái vai tôi, ôi cái thân tôi! Nhức khắp người!

Đến tối bố mẹ tôi hình như cũng biết chuyện và đã hỏi nhẹ tôi. Kể cũng phải thôi, hàng xóm đồn quá trời mà. Nhưng khác với suy nghĩ của tôi, bố mẹ tôi có vẻ khá vui vẻ và cũng có chút lo cho vết thương của tôi, nói chung bố mẹ tôi bây giờ tự hào lắm vì con mình làm việc tốt, đừng cảm ứu em nhỏ. Kết quả tôi được tuyên dương trong bữa cơm và được thưởng tiền thương binh 200k. SAY OH RIA!.. RẤU RIA! Chưa hết

đầu, tôi được miễn rửa bát 1 tháng và người thay tôi làm nhiệm vụ cao cả này là “ôp pa thân yêu” và “vỗ đẻ yêu quý”. SAY OH RIA! RÂU RIA! haha! Thôi.. Nhảm quá! Biết thế về phát nói luôn cho rồi. Vì nhà tôi có bố làm công an, nên thường phạt công minh lắm! Có mỗi bố mẹ tôi là sai không phạt thôi, còn đầu phạt hết! À đầu nhiều khi bố tôi cũng bị mẹ la kinh. Bố tôi sợ vợ mà!

THE END

Cảm ơn đã đọc!!!

Cho Tỷ nhận xét của các bạn đi! Nếu hay thì bình luận và đề cử cho Tỷ nha!!! Yêu lắm! Thương lắm!

8. Chương 8: Rủ Nhau Ăn Chè

Ngày 28 tháng 8 năm 2017. Lộ bộ mặt khác của tên Bảo.

Ngày hôm sau khi bị ngã, đúng như tôi dự đoán tôi đau hết cả vai, khuỷu tay bị sưng nữa, hông vẫn còn đau. Chắc phải một tuần tĩnh dưỡng mới hết đau được. Mà đã thế hôm qua tôi thức đến tận 1h đêm cày phim nên giờ buồn ngủ không tả nổi luôn, sáng dậy mọi việc vẫn diễn ra bình thường như mọi ngày và một ngày nhàn chán như bao ngày lại bắt đầu. Sau khi cố đập cong đít đến trường thì tôi mắt nhắm mắt mở lết lên trên lớp, cơn buồn ngủ kinh khủng cứ áp đến cảm giác tôi có thể ngồi tệt ở một chỗ nào đó và ngủ được một cách ngon lành nhưng tôi rất quyết tâm là sẽ lết xác lên lớp rồi làm gì thì làm. Cái con nhỏ Ly thì nó vô tâm đi học trước rồi nên chả ai giúp tôi tỉnh ngủ cả, chứ nó mà ở đây thì nhờ cái giọng chua bầm sinh cùng với thói quen nói không ngừng thì đảm bảo có xuống quan thì cũng phải dậy với nó. Nó ghê lắm chứ tưởng. Khi tôi đang lết gần đến cửa lớp thì một giọng nói quen thuộc cất lên nhưng tôi chưa kịp định hình là ai cả:

“Chào buổi sáng Hà Linh!”

Mới nghe là biết chào tôi rồi đúng không? Thế quái nào ngược lên tôi lại thấy tên hàng xóm nhể? Tại mình lãng sao? Tên dở này mọi hôm gặp nhau lườm như đúng rồi, hôm nay tự yên ăn phải cái gì mà “chào buổi sáng” tôi mới sợ chứ. Mà không xưng bà gay gắt như mọi khi mà gọi Hà Linh. Ui rồi ôi! Sồn cả gai ốc rồi này. Đôi khi chỉ một hành động nhỏ thôi nhưng cho bạn cảm giác nguy hiểm đấy!

“Ý là sao?”- tôi đang còng lưng buồn ngủ thì cũng đứng thẳng lên đối diện với hán ta và nói với một thái độ nguy hiểm chả kém. Sời! Con này chấp hết, chả sợ cha nào!

“Không có gì!”- tên Bảo mặt đỏ bừng đáp lại tôi và đi thẳng vào lớp.

Hơ hơ! Thái độ gì đấy tên kia. Tên đáng ghét. Sao hán ta làm gì cũng ngứa mắt thế nhể. Mà khoan đã hình như hết buồn ngủ rồi nè. Trời ơi, thần kỳ thật nha. Bỏ qua nhanh chóng truyện kì lạ vừa nãy tôi đang hoàng bước vào lớp. Đi qua bàn lớp trưởng thì tôi bỗng gật mình bởi đồng đảo học sinh nữ lớp tôi túm tụm vào đây nói cái gì hỏi bài ấy mà sự thật phía sau thì ai cũng biết rồi, chỉ đơn giản là gần trai đẹp thôi mà và có một sự việc đã quen rồi nhưng cũng gây cho tôi xúu ngạc nhiên là con Ly thấy tôi vào mà không những không chào tôi mà hùa theo đám con gái kia hỏi bài lớp trưởng, đúng là “nữ nhân thường tình” thấy trai bỏ bạn. Tên Bảo vừa đến thì cũng khối đứa hỏi bài mà kinh khủng hơn là fan nữ lớp khác cũng sang hỏi luôn. Sao tôi thấy hơi thiếu oxi nhể? Ngọt quá đi! Ai bảo học chung lớp với dai đẹp là sướng nhỉ. Thôi kệ người ta mình tránh thủ ngủ giấc đã rồi tính.

Hôm nay trong giờ ra chơi tiết 3 tôi đang ngồi nghịch điện thoại thì bỗng 1 tin nhắn gửi qua Facebook mặc dù nich của tôi đã bỏ hoang và gần như chả ai ghé đến, nói ra cũng ngại, trong khi bạn bè tôi chơi Facebook rào rào thì tôi cảm thấy nó là một trò nhàn chán và vô bổ nhất trần đời. Tôi thi thoảng mới lên face, chủ yếu lên xem hôm nay có gì hot hay có vụ chửi lộn gì không để vô like thôi và được cái lợi nhắn tin chả mất tiền mà tin nhắn của tôi cũng quanh quẩn toàn người nhà thôi. Ai mà vào trang cá nhân của tôi đảm bảo chán quá lại đi ra. Căn bản có éo gì đâu, không status, không ảnh giả gì cả, ảnh đại diện tôi còn chả thèm đặt đấy. Nói đến đây cũng nói luôn, face chán vì tôi chả có người yêu vì hầu hết người chơi face đều đăng

status để thả thính mà, tôi nhạt nhẽo quá nên face chả dành cho tôi. Nên lần đầu tiên tôi nhắn tin nhất từ một người mà tôi không khỏi giật mình:

“Bà sao rồi? Còn đau không!”- một dòng tin nhắn từ phía tài khoản lạ hoặc tên Nguyễn Quốc Bảo.

Nguyễn Quốc Bảo! À thằng hàng xóm. Dở người sao mà nhắn tin trong khi ngồi ngay cạnh vậy. Tôi đọc được xong quay ra tên Bảo nhìn với một ánh mắt khó hiểu. Vừa khi nhận được ánh mắt của tôi tên Bảo cũng đáp lại bằng một hành động là tự chỉ vào tay trái mình. Dịch ra theo kí hiệu người câm thì hẳn đang hỏi về cái vết thương ở tay tôi. Thôi thì thích nhắn tin thì nhắn tin, tên này được mỗi cái hợp ý tôi ở chỗ im lặng kín đáo. Hờ hờ.

“Sao ông biết ních tôi hay vậy?”- tôi nhắn lại với sticker khó hiểu.

“Có cái gì mà tôi không biết! Bà xem nhẹ tôi rồi đấy!”

“Ồ! Chắc vậy!”

“Bà chưa trả lời câu hỏi của tôi đâu! Tay sao rồi! Có sao không?”

“Không phải không sao! Mà là một trời sao! Đau đủ chỗ luôn! Sao nghe thấy nhẹ lòng hơn chưa?”

“Trông vậy thôi chứ tôi có trách nhiệm lắm đấy làm sao mà nhẹ được! Đau lắm hả?”

“Ồ! Tím đủ chỗ!”

“E hèm! Dù sao cũng là người bệnh! Bà thêm ăn gì thì nói tôi đãi nhưng một lần thôi! Nhưng đòi hỏi cao quá tôi không có tiền đâu!”

“Ồ! Tôi kết ông rồi đấy! Để tôi nghĩ đã!”

Nhắn đến đây tôi quay ra tên Bảo tặng một nụ cười rõ tươi rồi giơ ngón tay trở ra, ý nói tôi rất hài lòng. Há há! Còn tên Bảo thì nhếch môi lên kiểu như phản bác thái độ quá thái của tôi. Tên đáng ghét. Mặc kệ tên dở người, tôi ngồi nghĩ xem ăn gì đây ta. Đau cổ này thì phải chọn cái gì nó xứng tầm nhể. À há! Nghĩ ra rồi! Hehe!

Ngày 3 tháng 9 năm 2018. Rủ nhau ăn trê!

Một buổi sáng chủ nhật đẹp trời, đây là ngày mà tên Bảo sẽ đãi tôi ăn đúng như lời hứa trước đó. Tôi với hần hẹn nhau ăn ở quán chè cực kì ngon luôn. Quen tôi thì ai cũng biết tôi là một người tốt rồi đúng không. Một người tốt như tôi khi đi ăn là không bao giờ quên đồng bọn cả, đặc biệt là còn được ăn free nữa. Nên tôi đã quyết định rủ thêm 4 người nữa làm thành một bộ 5 siêu đẳng toàn những người ăn khỏe để cùng tôi đáp lại tấm lòng của tên Bảo bao gồm: thằng cậu em tôi, ông Dũng, con nhỏ Ly và thêm ông lớp trưởng. Nên là hôm nay 5 anh em siêu nhân quyết định cần quét sạch túi tên Bảo cho bồ nhể? Tên Bảo thì chưa biết gì về chuyện rủ rê có mục đích này nên không biết hần ta có đem đủ tiền không nữa. Há há. Ai bảo cho tôi dầm phân chó. Tưởng bà quên chắc. Ghi sổ cả rồi, chỉ chờ thời cơ là đớp lấy thôi. Và như đã hẹn tôi và đồng bọn hẹn hần lúc 7:00 tại quán ABC. Nhưng hôm nay bọn tôi lại đến trước, mọi người thì cứ nghĩ vui là tên Bảo đại gia chi vì nhà hần có chuyện vui chứ chả biết gì về vụ tai nạn cả trừ 3 anh em tôi nên cũng hí hửng lắm. Vừa bước vào cửa một khuôn mặt thân quen, đó, tên Bảo đến rồi.

“Ồ đây nè!”- tôi cao giọng giơ tay vẫy hần ta.

“Ồ!”- tên Bảo há hốc mồm ngạc nhiên ngay khi nhìn thấy tôi. À đâu, nhìn thấy bọn tôi.

“Làm gì đến muộn thế! Quá đây ngồi đi!”- con Ly hí hửng nói.

Tên Bảo lại gần ngồi vào bàn nhìn tôi cười một cái nhạt toẹt và nói (chắc đang oán hận tôi lắm):

“Hôm nay mọi người tụ tập đông vui ghê!”

“Không phải nhà lớp phó học tập có chuyện vui nên nhờ Hà Linh nói mọi người sao!”- lớp trưởng cười ngây thơ nói.

“À! Ra vậy!”- tên Bảo liếc mắt qua lườm tôi một cái y như tôi là người có tội vậy.

“Hihi! Tại vì 3 anh em nhà tôi đi đâu cũng có nhau nên rủ đi luôn! Còn con nhỏ Ly, ông biết đấy nó dính tôi y như kem con voi, còn lớp trưởng thì cũng lâu rồi không đi chơi tụ tập với bạn bè nên tôi cũng rủ đi luôn! Chắc không sao đâu nhé?”- tôi cười nói với tên Bảo.

“Em đi theo có sao không ạ!”- thằng em trai tôi mặt nũng nịu nói, nói thật nhìn phát ối luôn đó. Tôi mà là chủ trì, tôi đuổi thẳng cổ thằng này.

“Tất nhiên không sao rồi! Càng đông càng vui!”- tên Bảo cười nhạt nói. Nhìn thái độ của hắn là biết mồm nói một kiểu lòng nghĩ kiểu khác. Cười thì cười thế nhưng không giấu nổi cái gượng gạo.

“Đúng là lớp phó học tập tâm lý ghê luôn!”- anh tôi nghe vậy cũng nịnh vài câu.

“Vây triển thôi! Mọi người chọn loại chè đi! Cứ ăn thoải mái! Hôm nay lớp phó đãi!”- tôi cười để ra giữa bàn cái menu. Và cuộc chiến ăn uống bắt đầu.

“Hụ hụ hụ!”- tên Bảo sau khi nghe tôi nói thì bỗng nhiên ho sặc sụa. Chắc, chắc bất ngờ quá nên sặc nước bọt thôi mà. Nhưng bất ngờ hơi sớm. Kỳ này anh em trở tài ăn uống cho mà xem. Nupakachi (hãy đợi đấy-tiếng nhật)! Haha!

Tôi diễn sâu với vẻ mặt lo lắng vỗ vai tên Bảo nói:

“Ông sao vậy? Không sao chứ!”

“À! Không sao!”

“Vây chọn đi mọi người!Ồ lắm chè ngon lắm nè!”-tôi cười nói.

10 phút trôi qua....

Đó tôi nói có sai đâu, bọn này ăn nhiệt tình kinh khủng lắm, thôi thì tôi cũng cố ăn cho bằng bạn bằng bè, ăn nhiều nhất có thể khi nào lo rồi thôi. Còn tên Bảo chắc tiếc tiền hay sao ăn có mỗi cốc mà lau mồ hôi suốt. Há há. Kỳ này tên Bảo xác định là sạch túi đi về rồi. Có khi sạt nghiệp luôn đó. Vì trước khi tên Bảo đến là anh em đã xác định với nhau là ăn không lo không về. Ở đây chè ngon mà nhiều loại chè nữa, ăn chả bao giờ ngán trừ khi lo không ăn hết. Trông vậy thôi tôi cũng khổ tâm lắm chứ, sung sướng gì đâu, tối hôm qua tôi cố tình ăn ít đến nỗi đói không thể nào ngủ được (tính tôi đói là không ngủ được) xong sáng nay lại bỏ ăn sáng để dành bụng cho buổi sáng trọng đại này hôm nay nè. Hihi! Tôi cũng nhắc nhở anh em trong team ăn kè là ăn ít thôi để dành bụng, nên sáng nay anh em trâu đầu vào ăn như bỏ đói ngàn năm vậy. Người ta đi qua tôi cũng thấy ngại luôn đó. Ngại đáo biết dấu đầu vào đâu luôn. Người ta ăn “thanh cảnh”, ở đây chúng tôi ăn như “lợn ăn cám”. Khổ quá! Đói bỏ mẹ, thanh cảnh cũng “vứt” thôi!

“Công nhận ngon!”- con Ly xoa bụng phán sau khi ăn hì hục này giờ. Và thành quả thật đáng nể nó chơi tận 4 cốc chè đấy.

“Chuẩn cơm mẹ nấu!”- lớp trưởng mặc dù ăn từ tốn nhất trong team nhưng cũng vét sạch 3 cốc.

“No quá đi! Cảm ơn Bảo ca ca nhà!”-thằng Duy vỗ cũng xoa bụng nói và thật không thể tin nổi nó mặc dù nhỏ tuổi nhất nhưng dạ dày eo kém ai, nó chơi tận 4 cốc nhá. Cũng phải thôi ở nhà nó ăn cũng có kém cạnh ai đâu. Cái mồm to nhét cả cái ô-tô còn được cơ mà.

“Lớp phó học tập là số một!”- ông Dũng nói. Trông đẹp trai vậy thôi chứ ông ta mà ăn thì chả thua ai đâu, kết quả là ông hốc hết 4 cốc. Hơ hơ! Nhà tôi toàn bọn ăn nhiều.

Bình thường thì tôi chả bao giờ ăn nhiều đâu nhưng tại nhịn đói hơi lâu nên ăn cũng chả kém cạnh anh em thằng nào. Tôi chơi tận 5 cốc luôn nhá. Cho mày sạt nghiệp luôn tên Bảo thôi. Haha. Ăn thì cũng ăn rồi, ăn hết mình rồi phần còn lại để dành cho tên Bảo lo, cũng như cậu nói “ăn cứ để chúng tớ lo, việc của cậu là trả tiền thôi!”. Trông tên Bảo bây giờ phải nói đáng thương vô cùng, mặt nhẽ nhại mồ hôi. Khổ thằng bé ăn thì có mỗi cốc mà chả tiền hết cũng tội cơ.

“Lớp phó học tập ăn vậy thôi à!”- con Ly ngây thơ hỏi. Đúng rồi! Vô tôi thì cũng chả nuốt nổi.

“Mọi người lo chưa!”-tôi hỏi một cách nhẹ nhàng.

“Rồi!”- cả team ăn ké hô to vang. Công nhận ăn xong mặt thẳng nào cũng hồng hồng, tươi như hoa. Lúc trước đôi mắt buồn như giấm phải phân.

“Thế ai ăn nữa không?”- tôi cười hỏi tiếp. Bây giờ thẳng nào nói “có” thì gọi tôi bằng cụ luôn.

“Không!”-cả team lại đồng đều đáp lại. Hờ hờ, may không phải gọi ai là cụ.

“Bảo! Phần còn lại ông lo hen!”- tôi nói. Mặc dù đã cố nhịn cười nhưng tôi buồn cười kinh khủng luôn. Ngày cả tôi cũng ngạc nhiên không ngờ cả team ăn kinh đến vậy. Chả lẽ sau chuyện này đổi tên team thành “team heo”.

Tên Bảo mặt phờ phạc nói:

“Chị ơi! Tính tiền!”

Ngay lập tức chị nhân viên đến nói với giọng bùi tai:

“Của quý khách 21 cốc hết 315 nghìn!”-chị nhân viên nói xong đưa cho tên Bảo cái hoá đơn. Mà mắt hần cứ nhìn chăm chăm vào nó y như có gì sai sót.

“Phụtttttt!”- con Ly đang uống nước thì sặc quá phụt ra như vòi hoa sen. Mà người đối diện xấu số hứng chịu lại không ai khác là tên Bảo. Tôi nghĩ là mồm con Ly cũng chẳng thơm tho gì đâu. Haha. Mẹ ơi con buồn cười quá. Đúng là đã đen lại càng đen. Bảo ơi có trách thì trách ông ăn ở thất đức thôi.

Cả hội đứa nào cũng buồn cười mà không dám cười. Tên kia mà tức lên là mệnh ai người ấy lo. Của ai người ấy trả. Biết mình gây ra chuyện lớn con Ly hốt hoảng lấy giấy lau mặt cho tên Bảo, miệng nói tới tấp:

“Ui chết! Cậu không sao chứ!”

“À! Không sao!”- tên Bảo nói mặc dù mặt đỏ ửng lên vì tức.

Thật ra nghe chị nhân viên nói thì úi rồi ôi! Cả bọn ngạc nhiên cực độ chẳng riêng gì con Ly. Nhiều vậy, cũng phải, mỗi cốc 15k mà. Thảo hồ mà trả. Tên Bảo gỡ ví ra móc hết ngăn trong lẫn ngăn ngoài mới đủ 315k. May thật vẫn đủ. Chứ bọn tôi chỉ đến ăn thôi có đem tiền đâu. Kì này tên Bảo đúng thật sạch túi. Trời cái ví dụ rõ đẹp giờ trả có đồng nào. Cũng thấy tội hần. Trên đường về mọi người đều khen tên Bảo tới tấp, cảm ơn phải nói là mỗi mồm nhưng mặt thẳng nhỏ cứ buồn thiu buồn thiu. Qua 1 buổi sáng hần mất nhiều tiền vậy lẽ nào. Vô tôi mất nhiều vậy thì tôi khóc sập trời chứ trả đùa. Mời ai chứ mời tôi thì phải đem nhiều tiền chút mới đủ. Kì này ngon ăn chưa, nhin ăn cả tháng mới hồi tiền nhá em trai.

Vừa vào đến nhà thì bố tôi liền hỏi:

“3 đứa đi đâu chơi mà vui vậy!”

“À! Có người đái đi ăn chè bố ạ!”- tôi cười nói.

Nhưng ngay sau đó lại nhận tiếng hét ung cả tai gọi tên tôi phát ra từ nhà bên cạnh thì phải:

“HÀ LINH!”

“Tiếng gì đấy! Ai gọi con mà đầy ân oán vậy!”- bố tôi hỏi. Còn 2 anh em nhà kia thì cứ bật mồm cười khúc khích.

“À! Con cũng không biết!”- tôi cười ruồi đáp rồi nhanh chóng lên phòng.

Vừa nãy rõ ràng là tiếng tên Bảo đấy mà. Chắc tên này chắc giữ cục tức lâu quá nên về hét cho bồ tức gì. Mà thật không ngờ dung lượng lại kinh khủng như vậy chắc là ghét tôi kinh lắm. Há há! Hết cũng kệ, ghét cũng chẳng sao. Tưởng bà sợ chắc. Muahahaha!

THE END

Cảm ơn đã đọc!!!

9. Chương 9: Tên Bảo Bị Ốm

Chiều tối ngày hôm nay tôi đang xem phim với thằng Duy thì bỗng mẹ tôi dưới bếp gọi rõ to:

“Hà ơi! Ra mẹ bảo!”

Tôi tên Hà Linh nhưng ở nhà hay gọi Hà vì Hà ngắn hơn Linh, tôi nghĩ vậy, thật ra thì...tôi cũng chả biết lý do, cũng chả biết tại sao, nói đơn giản là ai cũng thích gọi Hà.

“Vâng!”- tôi đáp lại.

Rõ phim đang hay mà mẹ gọi. Chán phèo. Tôi đành đứng dậy lững thững vào bếp nhận lệnh của mẫu hậu:

“Mẹ gọi con có việc gì vậy?”

“Mẹ mới kho cá! Con đem một ít sang cho nhà Bác Bích hộ mẹ!”- mẹ tôi nói rồi đưa hộp đựng cá kho thơm phức cho tôi.

Hazz. Bác Bích chính là mẹ tên Bảo đó. Sai ai không sai, sai trúng tôi. Trời ơi, mới sáng nay ăn hết tiền tên Bảo xong, giờ vác mặt sang ngại muốn chết. Nhiệm vụ này khó quá nên tôi đành nhân mặt nói lại với mẹ:

“Sao lại là con! Mẹ nói thằng Duy ấy!”

“Ô hay! Mà là bạn cùng lớp với thằng Bảo đưa dễ hơn, mẹ sai tý mà không được à! Đi ngay!”- mẹ tôi lườm nói với giọng khấn khò.

“Mẹeeee!”- tôi mặt mếu nói, mong rằng sẽ cứu vãn lại tình thế.

“ĐI NGAY!”- mẹ tôi lườm nói không chút tình cảm. Hazz. Chiều mặt mếu của tôi chả bao giờ hiệu nghiệm gì cả.

Tôi đành vác mặt ra phòng khách năn nỉ thằng Duy vậy:

“Duy ơi! Đem cái này ra nhà bác Bích hộ chị! Thương lắm!”

“Mẹ sai ai thì người ấy tự đi mà đem!”- thằng Duy nằm dài ở ghế một cách an nhàn đáp trả tôi một cách cực phũ phàng, mắt thì chỉ chăm chăm dán vào cái tivi.

“Bố tin sư thằng vẫu! Chả được tích sự gì cả!”- tôi tức mắng nó một cái rồi bỏ.

Giờ thì tôi phải đem sang thật rồi. Tôi ra đến cửa nhà tên Bảo ngó sang mà chả thấy ai ra nhể, để đưa luôn cho tiện. Thôi vậy tôi đành ra tay, hít một hơi thật dài, tôi lấy hết can đảm gọi thật to:

“Bác Bích ơi!”

Gọi một lần không ai nghe, gọi lần 2 vẫn im lặng. Chả lẽ không ai ở nhà sao, đen vãi. Thôi được gọi lần cuối:

“BẠN BẢO OI!”

Công nhận thốt ra 2 từ “bạn Bảo” ngược mồm vãi cả chương nhưng không gọi vậy chả lẽ gọi “thằng dở ơ”, gọi vậy tuy là hợp lý nhưng cũng nên giữ thể diện cho mình và con nhà người ta đúng không. Vài giây sau tiếng gọi tôi thấy tên Bảo mới mở cửa nhà ló đầu ra nói:

“Vào đây!”

Cái tên chết tiệt, trong nhà nãy giờ mà gọi mãi không thưa. Thât ra tức vậy thôi, chứ tôi đành mở cổng bước vào đến cửa nhà hắn ta và nói:

“Mẹ tôi nấu cá kho bảo tôi đem sang cho nhà ông một ít! Nềee!”

Tôi gơ tay đưa cho tên Bảo. Nhưng sao tên Bảo chảy mồ hôi nhiều vậy, trong nhà không bật quạt à, mặt hắn cũng nhọt đờ đờ luôn.

“Ồ! Cảm ơn nha! Cảm ơn cả mẹ Bà nữa!”- tên Bảo đưa tay ra nhận rồi thều thào nói như kiếu rất mệt.

“Ồ! Mà sao vậy! Ôm à!”

“Đầu hơi nóng thôi!”

Xì! Rõ ràng là ốm rồi. Đúng rồi, hơi sáng về mà chẳng chẳng về còn không đội mũ giờ ốm, ngu chưa. Tôi đưa 1 tay lên sờ trán hần còn tay kia sờ trán mình, hơ hơ, trán tên này nóng kinh khủng.

“Hình như sốt rồi, mẹ ông có nhà không? Bảo mẹ ông nấu cơm rồi uống thuốc đi!”

“Bố mẹ tôi và thằng em về quê ăn đám cưới rồi, tôi ở nhà trông nhà. Ngày kia họ mới về. Thôi, tôi tự lo được, bà về đi!”- tên Bảo nói xong đóng cửa luôn.

Hazz! Sốt cả thế mà vẫn mạnh miệng. Không biết có đủ sức mà tự chăm sóc cho mình không nữa. À mà KHOAN, sao mình phải lo hần ta làm gì nữa? Mà... dù sao cũng là hàng xóm mà, lo là bình thường thôi mà phải không. Thôi được rồi, coi như tôi tốt đi. Tôi về nhà vào bếp thấy mẹ đang luộc rau thì báo cáo luôn:

“Con đưa rồi ạ! Nhưng bác Bích không có nhà hình như nhà bác đi về quê, có mỗi bạn Bảo ở nhà thôi!”

“Ừ!”- mẹ tôi nói nhưng mặt thì chả thèm nhìn tôi một cái.

“Nhưng mà mẹ ơi! Hình như bạn Bảo bị sốt sao ấy! Đầu nóng lắm!”

“Thế hả?” Mẹ tôi đang gỡ nồi rau vừa nghe tôi kể thì quay ra hỏi luôn y như chuyện nhà mình.-“thế luộc nốt hộ mẹ nồi rau! Mẹ sang xem ốm thế nào!”- mẹ tôi nói xong bỏ đi luôn.

Sao tự yên thấy có tí gato với tên Bảo nữa? Mà thôi, chấp gì người ốm, mẹ tôi là bác sĩ nên hàng xóm ai ốm đau chạy sang luôn, đâu phải mỗi tên Bảo. Còn phần rau luộc này thì luộc dễ không, để đầu bếp ra tay, very easy! Hehe. Mà cũng lạ, tôi thấy tôi cũng có khiếu nấu ăn, nhất là khoản đồ luộc mà sao mẹ tôi trê lên trê xuống, thì chỉ là cơm hơi nát, rau thì cũng hơi nhão, thịt luộc lâu quá cạn nước cháy nồi thôi mà. Cái gì cũng sai lầm đúng không? Đã nói là “Hà Linh-tôi ra tay là cái gì cũng thành cháo!” Thế là kể từ sau sai lầm nhỏ nhất đó mà mẹ tôi chả nhớ việc gì liên quan đến bếp núc, kể vậy cũng tốt, càng nhàn.

Tầm 10 phút sau, mẹ tôi về thì lúc đó tôi đã luộc xong nồi rau và đang ngồi an nhàn xem phim ở phòng khách, thấy mẹ về tôi cũng tò mò hỏi luôn:

“Cậu ta sao rồi mẹ?”

“À hình như sốt cao! Thôi mẹ nấu cháo đây! Cho con đem cháo với thuốc sang nhá!”

Mẹ tôi nói vậy nhưng có điều tôi không hiểu, ở đây có tôi với thằng vẫu mẹ nói con nào. Mà trông vẻ mặt mẹ tôi thì chắc là tôi sang rồi. Hazzz! Cái gì cũng đến tay. Khổ vãi.

“Khoan! Mẹ ơi! Nhớ nấu nhiều vào! Con ăn nữa!”- thằng Duy chả biết đếch gì cũng chen mồm vào nói. Ăn là nhanh.

“Mày bị vô chứ đâu có bị móm! Ăn cháo làm gì!”-tôi phán ngay cho thằng Duy hay ăn.

“Hết vô lâu rồi! Em thích ăn thì kệ em!”- thằng Duy nhắm mày nói, mặt thì hầm hầm.

Mặc kệ cuộc chiến không hồi kết của tôi và thằng Duy mẹ tôi bỏ vào bếp và làm việc của mình. Chẳng lâu sau mẹ tôi đã nấu xong cháo rồi và giờ nhiệm vụ của tôi là sáng đưa cho tên Bảo ăn. Lần này rút kinh nghiệm tôi không tốn hơi mà gọi nữa mà vào thẳng nhà luôn, vào tới phòng khách mà chả thấy tên Bảo đâu tôi nghĩ là lên phòng nằm rồi. Thế là tôi cũng lên tầng nhà hần luôn (công nhân tôi vô duyên thật), phòng hần ở tận trên cùng, đúng như tôi dự đoán tên này đang nằm trên phòng. Vừa vào phòng hần tôi phải thốt lên “đẹp cực kì luôn”, con trai nhưng gọn gàng chả bữa bộn như phòng tôi. Trông tên Bảo giờ mới tội chứ, mồ hôi đầm đìa lông mày thì thoảng lại co lại chắc là người khó chịu lắm.

“Ê! Dậy đi! Dậy ăn cháo rồi uống thuốc!”-tôi gọi tên Bảo, mà chả thấy nói gì. Ngủ hả trời.

Tôi đành xuống dưới nhà hần lấy trậu nước mát và khăn mặt vắt sạch lau mồ hôi cho hần rồi đắp khăn lên trán cho hần. Chả biết có công hiệu gì không, mà thấy trên tivi làm vậy nên tôi chỉ làm theo thôi. Thôi cứ để kệ hần ta ngủ tý nữa ăn cũng được. Tôi đành ngồi lại vậy, cứ được một lúc lại rũ khăn cho mát rồi đắp lại cho hần. Nói thật thì tôi có tay nghề ra phết, sắc mặt hần ổn hơn rồi nhé, trán cũng đỡ nóng. Mà phải công nhận tên Bảo lúc ngủ đẹp trai lắm, thảo nào nhiều đứa theo, da đã trắng mặt thì đẹp, sống mũi

cao nè, môi đỏ, má tròn phính cực kì baby, da mịn búng ra sữa nữa, đặc biệt lúc cười cùng má lúm đồng thì phải nói hút hồn luôn, duyên cực kì. Mà sao tôi thấy tên này có nét lơ lơ jungkook của BTS ấy. Nói chung đẹp thì đẹp thật, mà tôi thấy trai đẹp thì cũng chẳng hay ho gì, rất là rắc rối và phiền toái. Tôi có ở anh đẹp trai tôi hiểu mà. Ngồi cả tiếng, chán quá tôi cứ đi lòng vòng ngắm mấy cái ảnh hồi nhỏ của hắn ở trong phòng, cute ra phết, nhỏ cũng đáng yêu cơ. Giờ mở đề ý, cửa sổ phòng hắn đối diện với cửa sổ phòng tôi nè, đang nhìn phòng hắn mà quay ra nhìn phòng tôi đúng là bừa bộn. Hazz Chắc tên này còn lâu mới dậy, tôi đành để lại giấy ghi nhớ rán vào hộp cháo nhắc nhở hắn ăn rồi uống thuốc, trước khi đi tôi cũng rū khăn mặt đắp trán hắn cho mát rồi mới đi. Kì này hắn mà khoẻ công lao tôi hơi bị nhiều đấy, biết điều mà đối đáp với ân nhân cho tử tế chứ tên này ở lớp chặt chém tôi hoài, ngày nào cũng kiểm tra bài tập của tôi xong thiếu một bài cũng méc thầy cô, đến là ghét. Tại sao hắn lúc nào đến lớp là chỉ nhăm nhăm kiểm tra tôi đầu tiên, buồn cười thật. Nếu mà hắn kiểm tra cuối thì tôi đã chép xong bài rồi. Càng nói càng thấy ghét, tại hắn mà ngày nào tên của tôi cũng có trong danh sách trực nhật ĐẤY. Tức quá!

Ngày 4 tháng 9 năm 2017. Tên Bảo đáng ghét vẫn đáng ghét.

Hôm nay là thứ 2 đầu tuần nhưng vì mai là khai giảng nên hôm nay cả trường được nghỉ. Mới sáng ra tôi đã được mẹ gọi dậy sớm trong khi 2 anh em kia vẫn được ngủ. Thấy bất công chưa. Mà mục đích của mẹ tôi là Bảo tôi đem cơm sang cho tên Bảo. Trong khi tôi chưa ăn sáng mẹ tôi là lo bữa ăn cho “con nhà hàng xóm”. Kì cục vậy, biết tại sao mẹ tớ lo lắng vậy không? Vì mẹ hắn là đồng nghiệp mẹ tôi, bố hắn là bạn cờ tướng của bố tôi vậy nên tình cảm 2 nhà rất bền vững. Buồn thối ruột, con mẹ mẹ lại cho ra đĩa, mẹ quan tâm “con nhà người ta”. Hazz! nói là nói vậy chứ tôi chẳng gato lắm. Hihi. vì mẹ hắn cũng thích tôi lắm, toàn đem đồ ngon sang cho nhà tôi thôi, nói thật mẹ hắn làm bánh thì ngon không còn chỗ nào để chê, hoàn hảo.

Đứng trước cửa nhà hắn điều đầu tiên tôi làm là cất cổ cao lên gọi:

“BẢO OI!”

Lại như lần trước không một ai trả lời lại ngoại trừ tiếng chó sủa (con bốc phốt đó mọi người). Đến chó nó còn biết thừa mà người có mồm mà không biết đáp là sao hả Bảo thôi. Giờ nhìn cổng mới thấy tên giả người này không khoá cửa, đừng nói hôm qua hắn cũng không khoá nhé. Cây cạnh nhà người làm công an sao mà gan thế. Thôi kệ tôi mở cửa vào luôn, vào bếp tôi sắp sẵn đồ ăn ra cho hắn rồi lên phòng xem hắn dậy chưa, nên phòng thì thấy tên này ngủ rất ngon, đồ ăn hôm qua cũng không thấy chắc ăn rồi. Thấy thần thái sắc mặt rất tốt nên chắc hết ốm rồi. Giờ mới 6h30 gọi dậy có phải hơi sớm không nhỉ? Thôi kệ hắn đi, bà nghĩ ra một cái này hay ho lắm. A há há. Tôi rón rén bước tới bàn học hắn lấy hộp màu dạ, hôm nay Hà Linh đại nhân sẽ tạo ra một kiệt tác à nha. Tiến nhẹ nhàng đến rồi hắn nằm rồi ngồi kế bên hắn thật khế. Tôi lấy bút dạ màu đen và bắt đầu vẽ những nét đầu tiên trên khuôn mặt ngái ngủ. Ahihi thẳng chó. Đầu tiên hoạ sĩ sẽ vẽ 2 cái mắt gấu trúc màu đen, típ đến 2 cái lông mày cong dài đến thái dương màu nâu, phần điểm nhấn trên khuôn mặt, hoạ sĩ sẽ tô đôi môi để tạo nên đôi môi to quyến rũ như 2 quả chuối hột. Típ đến lấy bút dạ màu hồng dùng để vẽ 2 chấm tròn cho đôi má trở nên đẹp hơn. Cuối cùng là mụn cứt ruồi có một cọng lông bên mép. Ô mẹ ơi vẽ đẹp quá đi. Giống, giống lắm, không sai đâu được, một nhân vật văn học nổi tiếng đã đi vào tiềm thức của người dân Việt Nam, nhắc đến nét đẹp của nhân vật này không ai là không bái phục cả, nét đẹp độc khiến ai cũng hoảng hốt, đây không ai khác, chính chuẩn là... THỊ NỐ đây mà. Đúng là xấu, xấu một cách hư cấu. Cho chết nhá danh con. Đây chính là cái hậu quả cho người đã phạt bà trực nhật. Công nhận là “con run xéo lắm cũng quẫn” nhá, mấy hôm nay bà quẫn quại vì không trả thù được đây. Bây giờ cảm giác rất hả hê, không ai biết cái cảm giác trả được thù nó sung sướng thế nào đâu, vui lắm. Để lưu lại khoảng khắc đẹp nhất của tên Bảo, tôi đã lấy điện thoại ra để chụp vài tấm hình làm kỉ niệm có gì sau này dùng tới. Cũng không thể không công nhận mình vẽ rất đẹp, chẳng lẽ mai sau làm hoạ sĩ, hô hô. Vẽ đẹp lên hình cũng cực ăn ảnh luôn.

“À há há!”- tôi cười tự đắc nhưng quên mất lại tạo ra tiếng để đánh tức tên Bảo.

Tên Bảo bắt đầu nhú mày và sau đó thì tỉnh giấc, và tôi cực kì thất vọng khi hắn chào đón tôi bằng cách này:

“AAAAAAAAAAAAAA thần linh ơi! Sao bà lại ở đây!”- hắn trợn mắt hét như gặp phải quỷ khi nhìn thấy tôi.

“Giật cả mình! Mẹ bảo tôi đem đồ ăn sáng cho ông! Tôi định lên gọi ông dậy nhưng chưa kịp gọi thì ông dậy rồi!”- tôi cười ruồi giải thích.

Mà khoan, hán hết như vậy là có ý sỉ vả nhan sắc trời ban của tôi còn gì nữa. Ủ! Tôi không xinh nhưng đâu đến nỗi nhìn buổi sáng mà hét lên ý như nhìn thấy quỷ không bằng. Nếu mà đánh giá 5 sao thì nhan sắc của tôi thuộc dạng 4 sao đó. Nực cười nhể? Sao hán không thử soi gương đi, mặt xấu chết mẹ luôn đó, ai mới là người phải hét ở đây hả? Ngứa cả mắt. Thật là không biết lượng sức. Tôi đang hăm hực tức thì tên Bảo nói:

“Ồ! Gửi lời cảm ơn của tôi đến mẹ bà nhé!”

“Còn tôi thì sao! Tôi là người có công nhất đó. Không nhờ có tôi giờ ông ốm liệt giường rồi nhá!”- tôi nhún mày nói.

“Ồ cảm ơn bà! Được chưa!”- tên Bảo trẻ mồm nói, nói thật chả có tí nào giống cảm ơn cả. Nói xong tên Bảo xuống giường và đi xuống nhà.

“NÈ! thành khẩn tý coi!”- tôi nói xong cũng theo hán xuống nhà.

Vừa xuống bếp tên Bảo đã khen tấm tắc vì mùi thơm nồng nàn của đồ ăn mẹ tôi nấu:

“Mùi thơm ghê! Chắc ngon lắm!”

“Tất nhiên rồi! Mẹ tôi nấu thì khỏi trê!”- tôi tự hào vênh mặt lên nói.-“Nhưng mà hộp cháo hôm qua đâu? Đưa tôi cầm về!”

“Ở trên trạm bát đầy, tự lần đi!”- tên Bảo nói rồi đi vào trong nhà tắm.

Trên trạm bát làm gì có đâu, tên giả người này. Trong lúc tôi đang loay hoay tìm hộp cháo thì tên Bảo vào nhà tắm chỉ tầm vài giây đã thấy hết ung trời:

“AAAAAAAAAAAA! Cái gì thế này! HÀ LINH BÀ ĐƯỢC!”- tên Bảo sòng sọc từ trong nhà tắm ra chỉ tay vào mặt tôi quát.

“Hở? Tôi làm gì đâu!”-tôi nhún vai làm bộ mình vô tội.

“Mặt tôi bà vẽ đúng không? Ngày từ đầu tôi đã thấy nghi nghi rồi mà!”

“À! Không phải tôi! Mà tôi thấy đẹp mà! Haha! Giờ ông mới đích thực là hot boy đó! Đẹp lắm! Đẹp lắm! Tôi nói thật luôn!”-tôi không nhìn được cười nói. Mà hình như tôi nói vậy tên Bảo càng tức hơn thì phải.

“Đẹp cái khỉ mốc! Vây bà đứng yên đấy để tôi vẽ xem thế nào!”- tên Bảo bắt đầu chạy sòng sọc chỗ tôi.

Thấy thái độ của tên Bảo chắc hán ta định làm thật luôn quá. Nên ngay lập tức tôi đã nhận ra và đã chạy nhanh ra chỗ khác và giờ thì 2 đứa đuổi nhau như 2 con ngựa trong bếp, tự yên tôi lại liên tưởng chúng tôi giống 2 đôi nhân vật chính trong phim hoạt hình kinh điển tom và jerry, Hihi:

“Ê tôi không chơi đâu nha! Tôi đã nói không phải tôi mà!”- tôi nhún mặt thét.

Chạy tầm vài phút cứ chạy quanh cái bàn bếp thì tôi đã thấm mệt. Thực sự không thể chạy tiếp. Thấy cửa nhà tắm tôi liền chạy vô trong và đóng chặt cửa vào. Ngồi luôn trong đó luôn khi nào hán nguôi giận rồi ra sau.

“Nè! Bà định không ra luôn à!”- tên Bảo thở phào pháo sau cứ trượt đuổi nói.

“Ồ đấy! Hứ! Ông mà cứ vậy đừng trách tôi vô tình đó!”- tôi nói vọng ra với một thái độ cương quyết.

Công nhận ở trong này 5 phút mà chán thấy mồ luôn. Không biết tên Bảo đang làm gì ngoài đó mà im lặng vậy nhể. Bỗng tôi thấy chân mình nhột nhột hình như có con gì bò thì phải. Ngó xuống thì tôi không nói nên lời đó chính là con “rán” kẻ thù truyền kiếp của Hà Linh này và theo phản xạ tôi hét lên như sấm và chạy thực mạng ra ngoài:

“AAAAAAAAAAAA!”

“Có chuyện....”- tên Bảo chưa nói hết câu thì.

Vừa chạy ra khỏi cửa nhà tắm tôi chưa kịp nhìn đã va ngay vào tên Bảo và hại tôi và hắn ta ngã ra sàn trong tư thế không đẹp chút nào. Tôi ngã nằm đè lên người hắn, êm ái cực kì. Còn tên Bảo thì...chắc đau lắm.

“Con rán! Có con rán!”- tôi nói trong vô thức.

“Ôi cái lưng của tôi! Bà ngộ à!”- tên Bảo ngẩng đầu dậy thì mặt hắn tiếp sát mặt tôi luôn.

Trời ơi lần đầu tiên tôi nhìn mặt tên Bảo gần vậy đấy. Rửa mặt rồi lên rất đẹp trai. Hehe.

Cảm giác lúc tiếp mặt gương người sao ấy. Tôi còn nghe thấy tim mình đập nhanh như trống luôn. Trời ơi tự yên sao vậy nè. Mà hình như có gì sai sai, mình đang gối lên ngực trái tên Bảo nên nhịp tim tôi nghe thấy là của tên Bảo chứ. Ô sao đập mạnh vậy ta? NGUY RỒI...CHẢ LẼ...HẮN BỊ BỆNH TIM.

“Bà...còn... không mau dậy!”- tên Bảo áp úng nói má hơi hồng. Ô, tên này còn sốt à.

“Ờ!”- tôi nhanh chóng đứng dậy. Và đưa tay đỡ tên Bảo dậy.

Tự nhiên một không gian im lặng tầm 5 giây giữa cả 2. Tất nhiên tôi thì im vì tôi đang ngó nhìn con gián đầu nhưng tên Bảo thì kì lắm, mặt thì hồng ửng kì kì mà không tức giận như vừa nãy lúc đòi về lên mặt tôi. Là không? Mà tôi cũng hơi lo biểu hiện tim đập bất thường của tên Bảo. Tò mò quá nên tôi cũng hỏi luôn:

“Ê! Ông bị bệnh tim à! Tim đập nhanh vậy! Mặt còn hồng này, còn sốt thì phải!”- tôi nhéo mắt nhìn hắn nói. Mới sáng nay ỏn mà.

“KHÔNG! BÀ ĐIÊN À! TIM GÌ MÀ TIM!”-tên Bảo tự yên hét quá thái lên mà tôi không hiểu tôi nói sai cái gì.

“Thế ông sốt à!”

Tôi định đưa tay lên chán hắn sờ thì ngay lập tức hắn phẩy tay tôi ra xong nói to như quát tôi:

“Sốt đâu! Bà biết gì mà nói!”- tên Bảo nói xong ra chỗ trạm bắt tìm cái gì đó. Sau đó hắn đưa cho tôi hộp cháo rồi nói tiếp-“Nè! bà về đi! Tý tôi ăn xong tôi đem hộp cơm cho!”

“Ồ! Nhớ uống thuốc hình như còn sốt đấy!”

“Hazzz! Nói nhiều quá! Đi đi!”

“BIẾT RỒI!”- tôi lườm hắn nói. Hình như tôi hơi hiền nên mới bị bắt nạt nhể?

Rõ ràng tôi chỉ quan tâm xú thôi mà. Cái tên này sau cú ngã có vấn đề thần kinh à. Lúc thì bẽn lẽn như thằng dở, lúc thì nổi cáu như thằng điên vậy. Tôi có làm gì đâu hả. Bệnh tim thì nói bệnh tim, ngại gì cái gì đâu hả trời. Càng ngày càng quá đáng rồi đấy.

THE END

Cảm ơn đã đọc!!!

À..! Tỷ muốn nói bạn nào đọc chuyện này thì nên đọc ở vì đăng rồi Tỷ cũng chỉnh sửa rất nhiều nhưng ở các trang web khác không cập nhật lại chỗ Tỷ sửa (mặc dù chỉ một số chi tiết nhỏ thôi) nhưng đọc ở thì sẽ hay hơn nhỉ?

10. Chương 10: Gây Hấn Với Trùm Trường

Ngày 5 tháng 9 năm 2017. Ngày khai giảng.

Hôm nay là một ngày trọng đại nhất của cả nước, đó chính là ngày khai giảng là ngày khởi đầu một năm học mới. Võ tay! Mà thế quái nào học trước bao lâu rồi mà giờ mới khai giảng, chả biết ông nào nghĩ ra trò này nữa, đúng là khai giảng chỉ ở hình thức thôi, chứ vô vị kinh. Hazzz! Dự 9 cái lễ khai giảng rồi (chưa

kể mẫu giáo) nên giờ cảm thấy ngày này nó chẳng vui từng bừng nhưng người ta hãy nói phét với nhau. Nói thật sự, dưới con mắt sắc sảo chân thực của tôi thì mục đích chính của học sinh hôm nay đến trường là điểm danh, mục đích của giáo viên là đến để quản lý học sinh, mục đích của đại biểu là đến để giám sát thầy cô giáo. Mặc dù khai giảng không vui nhưng còn đỡ hơn đi học đúng không? Lễ khai giảng bắt đầu vào lúc 7:00 mà chẳng hiểu sao nhà trường thông báo với các lớp là 6:15 có mặt, mà để làm gì thì chỉ có hiệu trưởng biết thôi. Hazz!

Vì là ngày trọng đại của của nước nên tôi với nhỏ Ly cũng ý thức đến sớm cho đúng giờ, nhìn cô giáo ở trường tôi hôm nay ai cũng duyên dáng trong bộ áo dài màu đỏ, phấn son tươi tắn lắm. Đến sớm quá đâm ra tôi chẳng kịp ăn gì đành đến căn tin mua đồ ăn tạm, thừa hôm được tiêu tiền tôi mang bao nhiêu tiêu hết từng đấy luôn, (tại tính tôi có tiền thích ngấm hơn thích tiêu, mà một khi đã tiêu là đảm bảo sạch túi) do đói nên tôi lốc hết 2 cái bánh mì kẹp xúc xích, 2 cốc trà sữa, 3 cái xúc xích và 1 gói bim bim trước sự kinh ngạc của cái Ly, nó tròn tròn mắt ngạc nhiên nói:

“Bộ mẹ mày không cho mày ăn sao? Mà ăn kinh thế!”

“Đói! Tao có tiền tao quyền mà!”- tôi cười nhếch mắt với nhỏ Ly.

Sau khi ăn xong chúng tôi ra đến cửa thì bắt gặp một bà chị hình như khối trên rất chi là khó ưa đi qua chúng, với cái dáng đồng đánh của bà đi cực tốn diện tích, cửa căng tin đã nhỏ đã thế còn trệt người bà ta làm ngay câu “tránh ra” rồi đẩy bọn tôi ra ý như là đất nhà bà. Vô duyên chưa. Hơn nữa có một nạn nhận bị bà đẩy mạnh quá mà ngã người xuống đất vỡ luôn kính cận cũng may mà không sao, còn tôi với cái Ly thì xuýt nữa ngã thật. Bất bình trước hành động bành trướng của bà vô duyên tôi đỡ bạn ngã hồi nãy dậy và gọi bà đồng đánh lại:

“Bạn ơi! Làm người ta ngã không quay lại xin lỗi à!”

“Cái gì!”

Ngay lập tức bà nhả mặt kia quay lại và tôi lập tức được chiêm ngưỡng vẻ đẹp “hú hồn” của bà. Mặt bà tròn tròn, da ngăm ngăm mặc dù đã bôi phấn rất dày, mụn nổi cộm cộng thêm son môi đỏ chót làm nổi bật thêm vẻ đẹp “chua chát” của bà. À tôi nhớ ra bà này rồi, nghe đâu là trùm trường khối 11. Tôi nghĩ là không những xấu mà bà còn bị điếc nữa, biết tông rồi nói “cái gì”. Thôi được rồi tôi đành phải chịu thiệt nói thêm lần nữa:

“Tôi nói là đẩy ngã người ta thì nên xin lỗi đi!”

Hình như bây giờ mới loát được câu của tôi, bà mới cười một cái nhạt nhạt nói:

“Tao á! Trước giờ tao không biết xin lỗi là gì!”

“Vậy giờ xin lỗi đi!”

Mặt tôi lúc đó cực kì nghiêm túc nếu không muốn nói là lạnh tanh. Nói thật tôi thấy chương mắt bà cô này. Nghe tôi nói vậy, cô bạn khi nãy ngã giật giật tay áo tôi nói nhỏ:

“Mình không sao! Không cần xin lỗi đâu!”

Thấy dáng nhỏ là tôi biết nhỏ sợ bị bà kia đánh. Nhưng tôi cũng quay lại nói nhỏ với bạn kia rằng tôi sẽ đòi công bằng cho, tôi bảo yên tâm. Mà thế chẳng hiểu sao nhỏ càng sợ hơn, đứng co ro rún rúm sau lưng tôi.

“Mày bị ngáo hả con nhỏ kia! Mày không sợ tao à!”

Bà chị kia mặt cười cười nói, kiểu như bà nói vậy là tôi sợ bà lắm. Nhưng tôi nghe chẳng sợ tý nào ngược lại tôi khoanh tay đi từng bước đến gần chỗ bà, trông bà còn cao đến vai tôi mà ngáo dễ sợ, tôi nhếch môi lạnh lùng đáp:

“Vậy cho hỏi bạn là ai mà mình phải sợ bạn!”

“Hả!”

Bà kia hết cười giờ lại quay ra ngạc nhiên sau câu đáp trả của tôi, chẳng phải trước giờ bà cô đồng đánh luôn sĩ diện vì nhắc đến tên ai cũng sợ sao, còn hỏi “mày không sợ tao à”, tự nhiên tôi lại thấy buồn cười, lưu

manh mà còn ra oai. À phải, trong trường này có ai mà không biết bả, ngoài gây ấn tượng bởi gương mặt xấu cùng cái dáng lùn thì bả còn là “trùm trường”, có thể nói độ “hot” của bà kia ngang tầm “hot boy” “hot girl”, vậy mà tự yên có đứa không sợ đã thế còn không biết bả thì ngạc nhiên cũng đúng. Vài học sinh ngoài căn tin thấy tôi và bà vô duyên nói chuyện thì bắt đầu hướng mắt nhìn. Ở chắc họ nghĩ tôi ngu vì đụng vô “thuốc nổ” gì, nhưng thấy ghét quá biết làm sao được, chả lẽ cứ lặng im để bà kia ra vẻ muốn làm gì thì làm sao. Tính tôi thì thoảng lại cứ thích lo chuyện bao đồng. Chưa để bà hết ngạc nhiên tôi nói tiếp:

“Bạn...! Là đầu mấu, học sinh cá biệt, học sinh rất, học sinh đúp. Bạn là cái nào trong số đó!”

Tôi lạnh lùng nói, quả thật như dự đoán của tôi bả như sét đánh ngang tai, vì tất cả những gì tôi nói đều miêu tả đúng con người bả, biết nói gì đây khi tất cả đều đúng, bả chỉ còn cách nhìn tôi bằng gương mặt tức giận đỏ bừng bừng, đôi mắt mở to lườm tôi. Chưa kịp nói thêm câu gì tôi lại thản nhiên phản:

“À đúng rồi! Mình nghe mọi người gọi bạn là đại tỷ! Phải ha, bạn ban lâu quá nên đại tỷ là đúng rồi!”

Không thể nghe thêm cũng chả nói được lời nào theo phản xạ bà bắt đầu hành động “hoang dã” của mình như cách bà đối xử với những đứa bả ngứa mắt, bà ta định giơ tay định tát tôi nhưng ngay lập tức bị bắt được, bấu thật chặt vào tay bà cô vô duyên thật chặt tôi lườm nói:

“Bà chị à! Tôi không phải người bà chị thích đánh thì đánh đầu. Tôi, không nhận nhin và khóc lóc im lặng như những người bà chị từng đánh đầu, và hơn nữa nếu chỉ một mình bà sẽ không đánh được tôi đâu. Nếu bà chị không muốn đình chỉ nghỉ học thì đánh tôi đi, tôi nghĩ là máy quay sẽ lưu lại trận đánh một cách đẹp nhất!”

Nói đến đây tôi ngược mắt lên nhìn máy quay rồi quay lại nhìn khuôn mặt ngạc nhiên đến tức giận của bà lưu manh, tôi cười nhạt buông mạnh tay bà kia ra, trên tay bả còn hằn hằn vết tay của tôi và cả vết xước dướm máu do móng tay để lại. tôi lại điềm nhiên nói tiếp:

“Tôi nghĩ thầy cô cũng chán khi dạy bà, nếu như lần này gây chuyện có khi họ sẽ lấy cơ hội này mà đá bà ra khỏi trường, bà có tin không? Dù gì là một học sinh cá biệt không ít lần làm mất danh tiếng của trường, làm họ khó xử trước mặt phụ huynh học sinh, đối với trường này bà chả khác “con sâu làm rầu nồi canh”, bà nghĩ xem bà có đáng bị đuổi không? Suy nghĩ sâu xa tý đi bà chị!”

“Mày đang kiếm chuyện với tao đấy hả con nhỏ vô học! Còn chó-mày cần thận tao đấy!”

Bà chị lưu manh tức giận đến đỏ bừng, không cãi lại được tôi thì bà cô lưu manh lại giở trò chữ bậy, nực cười trước câu nói của bà ta tôi đáp lại:

“Ở đây ai mới hành xử như đồ vô học! Không phải kiếm chuyện mà đang nói rất đàng hoàng. Nếu mà không xin lỗi, tôi nghĩ là chúng ta phải nhờ người công minh hơn giải quyết hộ thôi, hazz, thầy hiệu trưởng đang rất bận vậy mà!”

Tôi nói lững, tôi nghĩ bà lưu manh cũng hiểu ý tôi. Bà chị lưu manh lườm tôi, rồi chuyển ánh mắt đỏ lừ nhìn nạn nhân mà đẩy ngả mồm nói:

“Tao xin lỗi! Được chưa còn nhỏ kia?”

Nói xong bà bỏ đi, mặc dù không chấp nhận thái độ xin lỗi của bả nhưng tôi cũng thôi không truy cứu nữa dù gì bà cũng được một phen mất mặt rồi. Chả hiểu sao tôi lại tự tin nói với bà này một cách không vấp vấp cô lẽ vì ghét chằng. Bản thân tôi cũng thấy ngạc nhiên sau cuộc va chạm vừa này. Tôi hoàn toàn như con người khác. Mặc dù tôi chưa chứng kiến bà ấy đánh người lần nào nhưng nghe người khác kể bỗng tôi chả thể đứng im, bà ta nghĩ mình cao quý lắm sao mà có quyền mắng chửi người khác chỉ một lý do hết sức phi lý như thích, ngứa mắt... Đáng ghét.

Giờ thì tôi thấy hả hê vô cùng, tự nhiên thấy văn mình lập luận sắc bén vậy nhỉ. Haha. Hay mai kia mình đổi nghề làm luận sư được không nhỉ? Đang mải tâm đắc giờ tôi mới để ý xung quanh học sinh tụ tập còn có phần đông đảo hơn lúc đầu chả khác nào gặp người nổi tiếng cả. Nhưng khi mọi chuyện đã kết thúc thì họ nhanh chóng giải tán, tôi còn nghe thấy tiếng xì xèo bàn tán xung quanh nói về tôi:

“Còn nhỏ này gan ghê! Không biết tự lượng sức!”

“Tao đoán chắc con này kiểu gì cũng bị đánh!”

“Trông xinh mà đại thế!”

“Đúng là nhỏ được lắm chứ! Tao thích phụ nữ như vậy!”

“Chả phải người bị hại nhưng tự yên xem thấy hả hê!”

“Đấy! Ít ra phải có đũa như vậy mới có bình yên được!”

Mặc kệ trước lời bàn tán của họ tôi quay ra cô bạn vừa nãy nói:

“Xin lỗi nha! Đáng ra mình phải đòi bà ấy bồi thường lại kính cho bạn!”

“Không! Không! Vậy được rồi! Cảm ơn bạn nha! À còn nữa lần sau có thấy thì đừng làm vậy kéo vạ vào thân đấy!”

Cô bạn kia nói xong liền bẽn lẽn bỏ đi. Hazz, cái gì mà vạ vào thân. Bộ đụng vào trùm trường thì ghê lắm sao. Khó hiểu nhưng tôi cũng chả nghĩ nhiều. Trên đường lên lớp con Ly cứ nhìn tôi chăm chăm kiểu như nhìn thấy người ngoài hành tinh vậy. Khó chịu quá nên tôi đành nói:

“Này! Làm gì mà nhìn tao chăm chăm thế!”

“Hôm nay may ngẫu lắm. Tường ánh mắt cứ chỉ đến lời nói. COOL ời là cool. Y như phim vậy đấy. Tao đoán là bà kia phải đào cái lỗ xuống mà chui thôi. Nói nhẹ nhưng thần thái cực đỉnh chả khác nào sĩ vãi!...”

Đó, đại loại là nó nó nói rất nhiều nhưng do khen tôi nên tôi cứ để kệ nó nói, mọi hôm nó nói thì như tra tấn nhưng hôm nay lại ngọt ngào bù tai như chim hót. Nghe vui hẳn. Nhưng đang nói cái Ly lại ngừng lại mặt trầm tư suy nghĩ:

“Nhưng có điều.”- cái Ly nói lửng.

“Sao”

“May vẫn nên cẩn thận! Nghe nói bà kia sĩ diện cao lắm, có khi bà tìm may đánh đấy, may cho may là chỗ đó đông người lại đằng sau dãy nhà thầy cô giáo. Hơn nữa nếu đánh thật thì bà kia hay đánh đồng bọn không phải 1 mình đâu! Trời, tự yên lo quá, có khi nào bà chặn ngoài đường không!”

Mặc dù chả để tâm lắm nhưng câu nói của cái Ly cứ xuất hiện trong đầu tôi, nhưng chỉ một lúc tôi lại quên bống luôn và chả quan tâm đến nữa. Hazz, chả hiểu sao tôi chả sợ lắm về điều đó mà ngược lại bình tĩnh đến lạ lùng. Chắc bà ta cũng không định đánh chết tôi đâu nhỉ. Nhưng nếu hỏi tôi có hối hận không? Thì tôi không hối hận vì đã gây hấn với bà cô kia.

THE END

Cảm ơn đã đọc!!!

11. Chương 11: Bổng Dưng Nổi Tiếng

Ngày 6 tháng 9 năm 2017. Bổngưng nổi tiếng.

Vẫn là một buổi sáng đi học như mọi ngày nhưng hôm nay vừa vào trường tôi đã cảm thấy rất khác lạ, có cảm giác có nhiều ánh mắt đang liếc nhìn tôi rồi xì xèo cái gì nhưng khi tôi quay ra thì họ lại lơ đi khiến tôi thực sự khó hiểu. Bộ hôm nay mặt tôi dính bùn sao mà nhìn gì vậy. Và thế là những bước chân của tôi vội vã hơn và chạy vù lên lớp, chả lẽ ông Dũng vẽ bậy vào mặt mình lên họ mới nhìn, mà nếu có ổng vẽ lúc nào ta, vừa vào lớp phát là tất cả ánh mắt đổ dồn về phía tôi y như thấy người ngoài hành tinh. Gì vậy trời. Hồng lẽ mặt mình dơ thật. Kì lạ trước ánh mắt của bọn bạn cùng lớp, tôi nhếch mày hỏi:

“Gì đây? Nhìn gì vậy?”

Thấy vậy thằng Hùng lao tới như vồ tiền rồi túm lấy tay tôi, mắt đầy sự ngưỡng mộ:

“Hôm qua bà quả thực rất ngẫu!”

Nói thật thẳng này ngày thường nhoi nhoi, nhây nhây hôm nay thấy trạng thái vô vập của nó thì tôi phát hiện ra nó còn bị bệnh dại nữa. Hắt tay nó ra, tôi nheo mắt khó hiểu:

“Hả?”

“Tránh ra! Tránh ra! Hà Linh là của tao!”- con nhĩ Ly từ dưới lớp bước đến chỗ tôi đẩy mạng thẳng Hùng ra và quàng tay qua vai tôi đưa về chỗ.

Khi yên vị tại bàn của mình lúc này con Ly thì nét mặt nhỏ Ly tỏ vẻ nghiêm nghị, 2 bàn tay nó bám lấy 1 tay tôi và nói:

“Hà Linh à!”

Nói thật khi mà nhỏ Ly nó nghiêm nghị thế này làm tôi cứ thấy gớm, tay chân nổi hết gà, nhìn cái mắt nó gợn tròn không chịu nổi, nhất là cái mỏ. Tôi nheo mày khó hiểu nhìn nó:

“Sao”

“Hà Linh ơi!”- nhỏ Ly gọi tiếp lần này có vẻ nó đang cố dặn 1 cái gì đó to lắm nhưng chưa nói được.

“Ồ con này mày dở à! Có gì nói đi!”

“Mày vẫn chưa biết gì à! Giờ mày hot lắm đấy!”

“Đâu có! Tao đâu bị sốt mà hot! Tay tao mát mà! Mà thôi mày cứ úp úp mở mở làm gì! Mày không nói cũng được! Nhìn mặt mày là chả mún nghe!”- tôi nói xong hắt tay còn nhỏ Ly ra xong định lấy điện thoại ra chơi game.

“Ồ! Tao nói đây!”- nhỏ Ly cướp điện thoại trên tay tôi và đặt xuống bàn và nhìn thẳng vào tôi nói-“Mày vui sướng quá mà không kiểm chế được nhá!”

“Bộ có chuyện gì!”

“Thì giờ mày rất nổi tiếng đó! Mày nổi tiếng lắm đó luôn!”

Tôi cười nhạt, hơ hơ, còn này nó chắc chắn có vấn đề, dở người, không tài không sắc như tôi lấy gì mà nổi tiếng, tôi đưa tay sờ chán nhỏ Ly thấy nó có chút âm ấm đấy, thảo nào sáng nay cứ nói nhảm hoài.

“Mày dở à! Đùa nhạt gớm!”

“Ồ! Mày không tin tao à! Đây tao chờ xem!”- con Ly nhanh chóng giở cả ra lấy điện thoại sau đó bấm bấm cái gì đó rồi đưa điện thoại ra trước mặt tôi nói:

“Đây mày xem đi! Xem có phải mày không!”

Tôi nhận lấy điện thoại và nhìn vào màn hình thấy một đoạn video đăng trên Facebook với lượt like và share khá cao với tiêu đề “hot girl khối 10 dạy dỗ trùm trường”, đọc cái tên tôi đã thấy nhảm rồi, bấm vào video tôi ngỡ ngàng luôn là đoạn video quay lại cảnh hôm qua tôi cãi nhau với “bà chị lưu manh”. Mẹ ơi vỡ mồm rồi, thẳng cha nào rảnh hơi quay vậy. Xem xong cơ thể tôi như thể phân liệt thực sự không biết nói gì.

“Đó! Bà nhìn lượt like và share chưa, nó cao khủng khiếp luôn. Giờ cả trường ai cũng biết mặt bà hết, oai kinh khủng.”

“Có vậy thôi mà cũng nổi tiếng được hả?”- tôi quay ra còn nhỏ Ly nói.

“Ồ! Bà yên tâm cái này nổi dễ nhưng chìm dễ! Một thời gian là lắng xuống thôi!”

“Vậy sao! Thảo bào sáng nay tao cứ thấy mọi người nhìn mình. Nếu đi đâu cũng nhìn vậy chắc tao khó chịu chết!”

“Mà tôi thấy hay mà!”

“Chắc là hay!”-Tôi ngán ngán gục mặt xuống bàn. Chắc là họ không để ý nhìn ngó siên xỏ tôi suốt ngày tôi đâu nhỉ? Vốn dĩ ghét đám đông ghét bị chú ý, giờ tôi thành chủ đề bàn luận của cả trường. Tiên sư thằng nào đăng video này. Nghĩ đến đây tôi bật dậy quay ra cái Ly hỏi.

“Bà có biết người đăng là ai không?”

“Chịu! Cái nich đăng mới lập lại chả có hình ảnh nào làm sao tôi biết được! Mà tôi nghĩ chắc là học sinh trường mình!”

“Hơ hơ! Hay nha! Cái đó bà không nói tôi cũng biết!”

Và thế là trong trường, tôi đi đến đâu là lại có ánh mắt ngó theo như theo dõi vậy, họ chỉ trỏ xì xèo với nhau cái gì đó mà tôi biết chắc là đang nói về tôi. Kể cả cái nich facebook nhạt nhẽo của tôi mà dân mạng cũng lùng xức ra được và gửi rất nhiều lời mời kết bạn và tin nhắn từ người lạ. Tôi tự hỏi đến bao giờ tôi mới có sự bình yên đây. Không ngờ chỉ sau một đêm mà mọi thứ đã thay đổi, tôi cũng nhận được nhiều lời tán tỉnh từ nam sinh lớp khác thậm trí cả mấy thằng cùng khu phố nhưng bên cạnh đó cũng bị nhiều đứa con gái ghét. khó chịu thật.

Ngày 7 tháng 9 năm 2018. Bị bắt cóc.

Đã 2 ngày rồi kể từ khi đoạn video đó đăng lên, cảm giác có chút khó chịu khi suốt ngày bị người khác nhìn. Thầy cô cũng có phần để ý, gọi riết luôn, huhu. Đã thế hôm nay tên dỏ Bảo hấn ăn phải có gì sao mà cứ lườm tôi suốt thực sự không hiểu luôn. Hấn kiểm tra bài tập tôi mà cái mặt hấn tỏ vẻ khó chịu rồi nói này nói nọ:

“Dạo này bà được nhiều người làm quen, hâm mộ, tán tỉnh nên đâm ra bận quá làm bài tập sơ sài thế này à, bài làm chữ xấu như mặt dặc rồi làm thiếu lung tung cả. Đây chỗ này còn lười ghi vậy, ghi vậy chấm chấm nữa. Đáp án còn sai thiếu mất dấu trừ nè. Bà có chú tâm không vậy?...”- Tên Bảo đứng cạnh bàn tôi tay chỉ vào vở bài tập rồi mắng tôi y như xả lũ. Ô hay tôi đã làm hết rồi còn gì, cần gì phải xỉ xối từng bài như vậy. So với mọi hôm là có tiến bộ còn gì nữa. Tên này càng ngày càng quá đáng rồi đó.

“Nhưng mà tôi làm vậy là hơn mọi hôm rồi còn gì!”- tôi nhăn mày lườm lại nói.

“Cho nên bà cảm thấy mình giỏi rồi nên làm thế này à!”- tên Bảo mặt cực kì nghiêm túc nói ý như người lớn dạy dỗ một đứa con nít vậy.

“Ồ! Bộ ông thù gì tôi vậy!”

“Tôi chả thù gì bà! Lo mà học đi đừng suốt ngày nghe người ta tán tỉnh mà sa sút. Cẩn thận vài kiểm tra tới điểm kém đó!”- nói xong tên Bảo quay phắt đi.

“Bộ tôi làm gì sai à!”- tôi khó hiểu quay ra cái Ly.

“Ai biết! Mà may thật, tôi làm bài xấu hơn bà mà còn ăn sít vài phần mà không bị mắng. Thế mới nói người tốt mới được báo đáp!”

“Vậy luôn!”

Nghe cái Ly nói xong mà cảm thấy lòng mình cay ơ là cay. Có cảm giác mình như nơi trút giận cho tên Bảo vậy, tức chết mà không làm gì được, tôi chỉ biết lườm theo đáng tên Bảo mà cảm giác mất toét lửa. Cái đồ đáng ghét.

Bắt đầu giờ ra chơi tiết 3, tôi đang ngồi chơi game thì bỗng cái Ly lay lay tay tôi làm tôi bắn trượt luôn, suýt nữa bắn trúng đầu thằng trong game rồi, tiếc ghê, tôi nheo mày hậm hực nhìn đứa vô duyên bên cạnh nói:

“Sao?”

“Có người tìm bà kia!”- con Ly chỉ người đang đứng ngoài cửa.

Tôi ngó ra thì thấy một đứa lạ hoắc, tôi chả có quen biết nó tí nào, mà không biết muốn gặp tôi có chuyện gì vậy, tôi đành để điện thoại trong ngăn bàn và bước ra cửa lớp hỏi nhỏ kia:

“Bạn tìm mình à!”

“Ừ! Cô Liên bảo cậu xuống nhà xe thầy cô giáo bê thùng gì giúp cô lên lớp giúp cô!”

“Ồ! Vậy cậu tốn công lên đây thì sao không bê giúp cô luôn đi! Mới cả nếu bê đồ thì đáng lẽ cô nên nhờ con trai chứ!”

“À! Cô nói là gọi bạn để tiện trao đổi tình hình học tập nữa.”- nhỏ kia nói, mắt đảo liên tục như không mún nhìn thẳng vào mặt tôi, nhỏ nói cũng kiểu lấp bắt như kiểu ngại ngùng hay gì đó.

“Vậy thì!”- tôi nói rồi quay mặt vào trong lớp chỗ tên Bảo-“Lớp phó học tập ơi! Xuống nhà xe thầy cô bê thùng gì giúp cô Liên kìa, à tiện cô còn trao đổi về tình hình học tập!”

Sờ tưởng gì chứ tình hình học tập thì hỏi tên Bảo chứ tôi biết gì mà nói, nói chuyện từ này giờ mất luôn một ván game rồi. Mà thường cô có ưu ái tôi lắm đâu, mà gọi riêng tôi làm gì. Nghe tôi gọi tên Bảo mới chạy lại nói:

“Cô Liên gọi tôi à!”

“Không gọi tôi nhưng ông đi đi!”- tôi gặt đầu đáp.

Lúc này nhỏ kia mới lúng túng nói:

“Không! Không! Cô liên gọi mỗi bạn Hà Linh thôi vì kết quả bài kiểm tra Anh của bạn thấp nên cố giáo gọi muốn trao đổi riêng, sợ trao đổi trên lớp làm bạn mất mặt.”

“À ra vậy, cứ tưởng tao đổi về tình hình học tập của cả lớp! Vậy thôi ông vô lại chỗ ngồi đi!”- tôi cười ruồi xua tay tên Bảo về chỗ rồi ngay lập tức nhận cái lườm rách mắt của hắn ta, sau đó tôi đi luôn xuống nhà xe không cô đợi lâu. Mà tôi nghĩ bài kiểm tra Anh lần trước tôi làm tốt lắm mà, tôi làm hết luôn mỗi tội chả biết đúng không thôi. Hazzz! Điểm thấp đến nỗi cô phải gọi riêng sao, lại chuẩn bị ăn chửi rồi. Vừa xuống đến nhà xe dành cho thầy cô giáo tôi chả thấy cô Liên đâu, không một bóng người chả lẽ cô đổi bỏ đi rồi. Đang mãi mê nghĩ bông tôi cảm thấy 2 cánh tay của mình bị giữ bởi ai đó tôi nhìn sánh thì thấy 2 đứa con gái to cao hơn tôi giữ tôi lại:

“Mấy người là ai! Bỏ tay ra!”

Xong bọn kia không nói không rằng lôi tôi vào nhà vệ sinh gần đó, một đứa thì lấy tay bịt miệng tôi để tôi. Tôi trợn mắt không hiểu chuyện gì mà không làm gì được vì bọn nó quá khỏe lôi tôi một cách dễ dàng (nhục tại vì tôi đang trong thế bị động thôi chứ bình thường có khối mà để bọn nó lôi dễ như vậy). Chuyện gì vậy, bọn này là ai? Sao tự yên bắt tôi...

THE END

Cảm ơn đã đọc!!!

[Hazz! Các độc giả có ai hóng không vậy?:(]

12. Chương 12: 3 Chọi 1

Vừa khi bị lôi sòng sọc vào nhà vệ sinh nữ ở ngay cạnh nhà xe thầy cô, bọn nó đóng cửa lại và chốt ở bên trong, thì tôi đã bắt gặp ngay một gương mặt quen thuộc, lúc đó thực sự tôi cũng có chút ngạc nhiên, thì ra là bà chị lưu manh hồi trước bị tôi làm cho nhục mặt đây mà. Thật ra tôi cũng nghĩ đến trường hợp bà ta trả thù nhưng không ngờ nhanh tới vậy. Lúc này đứa con gái bịt mồm mới chịu bỏ tay ra khỏi miệng tôi, nhưng 2 đứa to đô vẫn không chịu bỏ tay tôi ra. Thấy tôi bà chị lưu manh thì cười cười như kiểu mỉa mai tôi rồi khoanh tay nói:

“Mày nhớ tao là ai không?”

Nói thật bà này hỏi cực nhảm nhí. Ngày đầu tiên tôi gặp bà là tôi biết là cái mặt này sẽ ám ảnh tôi suốt đời rồi. Cái mặt bà xấu chết cha đi được, tôi nhìn mà có khi nhớ đến tận kiếp sau chứ sao quên được trong

một sớm một chiều, giống như xem một bộ phim ma mà nhớ mãi nhân vật chính đấy. Nói thật tao cũng muốn quên mày lắm đây! Mà công nhận bả và đồng bọn nhan sắc tương đương nhau kinh, 3 đứa làm thành bộ 3 siêu đẳng này thì đến thị nỏ còn phải khóc thương. Thật ra xấu thì không phải cái tội, tính tốt thì vẫn dễ thương, cái này bù cho cái kia. Nhưng bọn này thì không thể, đã xấu lại còn ngáo mới đau chứ.

Nghe bà chị lưu manh nói tôi cười nhạt đáp lại:

“Hơ hơ! Giờ bà định làm gì vậy? Định giở trò hạ đẳng 3 đấu 1 à!”

“Tao là vậy đó! Sắp ăn đòn đến nơi rồi mà mạnh miệng! Tại vì mày mà tao bị nhục trước đám đông nên giờ tao sẽ dạy dỗ mày đàng hoàng! Nhờ cũng có tao mày mới được nhiều người biết đến còn tao thì bị trỉ trích thậm tệ, quả thực nếu không trả thù chắc tao tức điên mất!”- bà kia vừa nói vừa liên tục chỉ tay vào trán tôi.

“Đúng rồi chị phải dạy nó một bài học để cho nó biết thân biết phận của mình!”- cái đứa tóc vàng đứng bên trái của tôi chìa giọng chua như quất chen vào nói. Làm ơn con nào nói cũng được nhưng cho con này cảm luôn được không. Nói mà chua đến tận đây thần kinh. Có một sự xúc phạm không hề nhẹ khi nghe con nhỏ này nói.

“Tụi em sẽ giữ nó cho chị đánh!”- đứa béo đứng bên phải tôi để thêm. Theo tôi thì con này nên chăm chỉ giảm cân thay vì đứng đây ra dáng.

Thật sự bọn này tính chơi với bà thật à. Tôi ngược lên nhìn bà lưu manh với ánh mắt kính bỉ nói:

“Mấy bọn mày ăn không rảnh rồi chơi trò tiểu nhân đi ức hiếp người khác mà nói có vẻ oai gớm nhể! Chúng mày chỉ dám đánh tao nén lút trong nhà vệ sinh sao bọn hạ đẳng kia! À tao quên, bọn mày là lũ vô học mà!”

Sau câu nói của tôi bà lưu manh như bị chọc tức điên, mắt toé lửa nhìn tôi, không nói lại được bà ta lại bắt đầu dùng đến hành động “hoang dã” của mình, tính nhào tới đánh tôi, mồm nói:

“Còn chó điên kia! Mày chán sống rồi à!”

Nhưng tôi đâu có ngu cứ đứng im cho nó vả mà không phản kháng. Tôi bắt đầu bắm 2 tay vào vai 2 con nhỏ đứng cạnh, nhắc bổng chân lên và căng căng đá bà đó kia ngã ra đất. Sau đó dùng hết 100 phần sức lực lấy khuỷu tay thực vào bụng 2 đứa đứng bên kèm theo câu:

“Hơ”

Hai đứa kia mới chịu nhả tay tôi ra mà ôm bụng kêu đau. Trông vậy thôi chứ tôi khỏe lắm đó. Ông anh chơi gồng tay với tôi còn thua đó. Đúng là xem phim hành động nhiều đâm ra cũng học được vài chiêu. Lúc này tôi cúi xuống lấy 2 đôi dép quai hậu để cao su đang mang để tiện đối phó, một chơi ba à! ok má chấp các con. Mày vô đây, bà thê là cho chúng mày bay rằng, cái này hứa danh dự đó.

Bà lưu manh đứng dậy ôm bụng, lườm tôi nói:

“Khốn nạn! Mày dám đánh tao à còn chó kia! Mày được, hôm nay tao thề là sẽ xé xác mày ra để xem mày vênh được bao lâu!”

Ngoài bà cô già kia ra tôi còn nhận được ánh mắt đại bác từ 2 đứa kia. Tao không đánh mày chả lẽ để bọn đánh tao à. Ô hô hố, đeo có dễ nha.

“Con nhỏ chó chết. Mày được lắm. Hôm nay tao không để yên cho mày đâu.”- con nhỏ mập nói, tay chỉ thẳng vào mặt tôi.

“Mày chết chắc!”- tóc vàng để thêm.

Sau đó 3 đứa nó tản ra để tản tầm nhìn của tôi. Nhưng vì tôi sợ chiêu “dép thần trưởng” của tôi không dám xông vào ngay vì xông vào đâm bảo võ mồm. Còn tôi thì cứ quơ tay chân, phất dép cao su, múa lung tung như mèo vờn chuột đứa nào nào vô là tấn ngay. Đang để ý 2 đứa 2 bên thì đứa tóc vàng sau lưng nhào tới ôm vào cổ tôi, 1 tay kia giữ 2 tay của tôi chặt đến nỗi muốn tắt thở rồi miệng nó thét:

“TỐI ĐI CHỊ!”

Thực sự mà nói giọng nó chua như dấm đã thế lại còn hét ngay bên tai tôi nữa. Không điếc nhưng cũng làm tôi nội thương mất một phần công lực. Hai đứa kia thừa thời cơ rất nhanh lao tới. Ôi! bỏ tát phù hộ cho con! Con lạy chúa dê xu, con lạy má mafia! Cho con an toàn về nhà. Nhanh chóng tôi lập tức nhảy bật nhấc 2 chân lên đá vào bụng 2 đứa kia làm chúng ngã ra lên đất. Tôi nghĩ là, ai tiếp nhận cú đá đó của tôi chắc nổ tung ruột mất.

“AAAAAAAAA”- 2 đứa nó đồng thành hét. Nghe hét của bọn nó còn khó chịu hơn tiếng mẹ tôi hát nữa. Mà mẹ tôi hát thì biết rồi đó, đảm bảo chưa hết 1 bài là bạn tắt thở vì quá tởm mà bọn này hét nó còn tởm hơn. Trời ơi, đau đầu quá.

“Bà mày điên tiết rồi đấy!”- bà chị lưu manh đứng dậy, sau đó bả và đứa kia trả cho tôi một cái lườm rách mắt.

“Yaaaaaaaaa!”- 2 đứa nó đồng thanh xông vào y như ra trận. Hình như bọn nó điên tiết lắm rồi sao ấy.

Vừa vào tới tôi lại dùng 2 chân đá lần 2 và cũng ngã lăn ra đấy rồi chúng nó đồng thanh kêu:

“Aaaaaaaaaa!”

Vâng lần này bọn nó kêu cũng chua ý lần trước và có phần chưa hơn. Hazzz, nói thật tôi cực kì thông cảm, đã đau bụng giờ tới đau mông luôn, ai kêu động tới tôi chi. Lúc này tôi mới lợi dụng 2 đứa kia ngã ra cúi thấp đầu xuống rồi phật thật mạnh vào cằm và mũi con nhỏ tóc vàng sau lưng. Này thì giọng chua này, về ăn muối cho bớt chua nghe con, chứ không có ngày ăn và oan. Để xem đầu mày cứng hay đầu tao cứng.

“Aaaa!”- cả tôi và nhỏ tóc vàng đều hét lên. Và tất nhiên con kia thay vì giữ tôi thì nó ôm cái mặt của nó.

Đúng đời không như phim, đánh đầu nó bằng đầu mình mà mình đau chả kém, tôi bắt đầu cảm thấy choáng váng sau cú đánh đầu vừa nãy. Tôi loạng choạng định chạy ra ngoài cửa thì bọn kia chặn lại, không thể ra được nên tôi đành chạy vào trong buồng vệ sinh ngay gần đó. Tính đóng cửa lại ngồi chờ người cứu thì bọn kia giữ mất cửa. Cha nội. Tôi cũng cố lôi cửa đóng vào, cứ chuẩn bị khép vào bọn kia lại lôi ra.

“Con chó kia! Mở cửa ra!”

“Má mày đâu có ngu!”- tôi đáp tay vẫn ghì lấy cửa.

Bỗng trong đầu tôi loé lên 1 suy nghĩ. Ok mày thích tao chiều. Sau đó tôi thả lỏng tay rồi đẩy thật mạnh cửa ra và ngày sau đó:

“Aaaaa! Mũi của tao!”-tiếng con mập kêu lên.

Bọn nó không ngừng chửi rửa tôi. Còn tôi thì cứ đứng khom trên bệ vệ sinh, 2 tao cầm chắc 2 cái dép, trong tư thế ngực tấn công mông phòng thủ. Bà lưu manh định đưa tay vào định kéo tôi ra thì tôi lấy ngay cái dép phật 1 phát nát tay bả luôn. Bả kêu rên lên và lại chửi tôi tiếp, kiểu như nào bà mặc định đau là chửi hay sao ấy. Còn tóc vàng ức quá vào dùng 2 tay lôi tôi ra, bắt chấp tôi có vũ khí. Nó bám vào chân tôi tính lôi ra nhưng tôi kịp thời vả một phát vào má nó bằng dép không khoan nhượng sau đó nó buông tôi ra, rồi tôi lấy chân đá 1 phát vào bụng nó ngã ra khỏi buồng vệ sinh:

“AAAAAAAAA”- nhỏ tóc vàng kêu một cái to muốn bục trần nhà. Tôi nhanh chóng đóng cửa buồng vệ sinh lại thở phào một tiếng.

Mà cũng nhờ tiếng hét của nó mà tôi nghe có người đập cửa ở ngoài gọi:

“HÀ LINH BÀ CÓ Ở ĐÓ KHÔNG? HÀ LINH!...”-tôi nghe y như tiếng của tên Bảo đang gọi ngoài kia.

“BẢO ƠI! VÀO CỨU TÔI!”-tôi hét lên đáp lại.

Nhưng làm sao ra mở cửa được đây hơn nữa bây giờ bọn nó tức đến chết, mồm không ngừng chửi thề ra giờ có khi nộ mạng.

“Con chó kia mở cửa ra!”

“Mày có giỏi mày ra đây xem nào!”

Bà mầy giỏi chứ bà mầy đâu có ngu, ra để bị oánh à. Mầy có giỏi mầy vào đây. Thách mầy đấy. Nhưng không ra thì không thể mở cửa cho tên Bảo vào được vì cửa chốt then bên trong rồi. Đáng ghét tôi đành phải liều. Tôi mở cửa nhẹ nhanh ra bọn kia đứng ngay trước cửa chĩa mắt ti la re về phía tôi. Tôi bồng chĩa cái dếp ra chĩa về phía bọn chúng. Lúc bầy cái dếp có uy lực như của một con dao, bọn kia cũng sờ sợ đứng lui ra. (Kể bọn nó cũng ngu, bọn nó có dếp sao không đấu dếp với tôi thành 1 cuộc chiến dếp)

“Mấy đứa kia có mở cửa ra không hả?”- tiếng thầy giám thị nói to vọng vào.

Ra khỏi buồng vệ sinh tôi từ từ lùi về phía cửa.

“Xông lên!”-3 đứa kia hô to sau đó bất chấp chạy đến chỗ tôi cùng 1 lúc.

Nhưng đã có 1 đứa vừa tới đã bị tôi vả bằng dếp cái “bốp” là bà cô lưu manh và ngày sau đó bà hét “á” 1 tiếng rõ to. Rồi 2 đứa kia nhảy bổ tới ôm 2 tay của tôi cố gắng đã cái dếp trong tay tôi ra. Tôi cũng cong người lùi lại nhất quyết không buông, rồi sau đó... tôi buông ra. Mầy thích thì bà cho mầy đó có 100k 1 đôi mầy lấy thì nhớ đền. Bọn kia ngã xuống đất miệng không nói nên lời vì mông quá đau, chắc cảm giác vỡ luôn xương chậu rồi đấy, tôi chỉ thấy mồm bọn nó há to, tay ôm *** miệng sau vài giây mới kêu “á” 1 tiếng dài như vụn lí trường thành, cảm giác hơi của bọn nó chọc thủng được trời đấy. Rồi tôi vội vàng chạy tới mở cửa. Thầy giám thị và tên Bảo vẫn đập dầm dề và gọi nãy giờ. Vừa mở cửa phát thầy giám thị suýt ngã vục đầu xuống mầy có tôi giữ lại chứ không là mặt thầy thành cái mặt bàn rồi, sau đó thầy lập tức ra mắng 3 đứa kia, rồi tôi quay ra tên Bảo, thấy mắt hắn tỏ vẻ lo lắng. Tôi có chút ngạc nhiên trước biểu hiện đó nên định nói trấn an hắn:

“Tôi không..”

Nhưng chưa kịp nói hắn đã quát quát cả lên nói:

“Bà có sao không? Có bị thương chỗ nào không? Bọn đánh bà ở chỗ nào? Đau chỗ nào không? Tay chân có bị sao không?...”- hắn cứ cầm 2 vai tôi xoay đi xoay lại.

Khiến tôi có cảm giác khó tả lắm... Kiểu như... hành động của hắn giống hệt bố tôi lúc tôi biết tôi cứu đứa bé sắp bị tai nạn. Có cảm giác... nhớ bố quá. Nếu có bố ở đây kiểu gì tôi cũng được hưởng tiền thương binh cho coi. Chợt tôi tỉnh lại sau cái suy nghĩ vớ vẩn tôi nói:

“Tôi không sao! Tôi mà có sao thì bọn kia chắc chả còn sống đâu! Ông yên tâm!”

Tên Bảo nghe vậy liền bớt lo và nhanh chóng thả tay ra khỏi vai tôi chắc vì nhận ra hành động quá lỗ của mình so với một người bạn không thân.

Sau đó tôi quay qua chỗ thầy giám thị từ nãy giờ đang mắng xa xả vào bọn kia. Nói thật cực hả hê:

“Các em biết làm vậy là không đúng không hả? Tự tập với nhau để học làm lưu manh hả? Mới tí tuổi đầu!...”

3 đứa kia cúi gằm mặt xuống đứng xếp hàng nhưng vẫn nói:

“Là nó đánh em trước mà! Thầy nhìn bọn em còn bị đánh nặng hơn! Thầy có thể kiểm tra!”

“Hà Linh rốt cuộc ai đánh ai!”-Thầy giám thị quay ra chỗ tôi.

“Là các bạn đó ko em vào đây để đánh em, em chỉ tự vệ thôi. Chứ em đâu dại mà 1 mình đánh 3 đứa được!”-tôi nhả mặt nói.

Và thế là 4 đứa dất nhau lên phòng hiệu trưởng. Vui thật, lại được uống trà, lần đầu tiên tôi được mời lên phòng hiệu trưởng đấy, cảm giác khó tả lắm vì mình không làm sai nên lên phòng hiệu trưởng vui như đi hội. Có cần chỉnh lại đầu tóc cho ngày ngắn không nhỉ vì người mình sắp gặp là người có quyền cao nhất trường mà... À mà thôi để nguyên hiện trạng đầu tóc rồi xù thấy mới biết mình là người bị hại. Mình là người bị hại mình phải tỏ ra thật đáng thương. Quan trọng nhất vẫn là cái thần thái mà.

Còn tên Bảo cũng muốn đi theo nhưng thầy giám thị bảo lên lớp học tiếp vì giờ vào lớp lâu rồi.

Tại phòng hiệu trưởng. Vừa bước vào thầy giám thị chưa kịp nói gì thì thầy hiệu trưởng đã đoán ngay là có đánh nhau, công nhận là thầy hiệu trưởng chưa nói đã biết, đúng là đẳng cấp khác hẳn dân thường:

“Lại có đánh nhau nữa hả?”- thầy hiệu trưởng quay ra thầy giám thị nói.

Thầy giám thị gật đầu đáp:

“Vâng thưa thầy!”

Xong thầy hiệu trưởng cùng cặp kính đeo trễ xuống mũi lướt ánh mắt như dao găm nhìn tôi và 3 đứa kia, mặc dù trả làm gì nhưng tôi có cảm giác mình như gà vừa bị cắt tiết. Sợ kinh khủng.

“EM”-thầy hiệu trưởng chỉ ngay vào mặt tôi nói to làm tôi giắt bản mình tay ôm tim.

“d...d...DẠ!”- sợ quá tôi dạ một tiếng to đùng, người cúi xuống gấp 45 độ tay chạm mép quần, nghiêm chỉnh như quân đội gặp chỉ huy. Ngược lên tôi thấy thầy hiệu trưởng để 1 tay lên tim, tay kia trống dựa vào bàn còn thầy giám thị cười tủm tỉm sau đó xin ra ngoài để thầy hiệu trưởng giải quyết việc này.

Thầy hiệu trưởng nhỏ nhẹ nói:

“Tôi già rồi! Em muốn làm tôi giật mình chết ngay đây sao! Con gái nên nói nhỏ nhẹ thôi!”

Tôi ngơ ngác nhìn thầy hiệu trưởng rồi cũng cười cười hiểu ra. Mà chợt nhận ra tôi chưa trả lời thầy hiệu trưởng, sợ kêu là mất dạy nên tôi run nói:

“DẠ! EM BIẾT RỒI THƯA THẦY!”

Chết rồi run quá nói to rồi tôi vội sửa:

“Ý lộn! Dạ! Em biết rồi thưa thầy!”

Tôi hiểu trưởng cười nhạt tay xoa trước ngực nói:

“Thôi được rồi! Tôi nói em tại sao em lại đánh 3 bạn ra thành thế kia!”

Ồ! Tôi là người bị hại mà sao thầy nói ý như tôi là người có tội vậy, tôi mới quay ra nhìn 3 đứa kia. Ờ phải nhìn mặt chúng nó thì ai nghĩ chúng nó là người ra tay trước, 3 đứa đều má đỏ chỏ xưng vì còn lẫn cả dấu dèp, đứa mập còn chảy máu mũi, đứa tóc vàng thì xưng tều môi vì cú đầu chọi đầu của tôi. Nhìn hết sức bi thương. Ủa vậy mình là người bị hại hay bọn nó là người bị hại vậy?

Nhưng nghĩ lại là bọn nó giở trò đánh tôi mới tự vệ thôi, tôi mới là người bị hại chứ, xong tôi phụng phịu nói:

“Thầy ơi! Là các bạn lôi em vào nhà vệ sinh tính đánh em xong em mới tự vệ đánh lại chứ em đâu có cố tình! Thầy có thể kiểm tra camera ở nhà xe thầy cô giáo, là 2 bạn kia lôi em đi! Hơn nữa em đâu dại mà 1 mình đánh 3 người!”

Thầy hiểu trưởng nghe vậy có chút ngạc nhiên chắc vì thấy tôi có sứt mẻ chỗ nào đâu mà nói bị hại được nhưng chuyện gì cũng có thể xảy ra mà. Đúng không?

Sau khi xem xét trên máy tính thầy hiệu trưởng, sau đó thầy kêu tôi kể hết mọi chuyện từ chỗ có người gọi đến khi bị lôi, rồi thầy nói:

“Tôi đã kiểm tra camera đúng thật là 2 em kia đã kéo bạn này, 3 em muốn giải thích thế nào đây!”- thầy hiệu trưởng ngày thường hiền lành nhưng hôm nay trông mặt thầy rất tức giận.

“Nhưng bạn đó đánh em đau lắm! Thầy nhìn mặt em đi sưng vù luôn rồi!”- bà cô lưu manh nói.

Còn 2 đứa kia khôn hơn bà này lập tức nhận lỗi và xin lỗi tôi rồi hứa 1 tràng tôi nghe mà thấy 1 bầu trời giả tạo, mà điều hả hê nhất là 2 bọn kia không ngừng tố cáo bà cô lưu manh và nói rằng mình chỉ bị sui khiến. Rồi 2 đứa đầu 1 rồi cãi nhau um tùm cả lên.

“IM! CÁC EM CÓ COI TÔI RA GÌ KHÔNG?”-thầy hiệu trưởng hét.

Bây giờ tôi mới liên tiếng:

“Thưa thầy theo em nghe kể thì đây đâu phải lần đầu các bạn này đánh người khác đâu. Rất nhiều lần nhưng chỉ là không bị phát hiện thôi, các bạn cậy đông ức yếu rồi đe dọa các bạn khác phải làm cho bạn đó cái này cái kia, các bạn khác mặc dù rất sợ nhưng không dám thưa thầy cô vì sợ bị đánh. Thầy cô phát

hiện thì chỉ mắng vài câu và hạ hạnh kiểm cho nên các bạn đầy đầu sợ, ngày càng lộng hành. Em mong thầy sẽ xử một cách nghiêm minh và thích đáng để làm gương cho các bạn khác, không để chỉ 1 thành phần nhỏ mà làm mất danh tiếng của nhà trường thưa thầy.”- tôi tuân một tràng xong mới ngạc nhiên, chả hiểu văn đâu ra mà tôi nói cực mạch lạc.

“Có thật là các em ức hiếp các bạn khác không?”- thầy hiệu trưởng quay hỏi 3 đứa kia.

“Không có thầy!”- 3 đứa đồng thành cái.

Tin chúng mày thì chỉ tổ ăn cám. Tôi vẫn quay ra nghiêm túc nói với thầy hiệu trưởng.

“Tất nhiên là mấy người sẽ chối thôi! Thưa thầy thầy có thể hỏi các bạn cùng lớp của các bạn đó mà!”

Sau buổi thẩm vấn ngày hôm đó thì 2 đứa đàn em của bà cô kia chịu nhận tội thì chỉ bị viết bản kiểm điểm hạ hạnh kiểm loại trung bình của cả kì và dọn nhà 2 vệ sinh ở khu nhà A trong vòng 3 tháng. Đứa to đầu, già nhất nhưng ngu nhất thì bị viết bản kiểm điểm, đình chỉ học 3 tháng bị hạ hạnh kiểm loại kém của kì, bị phê bình trước toàn trường và dọn vệ sinh khu nhà B (2 nhà vệ sinh) từ giờ đến hết năm. Đó vậy là dành cả tuổi thanh xuân để dọn nhà vệ sinh. Tôi được xử vô tội mà còn được phụ huynh 3 đứa kia lên xin lỗi nữa. Một cái kết có hậu. Hết ngày.

À chưa hết đâu. Sau khi về lớp tôi được cả lớp hỏi han tình hình mà chủ yếu là cái cớ để hỏi xem bọn kia bị xử thế nào. 3 đứa này kết thù nhiều đứa nên nghe cái kết ai cũng hả hê. Thằng anh tôi và cái Ly còn tức vì dám động đến tôi định xách chổi đi trả thù đấy nhưng tôi ngăn vì bọn nó cũng bị tôi vả cho đau lắm rồi, nhưng mà bọn nó cũng hăm hực muốn xách chổi đi lắm mà đành phải nghe tôi và tên Bảo, còn có cả lớp trưởng.

Bộ 3 lưu manh kia thì sau ngày hôm đó tôi nghe kể chúng nó bị cả lớp kì thị, xa lánh, không ai thèm chơi luôn. Mà bọn nó cũng chả bắt nạt được ai vì mấy đứa đi theo bà lưu manh thì cách bà đó rồi giờ chả làm được gì. Rồi về nhà bố mẹ nghe thầy giáo gọi điện nên biết chuyện nên kêu tôi kể từ đầu đến đuôi câu chuyện mà cả nhà tôi cứ cười, bố tôi khen tôi kinh khủng nghe max sướng vì 1 mình chấp 3 đứa, bố tôi kêu “còn này mai kia nổi nghiệp bố rồi!” nghe bố tôi khen thì sướng thật nhưng đó không phải vấn đề chính, vấn đề là tôi được tăng tiền tiêu vặt. Ấu reeeee.

THE END

Cảm ơn đã đọc!!!

(Đọc xong các bạn hãy để nhận xét ý kiến lại cho mk nha, nếu thấy hay thì đừng tiếc đề cử để Hà ra chương nhanh hơn! Cảm ơn and love all)

13. Chương 13: Đuổi Nhau Với Anh Trai

Ngày 8 tháng 9 năm 2017.

19h30 phút....

Khi tôi đang ngồi vào bàn học chuẩn bị làm bài tập thì ông anh vô duyên tự tiện mở cửa phòng tôi bước vô. Lườm ổng một cái tôi nhả mặt nói:

“Này! Anh vô không có chuyện gì thì đi ra cho người ta còn học!”- vừa nói tôi vừa xua tay.

Nhưng mặc kệ thái độ của tôi, ông Dũng tay rút túi quần ngáo ngáo bước vào rồi ngồi xuống giường nói:

“Anh có trò này hay lắm! Mày có chơi không?”

“Trò gì! Nói nhanh!”

“Chơi oản tù tì ai thua làm bài tập toán hộ người kia! Sao hả?”

Tôi lắc đầu quay vào bàn học nói:

“Đẹp! Bài ai người đó làm! Không chơi đâu!”

Khôn vãi! Biết lần nào tôi oản với ổng đều thua mà cứ dụ hoài. Cơ mà đây dẻo dại, đây dẻo ngu. Tự làm cho xong. Nhưng vừa mở quyển sách bài tập tôi đứng hình khi thấy số bài tập, gần 20 bài chưa tính bài tập trong sách giáo khoa. Kỳ này làm một gông, còn lâu mới được đi ngủ. Tự yên lúc đó máu lười thôi thúc tôi, tôi liền suy nghĩ đến lời ông Dũng. Và không biết có sức hút gì khiến tôi quay lại nói với ổng:

“Cũng được thôi, chơi luôn!”

Ông Dũng cười đắc trí nói:

“Anh biết mà sẽ nói vậy!”

Sau đó tôi với ông anh rời khỏi chỗ, đứng đối diện nhau chuẩn bị cho một trận sinh tử. Ông Dũng làm vài động tác uốn dẻo tay chân, bẻ cổ y như sắp đánh nhau đến nơi. Còn tôi thì điềm đạm hơn, tôi chỉ chấp tay nhắm mắt xin ông trời phù hộ rồi cúi người vái đủ 4 hướng đông tây nam bắc.

“Sẵn sàng chưa?”-ông anh tôi nói.

Tôi nắm chặt hai tay, ánh mắt kiên nghị đầy sự quyết tâm, niềm tin và hy vọng, nói giọng dặc:

“SẴN SẴNG!”

“Ok! 3 keo nhá! 1! 2! 3!”

“Oản xù xì! Oản xù xì!”- 2 anh em đồng thanh.

Sau kéo đầu tiên, một sự xúc động không hề nhẹ, trái tim tôi quặn thắt, tôi búa ổng bao và kết quả là tôi thua, huhu. Lão thiên chả linh tý nào. Còn ông Dũng thì chấp tay vào hông ngẩng đầu lên trời cười kaka. ổng thắng nên ổng có quyền lộng. Huhu. Mới vô trận đã thua.

“Thôi không chơi nữa đâu!”- tôi cười ruồi nói rồi định lạng lẽ quay vào bàn học.

Nhưng bị ông dừng túm áo kéo lại nói:

“Đứng im! Đã chơi rồi phải chơi tới bến!”

“Hic hic! Quay đầu là bờ mà!”- tôi quay mặt lại phụ phịu. Nhưng nó chả có tác dụng gì với ông anh tôi.

“Không nói nhiều! Oản tiếp! 1!2!3”

“Oản xù xì! Oản xù XÌ!”-tôi với ông Dũng đồng thanh tập hai.

Vâng! May mắn đã mỉm cười với tôi! Tôi biết ngay là một người tốt bụng như tôi ông trời sẽ không bao giờ bỏ rơi đâu. Cũng như ông Dũng, lần này tôi cũng ngẩng đầu lên trần nhà cười khoái chí. Còn ông Dũng thì nhắm mắt cay cú vỗ đùi bôm bốp.

“Sao, oản tiếp không?”-ông anh tôi nói.

“Oản chó! Lần này ông trời về team em rồi!”-tôi vênh mặt cười nói, sau keo vừa nãy bây giờ tôi đang sung đấy.

“Oản xù xì! Oản xù XÌ!”

“Á khắc khắc...!”- ông anh tôi chống hông cười như mắc bệnh dại.

Ổng cười vậy là biết kết quả rồi đó. Tiếng cười như chó dại sắp hấp hối của ông anh vẫn vang lên khiến cho ánh sáng tâm hồn tôi vụt tắt, niềm tin không còn. Một cảm giác hụt hẫng. Ôi cái số tôi nó hãm hiu quá mà. Rúc đầu vô cái trò nhảm này giờ thì thua rồi. Huhu. Hà Linh ơi là Hà Linh. Sao mà dại thế hã.

“Chơi là phải chịu nhá! Thắng làm vua thua làm giặc! Vậy thôi!”

Nói rồi ông Dũng đi ra khỏi phòng ít giây sau quay lại với quyển vở bài tập, phật mạnh quyển vở xuống bàn tôi ngênh ngênh cái mặt nói:

“Nhớ làm đầy đủ bài tập nhá! À còn nữa ghi đẹp vào! chớ xấu như chữ mày người ta không nhận ra chữ tao đâu!”-ông Dũng được dịp vênh mặt ra lệnh. Nhìn thái độ đó mà tôi muốn nhảy bổ vào xé nát cái mặt ổng ra quá. Chữ ổng chắc là đẹp.

Nói xong ông Dũng bước ra khỏi phòng đóng cửa cái dầm. Và thế là tôi chỉ còn cách đau khổ chấp nhận cái kết đau thương này. Huhu.

Ngày 9 tháng 9 năm 2017.

Một buổi sáng bình thường như bao ngày khác nhưng hôm nay tôi cảm thấy sảng khoái và thoải mái hơn mọi hôm rất nhiều. Hí hí! Chẳng biết luôn! Sáng sớm đang dắt cái xe đạp ra cổng chuẩn bị đi học thì thấy tên Bảo ngồi trên xe Cup đứng trước cửa nhà tôi mãi chẳng thấy đi. Vừa quay ra chỗ tôi hẳn nói một câu làm tôi rợn hết tóc gáy:

“Ê! Nhanh đi! Lên xe thôi lại!”- hẳn vẫy tay nói.

Hơ hơ! Trời sập bà con ơi. Thằng dở này tự yên hôm nay tốt thế. Tự yên kêu lại tôi. Chẳng lẽ lại quay lại lấy cái áo mưa, có khi hôm này trời bão đó. Nghi lắm. Cơ mà tôi đéo care. BẠN BÈ GÌ MÀ LAI. XONG TÔI VÊNH MẶT LÊN NÓI:

“Khỏi! Cảm ơn lòng tốt nhưng tôi không cần!”

Bỗng nhiên ông Dũng từ đâu xuất hiện ghé mặt gần tai tôi nói, làm tôi giật mình suýt rớt tim ra ngoài:

“Không cần gì vậy Hà! Hình như nhầm rồi, Bảo đến đón anh chớ không đến đón mày đâu! Tự yên cảm ơn rồi không cần! Chẳng hiểu!”- ông Dũng nói xong rồi nghênh nghênh ra mở cổng.

Khỏi nói lúc đó tôi đơ luôn, hoá ra này giờ là tôi nhận vợ. Mặt tôi đang vênh lên lại từ từ cúi xuống. Một cảm giác ngượng ngịu vô cùng. Mặt tôi ghi rõ một chữ “NHỤC” to đùng. Tôi chỉ ước gì lúc đó có một cái hố nào đó cho tôi nhảy xuống chui cho đỡ ngại, hoặc là cho tôi tàn hình ngay lúc đó luôn thì tốt, tốt hơn là tẩy não 2 tên kia về câu nói vừa này. Chữ nghĩ mà ngại quá cơ. Nhớ lại hành động đã nhận vợ lại còn vênh mặt của mình vừa này cộng thêm lời nói châm biếm của ông Dũng. Ôi đời ơi! Nhục như con đùng đục. Đã thế tên Bảo quay ra còn để thêm câu:

“Ừa! Thế bà tưởng tôi đón bà à!”

Vâng trông mặt hẳn không cười cợt, câu hỏi nghe tưởng vô tình mà cực kì châm biếm. Bà mày đã nhục rồi mày còn nói thêm hả thằng kia. Đã thế bọn kia cứ đứng nói mãi.

“Hỏi không nói luôn!”- tên Bảo nói xong quay đằng sau nhìn ông Dũng.

“À! Chắc nó đang nhục đếch nói được! Kệ nó đi!”

“Ra vậy! Kaka!”

Lúc này 2 tên cười to với nhau. Đó! Có ai thấy ông anh tốt của tôi chưa. Vui em mà hả hê gớm. Nén cơn nhục lại, máu điên của tôi nổi lên, tôi lườm 2 tên đáng ghét kia quát:

“ĐI THÌ ĐI LỆ ĐI! NÓI NHIỀU!”

“Thì đi!”- tên Bảo nói xong phóng ga rồ rồ rồi đi mất hút.

Sau khi tên Bảo đi thì tôi cũng bắt đầu xuất phát đến nhà còn Ly cũng tiện rủ luôn, đang đi trên đường nghĩ chuyện lúc này mà uất ức tôi liền kể cho nhỏ Ly để giải toả tâm trạng và mong nhận được sự thông cảm mà kể xong nó thì lại đáp trả thế này:

“Hahahahahahahahaha..!”

Nó cười như được mùa, cười dặt dẹo ặt ẹo như điên, cười như thể ngày mai nó không được cười nữa. Cảm giác tôi vừa bị tạt xô nước lạnh từ còn Ly. Sau gần 5 phút cười vật vã, cảm tưởng “sống đi chết lại” thì nó phán được một câu mà theo tôi thì nó cam luôn không nói cũng được đó là:

“Công nhận nhục thật!”

“Ô thế! Tao nói cho mày để mày vui dập tao à! Con kia!”

“Có sao nói vậy!”- con Ly chu mỏ nói.

Thấy cái mặt nó vậy, tôi tự hỏi sao tôi lại có một đứa bạn như nó. Chắc chắc là có một sự nhầm nhọt nào đó của duyên số rồi. Chứ nó là bạn của thằng hàng xóm chứ chả phải bạn tôi. Bạn tôi không bao giờ làm vậy. Buồn quá. Nhưng có điều tôi hơi tò mò nên quay ra hỏi nó:

“Sao ông Dũng với tên Bảo dạo này thân lắm à?”

“Mày làm em kiểu gì thế! Anh trai chơi với ai còn không biết nữa à!”

“Thế mày biết không?”

“Tao cũng không biết!”

Ồ! Thế mà mày phán như thật. Tôi thực sự không còn gì để nói, tôi chỉ ức không thể cầm cái dép phi ngay vào mặt nó. Lần này tôi chắc chắn còn nhỏ này đeo phải bạn tôi. Cảm giác trong người mình đã có tý bực rồi mà nó làm mình bực hơn. Nhưng tôi vẫn nhịn, tạm bỏ qua. May là nó là bạn thân của tôi chứ nó mà là bạn thằng Bảo đảm bảo ngay ngày hôm sau tôi thế là sẽ cho cả thế giới biết hết tật xấu của nó luôn. Cả cái vụ nó đánh rắm thúi mùi lan cả 3 bàn rồi giả vờ đổ vạ cho đứa bàn trên, tôi nói hết. Lúc đó xem ai nhục hơn ai.

“Nhưng tao biết có một người biết ngoài 2 bọn kia!”- cái Ly nói.

“Ai?”-tôi vội hỏi lại và chờ đợi câu trả lời.

“Ông trời! Ông trời biết tất cả!”

Con dở! Cái này bà biết từ lâu rồi! Ôi thần linh, người đã làm gì với con bạn của tôi. Nói thật nhiều khi tôi đeo thể hiểu được, tôi đeo thể hiểu được trong não nó có gì luôn. Nói hay quá. Nói mà muốn cho nó ăn đấm luôn. Mày giỡn mặt với bà à, được lắm. Ok bà chiều. Tôi cũng cười cười hưởng ứng câu trả lời nhạt nhẽo của nó nói:

“Thôi không giỡn nữa! Chứ tao biết ai biết rồi!”

“Ai?”- cái Ly nhanh nhẩu hỏi lại.

“MÁ MÀY ĐÓ!”

Nói xong tôi đạp vượt lên trên không thể đi cùng con người này được. Nói với người không cùng đẳng cấp thà nói với đứa câm còn hơn, chí ít nó còn “ừ ừ” động viên mình. Chứ nói gì con Ly lúc đang buồn rầu, nhục nhã thì đảm bảo là từ buồn rầu bạn chuyển qua ý định tự tử ngay.

Vừa đến lớp, đặt mông vào ghế chữa ầm chỗ tên Bảo đáng ghét lại bắt đầu đi kiểm tra bài tập và người đầu tiên mà hần nhấm tới chính là tôi. Cơ mà chả sao tự yên tôi lại hứng thú phần kiểm tra bài nhất đó. Ahihi.

“Hôm nay làm bài tiến bộ hơn rồi đó!”-tên Bảo gấp sách bài tập của tôi vào nói.

“Chả thế!”- tôi cười tự đắc.

Sau khi kiểm tra nhỏ Ly xong tên Bảo tiếp tục kiểm tra bàn ông Dũng. Nói thật hôm qua tôi cực tốn thời gian cho vở ông Dũng đó. Thấy ông Dũng được kiểm tra cái mặt tý tổn phạt cuốn vở lên bàn kiểu tự tin là “bài tao làm rồi!”.

“Phải công nhận là ông khéo tay gôm đấy Dũng nhưng mà bài tập không làm thì vẫn không tính đâu”- tên Bảo nhìn vào vở bài tập của ông Dũng nói.

“Hả? Đưa tôi xem nào!”-ông Dũng giật lại quyển vở xem. Nét ông Dũng bắt đầu chuyển sang màu hồng. Thế là hiểu đến thời điểm rồi đó. Chạy thôi!!! Tôi ngay lập tức rời khỏi bàn và chạy ngay đi trước khi mọi điều dẫn tới tệ hơn. Mà lý do khiến tôi chạy là hôm qua gần 9h tối tôi mới xong bài tập toán mà lại còn soạn văn nữa...cho nên là tôi đâu có rảnh mà làm bài tập hộ ông, tôi vẽ bố doremon với Nobita vào vở cho bớt chống kềm thêm dòng chữ nghệ thật to hết cả 8 trang giấy, mỗi trang một chữ, phải nói đẹp y như chữ in luôn “bài tập quá khó tôi không biết làm!”. Thì tôi làm bài tập của tôi cũng mất từng đây trang thôi, như nhau mà. Á há há.

“Con kia! Mày đứng lại! Để xem anh dạy dỗ mày thế nào! Mày ngon rồi!”- ông Dũng giơ tay chỉ tôi nói, cảm tưởng giọng ông thét được ra lửa luôn quá.

Và sau đó là tôi với ông Dũng đuổi nhau trong lớp.

“Mày đứng lại cho tao!”-ông Dũng chỉ tay vào mặt tôi thét.

“Ngu gì đứng lại để bị đánh!”-tôi lè lưỡi nói. Làm ông Dũng càng điên tiết hơn. Mặt ông từ hồng hào giờ chắc đỏ hỏn luôn rồi.

Hết đuổi nhau trong lớp, và giờ là đuổi nhau trong hành lang vì trong lớp đông người quá không chạy được. Mà nói về khoản chạy này thì khỏi nói rồi. Hồi lớp 9 tôi được giải nhất huyện với giải chạy bền mà. Chạy khắp hành lang dãy nhà D, ông Dũng cũng thấm mệt giờ chuyển sang chế độ đi bộ luôn, mồm vừa nói vừa thở hổn hển:

“Đứng...lại....đứng...lại!”

Mà kệ ông đẩy tôi chạy nhanh xuống tầng 1 ra khỏi tầm nhìn của ông. Nói thật tôi cũng thấy mệt lắm, sáng ra đã ăn gì đâu. Xuống căng teen ăn cái đã, để tỳ có gặp ông chạy cho bon. Chứ đói quá.

“Cô ơi! Cho cháu mua 2 cái xúc xích, 1 cái bánh mì xúc xích, 1 cốc trà sữa ạ! À cho cháu xin thêm cái túi bóng!”

Xong tôi ngồi tại căng tin ăn luôn. Cứ từ từ, ông Dũng chưa chắc đã biết tôi ở đây, mà nếu có biết thì ông lết xác chắc phải mất một thời gian. Mà đời không như mơ, mới ăn được nửa cái bánh mì ông tìm thấy luôn, ông đứng cửa trên chỉ tay vào mặt tôi hét:

“Con kia!”

Tôi còn tưởng ở lao ngay tới tóm cổ tôi về nên tôi vội vàng cho đồ ăn vào túi bóng định tay cầm 1 cái xúc xích chuẩn bị vắt chân lên cổ chạy, thì ngờ đâu chỗ ông tới chả phải chỗ tôi mà là chỗ cô bán hàng, chắc ông cũng mệt nên mua đồ ăn ăn đã. Cái này thì anh em tôi giống nhau. Đói thì không thể làm gì được. Cơ mà việc của tôi là rời khỏi đây trước đã, ở đây quá nguy hiểm. Tôi vừa chạy ra đến cửa cái bỗng một tên mù nào xuất hiện không tránh đường hại tôi không kịp phanh thế là cả 2 ngã xuống đất. Ngược đầu lên thì thấy thằng mù này cũng thuộc dạng đẹp trai chính cống đấy, nhưng vì chả có thời gian bàn luận gì mà tôi là người tốt nên cũng nhanh chóng đứng dậy, xong vừa đỡ tên kia dậy vừa nói:

“Xin lỗi nha! Mình đang vội! Thật sự xin lỗi! Cái này cho bạn!”

Tôi đành hi sinh đưa cái xúc xích trên tay đưa cho hắn ta rồi chuồn luôn. Đó là tôi không muốn dây dưa thôi chứ bình thường không vội thì tội gì mà xin lỗi hắn ta, tôi đâu có sai. Xong tôi chạy một mạch lên lớp, ngồi vào chỗ và ăn hết đồ ăn cái đã.

“Ủa! Ông Dũng đâu! Sao mày về 1 mình vậy!”-cái Lý hỏi.

“Dưới căng teen!”

“Ô tưởng đuổi nhau mà vẫn có tâm trạng ăn luôn!”

“Mày không hiểu được đâu! Mày sẽ chẳng làm gì với cái bụng đói cả! Cho nên việc ăn vẫn nên ăn, việc đuổi vẫn đuổi! Ăn xúc xích không?”- nói xong tôi đưa cái xúc xích về phía nhỏ Ly.

“Có!”- cái Ly vui vẻ nhận lấy và ngừng hỏi. Con này đoảng thật cho gì cũng nhận. Mà thật ra vô tôi, tôi cũng nhận. Hihi.

Tầm 5 phút sau, khi tôi đang mải chơi game thì nghe thấy tiếng:

“Game vui ha!”

“Tất nhiên rồi!”

Chợt tôi khựng lại, là giọng ông Dũng, tôi từ từ ngẩng đầu lên thì bản mặt ông đập ngay vào mặt tôi. Nuốt nước miếng cái ực, tôi nở một nụ cười nhặt nhèo nói:

“Hihi! Hello anh trai!”

“Mày còn dám nói nữa à!”-ông Dũng tức giận giơ tay chuẩn bị đánh tôi thì tôi nhanh trí kêu...

“À ĐAU! ĐAU ĐAU!”

“Tao đã đánh đau mày kêu cái gì!”

“Không phải! Đến tháng! Đau bụng quá!”- tôi nhăn mặt diễn tả vẻ mặt đau đớn, tay ôm lấy bụng nói.

Xong tôi quay ra thấy cả lớp đang nhìn tôi kiểu như người ngoài hành tinh, tên Bảo cũng vậy. Bộ chưa nghe đến từ “đến tháng” hay sao mà nhìn. Tôi mặc kệ ánh mắt đó mà tiếp tục diễn sâu tiếp.

“Đau lắm đấy! Aaaa! Còn đau lưng nữa! Hic hic!”- tôi vừa ôm bụng nói.

“Mày ngon! Ok, coi như tao ngu mới nhờ mày đi!”- ông Dũng nói xong ngồi quay lên ngồi mạnh xuống ghế của mình.

“Hihi! Em biết anh thương em mà! Mà em nói thiệt, em đến tháng thiệt!”- tôi nói nhỏ nhưng cũng đủ để ông Dũng nghe thấy.

“Mày cầm môm ngay cho tao còn làm bài tập!”

À há há! Thế là tôi không bị đánh. Ahihi. Mình phục mình quá cơ. Toán tiết 5 mà, miễn làm xong trước tiết đó là được. Ông Dũng cố gắng là không bị trực nhật đâu.

THE END

Cảm ơn đã đọc!!!

14. Chương 14: Đi Học Trẻ Và Triệu Chứng Kỳ Lạ Của Trái Tim

Ngày 11 tháng 9 năm 2017. Đi học trẻ và triệu chứng kỳ lạ của trái tim.

Cuộc đời đau khổ nhất là có ông anh trai tính khăm bựa. Và không may mắn cho tôi là có người anh trai như thế... Tại sao lại vậy? Thì là thế này...

“Reeng! Reeng! Reeng!...”-tiếng đồng báo thức vang lên và một ngày mới của tôi lại bắt đầu.

Tôi quay đưa tay ra đầu giường tắt báo thức. Rồi ngồi dậy ngáp một cái rồ to, gãi gãi cái đầu rồi tôi lim dim đưa mắt nhìn đồng hồ.

7:00

Cười nhạt một tiếng như một cách đón chào ngày mới, hờ hờ, đã 7 giờ rồi cơ. Khoảng chừng vài giây sau nào tôi giờ mới tiến hành loading...

Bây giờ là bảy giờ...

Á đù! Vào lớp lúc bảy giờ. Khoan đã, 7 GIỜ RỒI Áaaaa. Tôi dụi mắt nhìn lại đồng hồ có khi nhìn nhầm, nhưng số 7 vẫn là số 7 nó không để ra số 6.

Khoan đã, từ từ, bình tĩnh, hôm qua rõ ràng đã đặt báo thức là 6 giờ rồi mà sao bây giờ lại báo 7 giờ. Vậy là sao? Chuyện gì đã xảy ra vậy trời.

“Đồng hồ báo thức sai. Đúng rồi!”- Tôi cười tự trấn an bản thân.

Tôi từ từ đến bàn học lấy điện thoại ra xem... Mắt dán chặt vào màn hình điện thoại, môm trề tới tận cằm. VẪN LÀ 7 GIỜ. WHAT? WHAT 7 GIỜ 5PHÚT!(cái gì 7 giờ 5phút!- tiếng Anh Việt thập cẩm).

ÔI MÁ OI! CHẾT CON RỒI! Trẻ giờ rồi. Lúc này tôi mới thực sự hoảng loạn, thay quần áo, buộc tóc và vệ sinh cá nhân tất cả đều làm cùng 1 lúc. Đáng lẽ chạy ngay từ lúc này thì lúc này có phải sắp xong rồi

không? Nghĩ nhiều chi cho tốn thời gian giờ còn muộn hơn. Huhu. Tiện thể tôi gọi điện cho lớp trưởng báo trước tình hình:

“Alo! Lớp trưởng hả? Cho tớ vắng tiết 1 nhá, nếu bị thầy cô hỏi đến cứ nói đủ, yên tâm chả ai rảnh đếm số học sinh đâu! Thế thôi bye!”

“Ồ”-đầu dây bên kia chưa kịp nói xong, tôi đã tắt máy.

Xuống dưới nhà thì thấy nhà tôi thực sự trở thành cái nhà hoang, không một bóng người, sao ko ai gọi tôi dậy vậy. Huhu. Lấy chìa khoá nhà, tôi vội vàng ra cổng.

Đi đến sân tôi chợt khựng lại, khoan đã... Cặp... Cặp sách...quên mất cái cặp sách rồi. Đi học mà quên cặp thì chả khác nào đi cày quên trâu. Thế là tôi lại chạy vù lên phòng lấy cặp, xong chạy vù xuống cổng khoá cổng xong xuội tự yên tôi thấy thiếu cái gì đó rất quan trọng, rất rất quan trọng.

“Ủa! Vậy giờ mình đi bằng cái gì!”

Thì chợt nhớ ra... Xe...quên cái xe đạp rách...suýt nữa tính đi bộ đến trường. Chả hiểu sao hôm nay đen xì vậy trời. Đã vội còn mắc bệnh lú, đến khổ.

Vào đến nhà xe tôi thực sự ngạc nhiên, vẫn là cái xe đạp đáng thể thao màu vàng như mọi ngày...mà hôm nay cái bánh xe nó xẹp lép như con tép. Không còn 1 tẹo oxi nào bên trong thì hỏi sao tôi đi nổi.

“SAO KHÔNG GIẾT TÔI LUÔN ĐI! CHƠI GÌ MÀ KHẮM VẬY! ”-tôi ngẩng đầu lên trời thét.

Tôi vỗ tay lên mặt khóc không ra nước mắt, thật sự không dám nhìn cái sự thật cực phũ phàng này. Mà người làm việc này chỉ có thể là ông anh tính khăm hoặc thằng em mồm vớ thôi. Nhưng mà tôi nghĩ chắc là ông Dũng vì ổng vẫn thù tôi lần trước không làm bài tập cho ổng. Chắc luôn. Tôi thì là sau này nhất định tôi sẽ xử đẹp với ổng, tôi sẽ cho ổng biết thế nào là lễ độ. Vấn đề ở đây là không phải do tôi tính toán đâu, tôi không phải người như vậy, vấn đề chính ở đây vẫn là...

...TÌM CÁI BƠM... TRỜI OI, cái bơm đâu, mọi hôm cái bơm vẫn dựng ở góc nhà xe cơ mà. Đáng ghét, vẫn còn có thời gian rảnh mà giấu cái bơm cơ à. Chơi gì ác vậy!

À, thấy rồi, hạnh phúc quá! Cái bơm ở trên nóc tủ cũ trong nhà xe (vừa là nhà xe nhưng cũng đồng thời là nhà kho luôn). Thấy cái bơm rồi nhưng... đâu phải khó khăn đã hết, vấn đề ở đây là LÀM SAO VỚI TỐI ĐƯỢC ĐÂY, ôi, số của một con lùn khổ thế đấy. Và thế là tôi lại chạy vào trong nhà lấy cái ghế bắc lên để lấy cái bơm. Chưa chi mà mồ hôi tôi đã nhễ nhại rồi. Nhờ có ông anh trai tốt mà mất toi một lít nước mồ hôi chứ còn gì nữa. Anh nhà người ta thương em, chiều em... nhìn anh nhà mình, chán, chả muốn nói mà cũng thương đấy... thương theo cái “đặc biệt” hơn.

Bơm xe xong tôi bắt đầu rất xe ra cổng, khoá cổng xong thì lại bắt đầu nhảy tót lên xe đạp không biết mình là ai, đạp cắm đầu cong mông, đạp muốn rụng cái chân luôn. Tiết đầu tiên đầu tuần là tiếp chào cờ nên vẫn có thể chôn được.

Sao một hồi đạp rã rời chân tay, thân xác héo mòn, thở không ra hơi, mồ hôi chạy như suốt thì tôi đã đến trường. May quá, vừa kịp giờ ra chơi tiết 1. Khởi nói, tôi vui như tết luôn, chưa bao giờ tôi thấy đến trường mà vui như thế này luôn. Nhưng... đời không như mơ. Giờ mà tôi dắt cái xe quá công trường là kiểu gì cũng bị phát hiện là học sinh đi muộn cho coi, kiểu gì cũng một tuần trực nhật chứ ít gì đâu. Bị phạt suốt nên thuộc bài rồi. Nghĩ cách... nghĩ cách...

Nhanh chóng tôi gửi xe ở quán nhà bà Hai, vì là khách hàng quen nên bà cũng tốt bụng trông giúp. Giờ thì ra sau trường trèo tường ở sau căng teen vào.

Đến là khổ, cái tường cao 2m tôi cả dếp mới tới 1m6. Mệt quá là mệt.

Lần 1, tôi chạy vào lấy đà nhưng lại tuột xuống, lần 2 cũng thất bại, thật sự tôi mệt lử người rồi không còn sức để trèo luôn, tay tôi thì sức lung tung cả, chảy cả máu luôn. Chợt tôi nhớ cách cổng ở phía dãy nhà A đối diện dãy nhà D. Nhưng tôi không biết nó có mở cổng không nữa. Vì nó chỉ mở khi có lớp có giờ thể dục đi qua cách cổng đó và ra nhà tập đa năng. Và thế là tôi lại bắt đầu chạy chỗ cổng sau dãy nhà A, và may mắn đã mỉm cười với tôi, cổng có mở. Hạnh phúc muốn rớt nước mắt luôn. Cảm ơn chúa! A men! A girl! Vào thôi! Được đến lớp rồi! Quá là hạnh phúc và vui! Cũng quá là... ĐIÊN TIẾT... Ông Dũng! Nupakachi!

Đi vào trường thì ai cũng nhìn tôi bằng ánh mắt như nhìn một đứa không phải người trái đất. Tôi nghĩ chắc vì cái dáng vẻ, đầu tóc, thần thái không khác gì một cái xác chết trôi. Tôi khổ quá mà. Mặt mũi phờ phạc, đầu tóc buộc đại còn chưa chải luôn, quần áo còn sộc xệch chưa thềm bẻ cổ áo. Nhìn chẳng khác gì con ma mẹ ngợ. Mà thôi nén nỗi xấu hổ tủi nhục lại tôi chạy vù lên lớp. Vừa vào đến lớp phật tất cả mọi ánh nhìn đều ròn vào tôi chắc vì cái bộ dạng thảm hại của tôi bây giờ. Mà tôi chẳng care, thật sự tôi rất rất rất mệt, một cơn đủ sức lết lên lớp là may lắm rồi. Vừa vào đến bàn tôi ngồi tạch xuống ghế và úp mặt xuống bàn.

“Hà Linh! Bà làm sao thế?”

“Ê! Sao bà đến muộn vậy!”

“Có sao không?”

Tôi nghe bên tai có tiếng ai đó hỏi, nhưng tôi chẳng còn hơi mà đáp lại câu hỏi của ai nữa. Lúc đó tôi như chẳng còn chút sức lực luôn. Và thế là tôi đã ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Trong mơ tôi thấy một đĩa xúc xích, gà quay, hoa quả, bim bim, trà sữa, vân vân và mây mây được xếp thành 1 hàng trên 1 chiếc bàn dài, toàn đồ tôi thích ăn, xung quanh là một màu trắng toát không có gì ngoài bàn đồ ăn, bụng tôi reo lên bằng một tiếng thân quen “ọc...ọc...”. Tôi cười lên xung xướng chạy tới định ăn nhưng với tới cái nào là cái đó biến mất. Tôi tiếc nuối hết:

“XÚC XÍCH! GÀ QUAY! THỊT BÒ! BIM BIM! TRÀ SỮA! ĐỪNG ĐI MÀ! ĐỪNG ĐI! ĐI ĐÂU CHO ĐI VỚI! HUHU!”

“Hà Linh! Hà Linh! Dậy! Dậy!”

Một giọng nói của ai đó vang lên nhưng tôi đoán là giọng của con Ly, sau đó mặt đất tôi đứng rung chuyển. Và tôi chợt tỉnh giấc. Hoá ra là ác mộng. Buồn thật! Ngay cả trong giấc mơ tôi cũng là một đứa xấu số, nhìn thấy đồ ăn mà không được ăn. Vừa ngẩng dậy, tôi thấy mọi người ai cũng đang nhìn mình bịt miệng cười, tay tôi còn bầu vào lưng ông Dũng mà trong giấc mơ tôi còn tưởng là đùi gà, quay ra mặt cô Hiền vẫn đang cúi nhìn mình, gần đến nỗi suýt nữa chạm mặt rồi, tôi giật mình không tự chủ được mà hét lên:

“Ui mẹ ơi! Giật cả mình!”

“**AI LÀ MẸ EM HẢ?** Nếu không phải cả lớp nói em ốm thì tôi đã cho em ra khỏi lớp rồi! Hét to vậy chắc khoẻ rồi, ngồi ngay ngắn dậy mà học bài cho tôi!”-cô Hiền trừng mắt lên hét. Những lúc như vậy trông cô rất đáng sợ, còn lúc bình thường...cũng thật là đáng sợ.

“**VẮNG Ạ!**”

Tôi vội lấy sách vở ra rồi khoanh tay vào, ngồi ngẩn ngẩn như học sinh mẫu giáo. Sợ quá. Cũng may ngay lúc đó tiếng trống vang lên cứu tôi khỏi ánh mắt đại bác của cô giáo. Không thì chẳng cần cô bóp cò thì tôi chết tại chỗ luôn! Cô giáo vừa ra khỏi lớp cái tôi thối phũ một cái như vừa trút bỏ được cái gánh nặng. Cái Ly lúc đó cũng quay ra nói tôi:

“Vừa nãy tao còn tưởng mày chết chắc rồi đấy Hà Linh! Trong lớp mày cứ kêu to xúc xích, gà quay xong cứ bám chặt tay vào lưng ông Dũng làm cả lớp ai cũng nhìn cười còn tưởng mày bị ma nhập luôn đấy!”

“Thật á! Tao hét vậy á!”-Tôi ngạc nhiên nhìn nhỏ Ly.

Trong một lớp học, cả lớp lắng nghe im phăng phắc nghe câu giáo giảng tự yên có một cơn dờ đang ngủ hết to đùi gà với xúc xích, đã vậy còn bầu tay vào vai bạn ngồi trên vì tưởng là đồ ăn, tôi không nhìn thấy mình lúc đó thế nào nhưng chỉ tưởng tượng thôi tôi đã thấy thật kinh khủng rồi. Tại sao mình có thể cư xử giống một người điên có thâm niên như vậy. Có một cơn ma điên nào nhập vào tôi thì phải. Tôi bình thường thì bình thường lắm. Sao lại? Cuộc đời tôi tiêu tan rồi. Nhục mặt quá cơ. Nhục đến nỗi “chết đi sống lại”. Chắc giờ cả lớp ai cũng nghĩ tôi bị bệnh đại, nhà đói khát đến nỗi gọi đồ ăn trong mơ. Hic hic. Giấu mặt đi đâu được đây. Làm sao mà ngẩng cao mặt nhìn bạn nhìn bè đây. Huhu.

Chuyện xấu hổ này đã xảy ra rồi. Mình phải mạnh mẽ, hãy coi như chưa biết gì mà sống. Quên đi...

Trời ơi đã tự nhủ quên mà cứ ri-men-bơ hoài vậy.

“Mà sao sáng nay bà đi muộn vậy!”-con Ly lên tiếng hỏi.

“À! Chả biết luôn!”- tôi cười nhạt nói. Thật ra tôi cũng muốn giữ thể diện cho ông Dũng xịu.

“Ô! Áo ông Dũng dính gì đỏ đỏ vậy!”- con Ly chỉ áo ông Dũng hốt hoảng nói.

“À! Chắc là do tay tao bám vào mới vậy! Sáng nay trèo tường nên bị xước!”-Tôi thở dài nói.

“ĐẬU???”- cả 3 con nhỏ Ly, ông Dũng.

“Trời! Mày làm gì cũng phải cẩn thận chứ! Mày xem tay mày xắt lung tung rồi này!”- con Ly nhăn mặt cầm tay tôi xuyết xoa nói.

“Thế mà nãy giờ chả nói gì! Muộn học thì không cần đi cũng được chứ sao! Rốt vậy!”- ông Dũng nhìn tay tôi rồi mắng. Không đi để bị trực nhật à. Vậy còn mệt hơn.

“Thì không phải nhờ phước của anh, em mới bị vậy à! Mà em nói trước cho anh biết! Em đang rồi anh nhá!”- tôi trừng mắt cãi lại.

“Rồi! Anh biết lỗi rồi! Anh đưa mày xuống phòng y tế nhá!”- ông Dũng nhìn nói giọng ngọt như đường.

“Không thích! Đau tay chứ đâu có què chân, em tự xuống được!”-tôi đứng dậy rồi hậm hực rời khỏi ghế.

“Tao đi với mày!”- con Ly nhanh nhẩu đi theo.

Tại phòng y tế, không một bóng người. Cô giáo đi đâu hết rồi, cũng phải y tế học đường rảnh không mà. Chắc cô đi chơi rồi. Hazz! Đành ngồi đợi vậy. Nghe thấy tiếng trống vào lớp tôi đành xua tay kêu cái Ly lên lớp học. Và còn mình tôi trong căn phòng y tế. Thế là tôi chả ngại ngần gì leo lên giường nằm chọt mắt một lát. Nhưng ít phút sau bỗng có tiếng chân từ ngoài cửa chắc là cô giáo, tôi ngồi dậy kéo màn che ở chân giường ra xem ai thì không phải cô giáo là tên Bảo đáng ghét.

“Vào lớp rồi sao ông vào đây làm gì!”

“À! Tôi đau bụng! Sao?”- tên Bảo vênh mặt nói.

Tôi bĩu môi nói lại:

“Trông vậy mà giống người đau bụng gì, có mà giả vờ đau bụng để trốn học thì có!”

“A! Đau bụng quá! Sao đau bụng ghê vậy ta!”- tên Bảo ngay lập tức diễn sâu, mặt nhăn lại, cúi người ôm bụng rồi lết chân đến giường kế giường tôi nằm. Dáng vẻ của hắn khiến tôi bỗng bật cười khê. Tên đồ đáng lẽ phải diễn đạt tỵ chứ. Diễn vậy giống người bị tào tháo đuổi hơn là bị đau bụng.

Mặc kệ tên điên tôi lại thở dài rồi nằm xuống giường chờ cô giáo. Đáng lẽ nên mang theo điện thoại mới đúng. Giờ chán muốn chết. Bỗng màn che ngăn cách giường tôi và giường tên Bảo được kéo ra. Khuôn mặt tên Bảo từ từ hiện ra nằm quay lưng về phía tôi, khoảng cách giữa 2 giường khá gần khiến tôi lại được chiêm ngưỡng gương mặt đẹp trai của hắn càng chi tiết.

“Bộ bà chưa sát thương vết thương ở tay à!”

“Cô giáo chưa đến thì biết lấy đồ ở đâu mà sát thương!”

“Ồ! Thôi được rồi! Coi như tôi tốt bụng đi!”

Sau tầm vài phút lòng xục trong tủ thuốc, hắn quay lại với đồ nghề y tế rồi nói:

“Đưa tay cho tôi sát thương cho!”- tên Bảo ngồi giường kế giường tôi rồi nói.

“Thôi! Tôi tự làm được!”

“Hazz! Rách việc!”- tên Bảo nói xong tự tiện cầm tay tôi kéo nhẹ về phía hắn.

Sau đó tên Bảo lấy khăn ướt lau sạch bụi bẩn trên tay tôi rồi tiến hành sơ cứu vết thương. Vẽ mà tên Bảo cúi đầu xuống rồi làm rất chú tâm, mọi thứ hắn làm đều rất nhẹ nhàng rồi thì thoáng lại hỏi “đau không?”, tôi trả lời “có” thì nhăn mặt xốt như bác sĩ xốt bệnh nhân. Nhưng chú tâm vậy trông lại càng đẹp trai, hờ hờ, bây giờ thì hắn đúng kiểu đàn ông ga lăng. Bỗng tôi nhận ra những lúc tôi cần sự giúp đỡ thì hắn ta luôn xuất hiện, cả cái vụ lần trước bị vây đánh cũng vậy. Nhiều lúc thấy ghét tên Bảo lắm nhưng nhiều lúc lại thấy hắn rất tốt và dễ thương. Chả hiểu sao tôi thích ngắm gương mặt của hắn ta lúc này. Lúc đó không

gian như ngưng lại chỉ còn tôi và hắn. Một cảm giác rất kì lạ, tôi cũng chẳng biết nó là thứ cảm giác gì, nó đến một cách nhẹ nhàng khiến trái tim bỗng đập nhanh và mạnh hơn.

Chả lẽ...

Cảm giác này...

...Chính là...

...BỆNH TIM SAO!!!

Tôi lắc đầu với những suy nghĩ vớ vẩn và tự trấn an bản thân. Không phải, chắc chắn không phải. Do đói, đúng rồi do đói quá mới vậy. Bình tĩnh, thở đều. Hít vào...thở ra. Tĩnh tâm nào. Mãi nghĩ vớ vẩn tôi chẳng để ý tên Bảo đã gọi mình từ lúc nào không hay:

“Hà Linh! Hà Linh! Bà nghĩ gì vậy!”

“À! Không có gì!”

“Tôi đã sơ cứu vết thương của bà xong rồi đó!”

Tôi đưa tay lên nhìn bàn tay mình, trời ơi, 10 ngón tay thon dài của tôi sau khi đưa tên Bảo xử lí thì cả 10 ngón quần băng cá nhân. Mất thẩm mỹ quá. Tôi ngẩng đầu ngán ngẩn nói:

“Cảm ơn nha!”

“Không có gì!”- tên Bảo cười típ mắt nói.

Gương mặt của tên Bảo lại ngồi đối diện ngay tầm mắt tôi.

THÌNH...THÌNH...THÌNH...THÌNH...

Thứ cảm giác kì lạ vừa nãy là quay lại lần nữa. Tim lại đập nhanh và mạnh hơn.

“LẠI NỮA HẢ? CHẾT CON RỒI!”- tôi vô tình hét lên. Tôi nằm vật ra giường nằm đi lẩn lại. Không được, mình chưa muốn chết. Huhu.

“Bà sao vậy! Bị gì hả?”

“KHÔNG! Tôi cần sự riêng tư!”- tôi nằm quay lưng ra chỗ khác lấy gối ụp lên đầu giờ tay ra xua tên Bảo nói.

“Ồ! Vậy tôi nằm giường kế nhá! Bị sao nhớ nói tôi!”- trên Bảo nói sau đó tôi nghe thấy tiếng kéo cửa màn che.

Sao vậy nè! Ồi! Tim tôi...

THE END

Cảm ơn đã đọc!!!

15. Chương 15: Giận

Ngày 19 tháng 9 năm 2017. Giận.

Hôm nay, vẫn như mọi khi, tôi đang đạp xe trên đoạn đường vắng đến trường thì bất gặp thằng nào mặc đồng phục trường tôi đang ngồi nghịch nghịch bánh xe. Hazz, một thành phần rảnh rỗi của xã hội. Sau một hồi chú ý quan sát thì biết xe của thằng này nó tuột xích. Đạp gần hơn tý nữa thì úi giời ơi. Tên Bảo đây mà. Trời! Bữa nay bày đặt đi xe đạp chỉ cho tuột xích. Ahihi. Vui dễ sợ. Thấy người quen tôi cũng kít xe lại hồi thẩm týt:

“Hú! Tuột xích xe hả?”

“Sao? Bà tính dừng lại trên tôi chứ gì?”- tên Bảo ngược lên nhếch mắt nói.

“Hazzz! Nói quá rồi! Mà ông nói đúng rồi đấy, tôi đứng lại trên ông đấy! Phải chi ông đừng bắt bẻ tôi trên lớp thì số ông đâu đen đến vậy! Có trách thì trách ông ăn ở không tốt thôi!”

“Này! Bà ác vừa thôi! Tôi mới giúp bà sát thương vết thương ở tay xong, còn cả cái vụ ở nhà vệ sinh nữa! Bà không biết giúp ân nhân thì thôi mà còn đứng đó nói! Bà mới là người ăn ở không sạch đó! Coi chừng tý đi vắt phải đá nhá!”

Sời! Doạ ai chứ doạ tôi thì chỉ con chó nhà tôi nó sợ chứ tôi chả để tâm! Mà quên...nhà tôi không có chó hờ hờ. Thôi được nhắc đến thì tôi báo đáp luôn, tôi thì không bao giờ nợ ai cái gì, giúp tôi thì tôi giúp lại. Mình là người có tâm mà đúng không, không chấp thành hàng xóm.

“Thì cũng định giúp đây! Sao có cần giúp không?”

“Bà giúp bà phải nói đằng hoàng nhé! Trông tôi vậy nhưng không phải cái gì cũng dễ dãi nhận bừa đâu!”

“Không cần thì thôi!”- tôi bĩu môi quay đi chuẩn bị đạp xe đi tiếp.

“Ai nói! Giúp hộ đi!”- tên Bảo lật mặt 180 độ, ánh mắt đầy sự cầu cứu và năn nỉ.

Trời, thằng điên, thích giúp bố mẹ đi được mà làm giá. Vô đũa khác thì nó bỏ đi luôn cho rồi nhưng may cho thằng này gặp một người đạo lý như tôi nên tôi nể tôi giúp đó.

Tôi nhếch môi lườm tên Bảo một cái rồi đi xe lại sửa xe giúp hắn. Tôi thì kinh nghiệm đi xe đạp lâu rồi, mà đã thế cái xe tã của tôi hình như nó không biết thương chủ nó hay sao mà nó tuột xích cực “nhiệt tình” nên là đây chuyên gia sửa xe tuột xích. Còn tên Bảo vừa nhìn biết là công tử bột rồi. Ăn hại kinh khủng mà đái khai không... thì tôi chả biết. Hihi.

Sau 1 hồi vật vã với cách xích xe thì chuyên gia đã sửa thành công (nói thì vậy chứ mất có 1 phút là căng chứ không nhiều) trước sự ngạc nhiên và tán thưởng của tên Bảo. Ủa! Chắc trước giờ tên Bảo nghĩ tôi ăn hại là hay sao mà vỗ tay khen nức nức khen nở nức.

“Công nhận bà học thì tốt nhưng chữa tuột xích xe giỏi phết! Hay nha! Mai kia đi làm thợ sửa xe đi!”- tên Bảo cười haha nói với tôi bằng vẻ mặt ngây thơ vô số tội.

“Ủa! Ông đáng khen hay đáng chê tôi vậy?”- tôi quay ra nheo mắt khó hiểu.

Cái thằng mất nết! Cái thằng mất dạy! Đã chê tao học tốt thì thôi đi lại còn nói tao là thợ sửa xe nữa, mày xúc phạm tao vừa phải thôi nhá. Cờ tao thì làm chủ tịch nước còn được kia mà mày lại kêu tao làm thợ sửa xe để đất nước lãng phí một nhân tài à (lúc đó nóng thì nói vậy bây giờ nghĩ lại mình atsm vãi linh hồn). Nói cũng phải biết nghĩ chứ.

Sau khi nhận câu hỏi của tôi biết mình đã nói lố tên Bảo ngừng ngay nụ cười ngây thơ trên môi và thay vào đó là một nụ cười nhạt hơn nước ốc nói:

“Ồ thì khen đó! Tôi khen bà chữa tuột xích giỏi!”

Tôi cũng cười nhạt hưởng ứng mặc dù thực tâm mà nói tôi muốn cho tên này ăn một cú sút trời xanh lắm đấy nhưng mà 1 điều nhin 9 điều lành đúng không?

“Khen mà sao nghe nhức nhức tai sao ấy nhỉ!”

Bỗng tôi thấy lấm tấm mồ hôi thì tính lau giúp, mình giúp thì giúp cho chút.

“Trời! Ông chảy nhiều mồ hôi quá để tôi lau cho!”

Rồi chả cần tên Bảo đồng ý tôi đưa tay lên lau hộ luôn, mà kiểu gì càng lau mồ hôi mà cái màu đen đen lại càng loang trên mặt đẹp trai của tên Bảo, thì mới chợt nhớ ra tay mình vừa động vào xích xe nên dính dầu nhớt. Chết rồi, mình không cố ý.

Thôi... lỡ bôi tro trát trấu rồi thì làm tới luôn đi. Hazzz! Mô phật! Tha thứ cho tôi! Bảo ơi tôi không cố ý. Mặc dù chỉ là sự cố nhưng trong lòng mình có một cái gì đó vui lắm, hả hê lắm. Ahihi. Thôi! Mình không biết đâu. Mình không cố ý. Mình lau mồ hôi tiếp.

“Rồi! Xong rồi!”

Sau khi lau xong mồ hôi cho tên Bảo và vô tình biến mặt hấn thành bản mặt của Thiên lôi thì tôi cố tỏ vẻ bình thường để không cười phá lên như con dỏ. Nhưng mà chỉ kìm 1 mức độ nào đó tôi vẫn bật cười khe khẽ. Tên Bảo cũng cười đáp giả mặc dù chả biết tôi cười cái đếch gì, chắc hấn tưởng tôi cười xã giao.

“Cảm ơn bà nha!”

“À! Không có gì! Tôi đi đây! Bye bye!”

Tôi đáp trừ rồi nhanh chóng nhảy lên xe chuồn đi trước. Đạp thật nhanh, đạp thật mạnh khi ngoảnh lại thấy tên Bảo cách một đoạn khá xa tôi mới bật cười lắc léo đến nỗi những người đi bên đường đều nhìn tôi chắc họ nghĩ tôi thần kinh nhưng mà kệ đi mình thích thì mình cười thôi.

Vào đến lớp rồi, ngồi vào chỗ rồi, tôi vẫn cười cười như con dỏ, giống hệt như con gái đang yêu khiến cho cái Ly tò mò hỏi:

“Mày làm sao mà cười suốt thế!”

“À! Hôm qua xem phim kinh dị, nhớ lại thấy buồn cười!”- tôi cười cười đáp lại. (Trả lời đại đó mà)

Sau câu trả lời của tôi cái Ly lắc đầu quay lên và kết 1 câu đéo phải bạn tôi:

“Con dỏ!”

Hơ hơ, nói con dỏ quen rồi, chả sao. Tao chả care. Mà không biết tên Bảo đến trường chưa? Mà không biết tên Bảo vào trường như ta sẽ nhìn với ánh mắt gì nhỉ, ahihi, đéo nghĩ nữa, kaka.

“Mày cười gì ghê vậy!”- con Ly quay ra nheo mắt nói.

“Kệ tao!”

Ít giây sau... Vừa nhắc tào tháo, tào tháo xuất hiện ngay. Tên Bảo bước vào, vẫn khuôn mặt mượn của Thiên lôi. Mà xem như hấn chưa biết gì thì phải, trông có vẻ bình thần lắm. Vào lớp ai cũng ngược mắt nhìn hấn với vẻ mặt ngạc nhiên (nói có sai đâu, mặt thiên lôi ngoài đời hiếm gặp lắm) và sau đó là cười tùm tùm. Chắc tên này quen được chú ý rồi nên chắc chả thấy lạ.

Khi mọi người tùm tùm cười giữ ý thì một số thành phần khác tiêu biểu là con Ly và ông Dũng cười sặc sụa, cười vật vờ, cười quá thể đáng, cười kinh khủng cười. Làm tôi cũng không nhìn cười được mà bật cười theo, không phải tôi cười vì mặt tên Bảo mà vì mặt con nhỏ Ly, trông trả khác nào con đười ươi giấy chết.

“Bộ mặt tôi dính gì sao mà mọi người cười vậy?”- tên Bảo nhăn mặt nói.

“Kaka”- cả lớp đáp.

Lúc này tên Bảo mới thấy lạ lạ, hấn lấy điện thoại ra soi camera trước. Mặt hấn dần biến sắc, nét mặt hấn nhăn lại vì tức giận, hấn quay ngắc ánh mắt hình đại bác về phía tôi, đáng sợ đến nỗi mà tớ im bất không dám cười tiếp, người co lại quay đi để tránh ánh mắt đáng sợ đó. Có vẻ hấn đáng rất tức giận thì phải.

“CƯỜI CÁI GÌ MÀ CƯỜI!”- tên Bảo quát.

Cả lớp bắt đầu im re như trong giờ cô Hiền, không hiểu sao tôi cứ thấy lạnh lạnh sau gáy. Sau đó tên Bảo liền đeo khẩu trang, đội mũ kín mít hậm hực ra khỏi lớp, tôi đoán chắc là đi rửa mặt.

“Ê! Có phải mày bôi cái gì lên mặt ông Bảo không?”- con Ly quay ra hỏi nhỏ tôi. Vậy cũng đoán được luôn, đúng bạn tôi có khác, cái gì cũng biết.

“Ừ! Tao đâu cố ý đâu!”

“Mày dỏ à! Mày nghĩ sao mà bôi vào bản mặt đẹp trai như vậy! Mà tao thấy ông Bảo có vẻ đang giận lắm! Mày lựa mà xin lỗi đi không sau này khó sống!”

“Mày nói gì ghê vậy!”

“Không phải mày với ông Bảo hàng xóm sao, ổng mà méc mẹ mày về tình hình học tập thì mày dứt!”

Nghe con Ly nói tôi cũng thấy lo lo rồi đấy, giờ nghĩ lại mình làm vậy có hơi quá không nhỉ, tên Bảo bình thường rất coi trọng sĩ diện, tự yên lại thấy có lỗi.

Cả hôm nay tên Bảo mặt rất nguy hiểm, không chắt chém tôi như mọi hôm, không thêm nói chuyện luôn, còn nhờ người khác kiểm tra bài tôi hộ. Chắc ghét tôi kinh lắm rồi. Hazz, đụng nhằm tổ kiến lửa rồi. Mà tên này tính gì mà so đo vậy. Trêu có tý mà giận dai...

THE END

Cảm ơn đã đọc!!!

16. Chương 16: Con Khi

Ngày 20 tháng 9 năm 2017. Xin lỗi...

Đúng là thông quá sự việc hôm qua tôi mới biết tên Bảo là thánh giận dai. Từ hôm qua đến hôm nay mặt cũng lạnh tanh không nói gì luôn. Bơ tôi đẹp luôn. Có thể là tôi đang đứng trong góc chết của mắt tên này cho nên sự hiện diện của tôi trước hắn cứ như không khí vậy đó. Mà công nhận vậy cũng tốt, dễ sống hơn. Nhưng không thể phủ nhận rằng tôi cứ thấy thiếu thiếu cái gì đó giống như mất đi một người bạn không thân và mất đi một thằng để chửi, hazzz đúng là tôi cũng không thể hiểu được tôi luôn.

Suốt từ hôm qua đến hôm nay tôi cứ bần vân không biết có nên xin lỗi không. Nếu đặt vào hoàn cảnh tên Bảo thì thấy mình cũng vô duyên thật. Đẹp trai vậy mà bị con nhỏ nhà bên làm cho xấu như Chung Vô Diệm thì cũng tức thật. Mà cũng may thật, vô thằng khác nóng tính thì có thể tôi ăn 28 phát tát liên hoàn cũng một cú sút penalty vào giữa mặt thì có khi lúc đó mặt tôi mới là phiên bản hoàn hảo nhất của Chung Vô Diệm.

Sau một hồi đấu tranh tư tưởng, tôi quyết định nên xin lỗi tên Bảo. Nhưng mà xin lỗi bằng cách nào thì tôi vẫn chưa nghĩ ra...

Thì sau một hồi vắt suy nghĩ khiến não tôi teo tóp đi mấy phần thì tôi đã nghĩ ra một cách xin lỗi hay nhất mà không bị què. Mình quá thông minh. Haha. Thì tôi chuẩn bị một tờ giấy trắng xong ghi chữ “tôi xin lỗi! Làm hoà nha!” kèm theo chữ ký của tôi, thật là đẹp, tôi thề là nó đẹp nhất từ lúc tôi biết viết chữ đến giờ. Vậy là đủ hiểu tôi đã chân thành thế nào rồi đấy. Xong tôi gấp tờ giấy thành máy bay rồi chỉ chờ lúc cửa sổ phòng tên Bảo mở rồi phi sang mà cũng may nó mở sẵn rồi nên tôi không cần chờ. Tôi phi hẳn sang đây 500 lá thư y hệt sang bên phòng tên Bảo. (Chắc đọc đến đây ai cũng thấy tôi cực rảnh... mà không sao... tôi thấy tôi rảnh thật). Không biết tên Bảo nhìn thấy có xúc động không nhỉ? Chắc xúc động phát khóc luôn quá. Tôi đầu tư quá mà, tôi đã phải nén trộm vở ông Dũng với Duy vở để gấp máy bay xin lỗi tên Bảo đó. Một sự hy sinh cao cả. Giờ chỉ chờ phản hồi của tên Bảo, hiện giờ hắn không có trong phòng.

4 giờ chiều...

Khi tôi đang nằm trong giường nghịch điện thoại thì bỗng một tờ giấy vò nát được ném từ cửa sổ phòng tôi vào. Ô hô hớ, chắc là tên Bảo đã nhận thấy sự trăn thành của tôi nên đã gửi thư phản hồi. Tôi vội đứng dậy mở tờ giấy ra xem. Không biết là gì ta?

Mở ra tôi thấy chả có cái gì ngoài một hình vẽ xấu mù, tôi không biết nó là thể loại gì nếu không có mũi tên ghi chú “con khi”, à ra là hắn vẽ con khi nhìn mà tưởng con đười ươi không à. Mà tôi xin lỗi thì liên quan đếch gì đến con khi nhỉ. Tôi liền đến chỗ cửa sổ định ngó sang bên phòng hắn thì hắn đã đóng cửa từ lúc nào cùng dòng chữ được dán trên cửa khiến tôi chết lặng. Quá buồn, tại sao hắn lại làm vậy, tại sao tên Bảo lại ghi “cắm xả rác”. Tôi đâu có xả rác đâu. Nói cho đàng hoàng nhá. Tầm lòng của tôi mà hắn nói xả rác sao. Hic hic.

Mà thư phản hồi nói cái gì không biết. Vẽ con khi là dụ ý gì. Sau một hồi ngồi ngẫm nghĩ tôi vẫn chưa thể hiểu dụ ý là gì. Con khi thì mồm vổ, đít đỏ, lấm lôm, ủa thế nó liên quan ở đâu nhỉ?

Tôi nói là: tôi xin lỗi! Làm hoà nha!

Tên Bảo vẽ: con khi.

Á dù... Thì ra là vậy. Thằng khốn. Xin lỗi vậy chưa đủ chân thành sao. Thằng mắm kia! (Thằng mắm chỉ người tính khăm) Không tha lỗi thì thôi! Tao chẳng thiết nhá, tao đã làm đúng và không thẹn với lòng. Mà tha hay không tha cũng kệ. Biết thế chẳng xin lỗi! Tồn của quá đi!

THE END

Cảm ơn đã đọc!!!

(Ồ thì mình thấy một số web khác nói truyện mk full rồi thì mk đính chính là ngày full còn xa lắm nha!)

17. Chương 17: Học Sinh Mới

Kể từ cái hôm lời xin lỗi của tôi không thành đến nay tôi với tên Bảo không nói chuyện nữa. Giờ thì chính thức không dính líu thật rồi, thật ra cũng bởi vì tên đó giận dai nên tôi dạn lại thôi. Mà vốn dĩ thì tôi với tên Bảo có bao giờ thân đâu mà giận, tôi nghĩ vậy. Nên bây giờ mặt dù không giận gì nữa nhưng cũng chẳng có gì để nói.

Ngày 25 tháng 9 năm 2018. Học sinh mới.

Trong khi tôi đã cố tránh thủ từng phút một để ngủ bù thay cho buổi sáng dậy sớm nhưng những tiếng ồn...tiếng xì xèo... tiếng bàn tán và hò hét tất cả đã tạo lên bản giao hưởng của một cái chợ vỡ trong lớp tôi và nó là nguyên nhân đánh thức tôi dậy, đáng ghét thật. Ngược lên nhìn, đập vào mắt tôi là 2 thành phần lạ hoắc đứng trên bục giảng hình như có 1 nam và 1 nữ thì phải, vì tôi bị cận nên chẳng nhận ra ai nhưng tôi biết chắc người đứng giữa 2 người đó là thầy chủ nhiệm vì đầu thầy khá “chói” (thầy bị hói ả!). Cái tôi thấy lạ là sao mọi người trong lớp tụ tập đầy đủ vậy, đã vào lớp đầu nhể? Quay ra cái Vy thấy gương mặt nó như bị hút hồn với ánh mắt khiến tôi phát ói. Xung quang là tiếng dì dầm nói cái gì mà đẹp trai đẹp gái gì gì đó... Vậy là tôi cũng hiểu được phần nào vì sao cái Vy bị vậy. Hazzz. Có điều 2 người kia là ai, vào lớp tôi làm gì, sao lại đi cùng thầy Trường...?

“Hôm nay thầy muốn thông báo các em một việc, lớp mình sẽ có thêm 2 bạn mới!”

“Ồ!”- cả lớp hô vang thích thú rồi bàn tán xôn xao.

Học sinh mới thôi mà!

Thầy trường dơ tay ra hiệu im lặng và nói:

“Thôi cái em trật tự! Để nghe 2 bạn giới thiệu! Hai em giới thiệu đi!”

“Xin chào các bạn! Mình là Nguyễn Hương Lan! Mình ở trong Nam mới chuyển tới! Đó học ở trường mới nên khá bơ ngỡ, mình mong sẽ được nhận được sự giúp đỡ từ các bạn!”- bạn nữ cười nói bằng giọng nhẹ nhàng nữ tính. Kết thúc lời giới thiệu đó là là tràng vỗ tay bành bịch, hưởng ứng cực nhiệt tình và có phần quá thái của bọn con trai. Theo tôi đánh giá thì tên Hương Lan thì khá hay đấy nhưng mà riêng tôi thì thích hương bưởi hơn... mà hình như cũng chẳng liên quan lắm thì phải.

“Xin Chào! Tôi tên là Nguyễn Đức Nam, đầu năm tôi học ở lớp A nhưng do không hợp khối nên chuyển sang lớp này! Chắc là mọi người cũng biết sơ sơ về tôi đúng không? Tôi mong khi trở thành bạn cùng lớp sẽ nhận được sự cởi mở và đón nhận từ các bạn!”-bạn nam bên này có vẻ khá tự tin đấy. Có vẻ tên đó đẹp trai hay sao mà bạn còn gái lớp tôi cứ rồ lên như là thấy idol K-pop tất nhiên là trong tụi đó có cả cái Ly, phải thôi, sao mà thiếu được. Theo tôi thì thấy hơi sai sai đặc biệt câu “Chắc mọi người biết sơ sơ về tôi

rồi đúng không?” No... Áo tưởng vãi... Tôi chả biết thằng này là thằng nào luôn. Thề có trời xanh chứng dám ngoài phạm vi lớp 10H tôi không biết một thằng nào thêm trong trường này.

“Các em nhớ vui vẻ hoà đồng với bạn mới nhé. Mà theo thầy thì cái này thầy không cần nhắc thì các em cũng làm tốt rồi. Giờ thầy sẽ phân chỗ cho 2 bạn. Bạn Hương Lan sẽ ngồi ở...”- thầy Trường đang nói thì bị chặn lời.

“Em thưa thầy!”-thằng Minh lên tiếng.

“Sao em?”

“Theo em thì thầy nên cho bạn đẩy ngồi với em là hợp lý nhất ạ!”- Thằng Minh nói và ngay lập tức nhận ánh mắt hình viên đạn của thằng Thắng ngồi kế. Vậy mới nói có gái bỏ bạn mà.

Thằng Hùng nghe xong lập tức phản hồi lại ngay:

“Mày dở rồi! Ngồi bên mày chả khác nào hoa nhài cắm bãi shit trâu à!”

Ồ rồi ôi! Từ lúc làm bạn với thằng Hùng bây giờ tôi mới thấy nó nói một câu ra hồn. Hay! Quá hay! 10 điểm chất lượng.

“Mày nhầm rồi phải là hoa Lan mới đúng!”- nhỏ Hồng đế vào. Lại hay! Vỗ tay!

Cả lớp thì cười rồ lên, thằng Minh nhăn mặt lườm 2 bọn nói xấu mình rồi ngồi phịch xuống ghế hậm hực khó chịu. Còn thằng Thắng thì hả hê lắm.

“Theo em hợp lý nhất là bạn Lan nên ngồi với em! Xưng đôi vừa lứa đúng không các bạn?”- thằng Hùng nói.

“Không!”- cả lớp đồng thanh.

“Ê xạo vừa thôi bạn Hùng! Cống rãnh mà đòi sóng sánh với đại dương, máng mương đòi tương đương với thủy điện!”- nhỏ Hường điệu môi trề nói. Ui rồi! Thảm! Thảm lắm! Vỗ tay!

Cả lớp lại được một tràng cười nữa. Thầy Trường lại giơ tay kéo sự yên bình trở lại:

“Thôi! Giá kể khi học anh chị cũng sôi nổi thế này thì tốt nhé! Lan em ngồi phía cuối lớp bên Bảo nhé!”

“Dạ!”

“Ờo!”- một số người thất vọng lên tiếng.

Ngay sau lời của thầy Trường tên Bảo đứng phắt dậy nói:

“Em thưa thầy! Em nghĩ là bạn Lan lên ngồi bạn trên vì em nghĩ bạn ấy nhỏ người nên ngồi bàn cuối sẽ khó nhìn thấy bảng!”

“Không sao! Mình nhìn thấy được!”

“Ồ tốt rồi! Vậy em xuống ngồi đi!”- Thầy trường nói.

Có vẻ tên Bảo không thích quyết định này của thầy giáo thì phải. Trên mặt hắn tỏ rõ sự không vừa ý.

Hương Lan tiến gần và tôi thấy rõ hơn được gương mặt của cô ấy, đúng là xinh gái thật, ngồi bên tên Bảo thì đúng là xứng đôi vừa lứa còn gì. Mà tự yên sao tôi lại náo nức thế này chả lẽ là do đói. Mặc dù không cố ý nhưng cuộc đối thoại của tên Bảo và Lan lại vô tình lọt vào tai tôi.

“Bảo! Đã lâu không gặp! Tổ thực sự rất nhớ cậu!”

“Chắc nhà nhận nhầm rồi, tôi chả biết bạn là ai cả! Bạn ngồi bên trong đi!”

Hai người họ đã từng biết nhau sao. Vậy sao tên bảo lại lạnh lùng với người quen vậy. Hazz! Mà quan tâm gì chứ! Chuyện người ta mà!

Tôi quay hướng chú ý lên bảng, có vẻ mọi người đang sôi nổi chọn chỗ cho bạn nam kia thì phải. Vừa là bọn con trai giờ lại đến bọn con gái nháo nhác mời chào bạn Nam vào chỗ mình mặc kệ đứa bạn thân trí

cốt bên cạnh. Đờn mà! Tôi quay ra thấy cái Ly ánh mắt hình trái tim chắc cũng muốn rước cậu ta thay chỗ tôi lắm nhưng chắc còn chút tính người nên không nói gì. Sau một hồi đắn đo thầy Trường chốt:

“Thầy nghĩ là Nam ngồi chỗ Vy đi! Vy lên bàn đầu ngồi cùng với Hùng đi!”

Lời nói của thầy giáo như sét đánh ngang tai, gì vậy chả lẽ tôi với cái Vy bị chia cắt sao. Không thể được! Tôi lập tức đứng phắt dậy nói:

“Thưa thầy sao mà được ạ! Em với Vy tình thân như tỷ muội sao thầy lại tách bọn em ra! Em không biết đâu! Nhiều bạn quý bạn đó muốn ngồi cùng bạn ấy mà thầy toạ nguyện cho một trong số họ đi! Không được đâu thầy ơi!”

“Tôi đổi là có lý do cả, Không tuần nào là hai cô không ngồi sổ đầu bài vì tội nói chuyện, tôi bị các thầy cô phải ánh về việc nói chuyện này lắm đấy!”

“Nhưng mà...”

“Thế bây giờ muốn dọn vệ sinh cả tháng hay không đây!”

“Hà ơi! Tao không dọn vệ sinh đâu! Mày để tao đi đi! Buồn lắm nhưng mà đừng để tình cảm lẫn át lí trí! Giờ mà tao dọn vệ sinh thì tao chết.”-cái Vy gật gật quần tôi nói nhỏ. Tôi cũng thấy có lí. Hic hic.

“Dạ thôi thầy ơi! Em sai rồi!”- tôi buồn thiu rồi lặng lẽ ngồi xuống. Mặc dù trời ơi! Lòng tôi gào thét, ngồi với cái Vy quen rồi giờ đổi thì tôi biết sống sao. Đành buồn tênh tiễn đưa cái Vy như là mẹ tiễn con về nhà chồng. Hazz! Duyên số.

“Đây là lần đầu tiên có người nào lại từ chối ngồi bên tôi đấy!”- tên Nam lạ hoắc kia nói.

Ồ phải nhìn gần thì đẹp trai thật. Đã trắng mặt V-line, mắt tròn, môi hồng. Chát có chỗ nào để chê. Nhưng vậy thì sao, vẫn không bằng cái Vy được. Huhu. Tôi ngao ngán đáp trả tên Nam sĩ bộ:

“Nếu cậu nghĩ là cả thế giới này bị cuốn hút bởi vẻ đẹp của cậu thì hơi nhầm rồi đấy! Thật nực cười khi cậu chả có một sự khiêm tốn tối thiểu nào cả!”

Tên Nam cười nhẹ nói:

“Làm gì mà căng! Tôi chỉ nói vậy thôi mà! Mà cậu tên là Hà Linh phải không?”

“Sao cậu biết tên tôi!”

“Thì chả phải cậu từng rất hot trên mạng sao!”

“À!”

“Dù sao cũng ngồi cùng bàn! Tôi mong chúng ta sẽ không có xích mích với nhau. Mong cậu giúp đỡ!”

Tôi thở dài nói:

“Giúp cái gì mới được! Nói trước là tôi học rất lắm đấy!”

Tên Nam bật cười:

“Thật ra thì tôi cũng rớt! Nhưng trông vậy chứ tuyệt chiêu coi phao của tôi thì khỏi nói rồi!”

Xem ra thì tên này cũng không phải vô dụng đấy nhỉ. Thôi được người ta cởi mở thì mình chả lẽ không đáp lại.

“Vậy sao! Vậy hợp tác hữu nghị vui vẻ!”- tôi đưa tay ra nói.

Tên Nam cười bắt tay tôi như 2 nguyên thủ quốc gia bắt tay xã giao vậy. Tôi cũng cười xã giao đáp lại. Thật ra thì tôi thấy tên này cũng không khó gần như tôi nghĩ.

Nói chuyện một hồi thì tôi thấy tên Nam này cũng khá nhiều nét chung giống tôi, tôi nghĩ là 2 người cũng có thể làm bạn được. Và chúng tôi cũng chuyển qua xưng mày - tao luôn rồi. Lúc đầu ổng sẽ vậy thôi chứ thật ra ổng cực trâu tre luôn.

Tuy nhiên... cứ mỗi lúc đến giờ ra chơi là lũ con gái cứ xúm xít bám rít vào bàn chỗ tôi khiến tôi cũng bị ảnh hưởng. Khổ lắm! Đâu phải ngồi có trai đẹp là thích đâu. Bây giờ mỗi lần ra chơi lại phải ra chỗ cái Ly ngồi kè.

À quên tưởng kết thúc nhật ký ngày hôm nay nhưng tôi chột phát hiện ra tên Nam là cái tên mù mà tôi va ở căng tin cái lúc đuổi nhau với ông Dũng đấy. Thật ra không phải là tôi phát hiện mà là tên Nam nói nên tôi mới nhớ chứ không tôi quên lâu rồi.

THE END

Cảm ơn đã đọc!!!

18. Chương 18: Thách Thức Pizza Khổng Lồ

Ngày 27 tháng 9 năm 2018. Thách thức pizza khổng lồ.

14:30. Tại phòng khách, khi tôi và ông Dũng xem phim nhưng...

Ọc...Ọc...Ọc... Âm thanh đó không ngừng phát ra từ bụng tôi như một bản đồng ca nào nề.

“Khiếp! Hà ơi, bụng mày kêu gì mà nhiều như súng liên thanh thế! Đói thì ăn đi!”- ông Dũng nói mặt cực biểu cảm.

Đã đói lại còn phải tốn calo trả lời, mệt xác vãi chưởng. Nhưng dầu sao tôi cũng trả lời lại cho lịch sự. Mặc dù đã cố nói bình thường nhưng giọng tôi vẫn phều phào như bà cụ 80 sắp hấp hối:

“Em... đã... nói... là...sẽ...thách... thức... bánh... pizza... khổng... lồ... rồi...mà!”- tôi cố dặn một câu sau gần 1 phút thở.

“Biết rồi! Tao chỉ sợ mày chưa lết xác được đến cái cửa hàng pizza mà đã lăn ra rồi đấy!”

“Anh...lai... em...đi!”

“Chờ mày nói xong chắc tao ngủ được giấc rồi! Ồ! Nhưng được tiền nhớ chia đấy!”

Biết ngay mà, chả bao giờ ông Dũng giúp không công cả. Đáng ghét.

“Thôi... em... tự... lết... đi... vậy!”

“Rồi! Rồi! Tao lại!”

Đó! Phải vậy chứ! Thật ra lý do tôi nhịn đói vì lần trước tôi thấy có quán pizza mới mở ở gần đây nó có chương trình ai ăn hết bánh pizza khổng lồ trong vòng 90 phút thì được 5 triệu. 5 triệu đó. Cho nên tôi đã quyết tâm nhịn đói để ăn hết bánh pizza đó lấy 5 triệu về. Tính đến thời điểm này thì tôi cũng nhịn được ngày rưỡi rồi.

3h... Thời điểm mà tôi xuất phát đến quán pizza đã đến. Pizza khổng lồ. Nupakachi!

Vừa dừng xe trước quán pizza phát tôi nhảy tót xuống xe, không đợi ông Dũng, tôi đi thẳng vào luôn. Kiểu như lúc đó sức mạnh ý trí từ đâu đến khiến cho tôi có thể đi một cách vững chãi mặc dù tôi suýt vấp ngã khi vấp phải cái tấm thảm. Nhưng không sao tôi vẫn đứng vững và vào một cách cool ngầu. Nhưng lập tức tôi bị mất hứng ngay khi nhìn thấy tên Bảo mặc áo nhân viên đứng ở quầy thu tiền. Dù sao thì việc gì ra việc đó.

“Sao ông lại ở đây?”- tôi cất tiếng hỏi.

“Tôi làm bán thời gian ở đây! Bộ không được hả?”

“Tùy! Nhưng mà nhắc cho ông nhớ, tôi là khách hàng đó nên thái độ của ông vậy là không tôn trọng khách!”

“Vậy quý khách muốn dùng gì!”- tên Bảo cười nhạt nói.

Tôi chỉ vào cái màn hình chiếu chữ “thách thức bánh pizza khổng lồ” trên tường bên trái quán nói:

“Cái kia! Tôi đến thách thức bánh pizza khổng lồ!”

“Bà? Có được không?”- tên Bảo nói rồi chuyển thái độ từ ngạc nhiên đến nghĩ ngờ.

“Nhanh lên! Nhanh lên! Mất thời gian quá!”

Khoảng 20 phút sau, chiếc pizza khổng lồ nóng hổi đã được tên Bảo mang đến và bày ra trước mặt tôi, cả tôi và ông Dũng ngạc nhiên vì tôi không nghĩ nó lại to đến vậy. Chiều rộng chiếc bánh khoảng 40cm và chiều dài khoảng 60cm.

“Không ngờ nó lại to đến vậy! Hà ơi, mày ăn nổi không?”- ông Dũng tròn tròn mắt nói.

“Tôi chưa thấy ai đến thách thức cái bánh khổng lồ này mà ăn hết cả! Tôi nghĩ bà cũng vậy thôi!”

“Bớt nói nhiều! Cho tôi mượn con dao!”

Sau khi nhận đủ con dao to tôi cắt cái bánh ra thành nhiều miếng nhỏ, dưới tương ớt và bắt đầu ăn. Không thể phủ nhận là bánh pizza rất ngon. Ăn được mấy miếng thì ông Dũng đứng dậy nói:

“Hà ơi! Tý ăn no rồi tự đi xe đạp về nhà! Anh đi bộ về trước đây!”

Tôi gật đầu:

“Vâng!”

Lúc này, tôi mới để ý mọi người trong quán đều nhìn mình chằm chằm bởi vì chiếc bánh pizza này. Cũng phải, bình thường người tham gia thử thách này toàn là đàn ông hoặc những người trong tình trạng thừa cân ăn bao nhiêu cũng thiếu. Còn tôi- một con nhỏ cao 1m58 nặng 40 kg mà dám ăn cái bánh pizza to hơn cả người thì cũng ghê thật. Mà thôi kệ tôi chỉ có 90 phút ăn cái bánh này thôi nên tốt nhất là tập trung ăn và kệ sự đời.

Lúc đầu tôi ăn kiểu hùng hục như lợn ăn cám vì quá đói. Tôi chẳng hơi đâu lo giữ hình hượng trước đám đông vì ngày rưỡi nay tôi nhịn ăn rồi.

Hết 1 nửa cái bánh... vừa no vừa ngấy.

Hết 2/3... Đúng là ăn cái gì nhiều ngon cũng thành ngán. Còn 60 phút nữa nên lúc này tôi chuyển qua ngồi buôn chuyện với mấy anh chị trong quán hết người buồn rồi lại chơi game. Hết chơi game rồi lại đếm bánh. Còn 10 miếng bánh pizza nữa. Nói thật tôi ngán đến tận mang tai rồi.

Còn 20 phút cuối, tôi cố gắng nén bụng lại và nhắm mắt nhắm mũi ăn, vừa ăn vừa méo mếu kêu no với ngấy, mọi người trong quán cũng cổ vũ nhiệt tình ý như cổ vũ bóng đá giải Châu Á vậy.

Còn 7 phút cuối... Chiếc bánh cuối cùng đã được tôi nhồi vào bụng trước sự ngạc nhiên và vỗ tay của mọi người. YES! YES! WIN RỒI! Hạnh phúc quá!!!

“Cảm ơn mọi người!”- tôi cúi đầu cảm ơn sự cổ vũ của mọi người trong quán, họ cũng cười đáp lại và sau đó dần giải tán.

Tôi lấy khăn giấy lau sạch sẽ cái miệng và xoa xoa cái bụng no.

Sau đó ít phút, bà chủ quán nhanh chóng ra mặt và nói:

“Thật không ngờ một cô bé nhỏ nhắn như cháu lại ăn hết cái bánh pizza khổng lồ! Cháu biết cháu là người đầu tiên hoàn thành được thử thách không! Đây là phần thưởng của cháu!”

Sau khi nói bà chủ quán xinh đẹp lịch sự trao cho tôi phong bì phần thưởng. Tôi cũng cười vui vẻ nhận lại và gỡ phong bì ra kiểm tra ngay, ai mà biết được trong đây có đủ 5 triệu không, tôi phải kiểm tra nhờ đâu thiếu còn nói. À may quá đủ rồi. Ngược lên tôi thấy bà chủ quán che miệng tùm tùm cười, tôi cũng biết là hành động của mình là hơi sỗ sàng nên chỉ biết cười nhặt đáp trả thôi. Sau khi bà chủ rời đi. Tôi nhếch mày với tên Bảo nói:

“Thấy sao hả? Tôi nói được là làm được!”

Tên Bảo gật gật bĩu môi nói:

“Phải công nhận là bụng bà to như cái thúng nhĩ!”

“Không phải khen đâu! Xứ!”-tôi nhếch môi rồi đứng đỉnh ra khỏi cửa hàng.

Ra đến cửa tôi gấp gọn phong bì đút vào túi áo thì đúng lúc đó một người đàn ông đội mũ kín mít đi tới va vào tôi. Thấy khả nghi tôi quay xuống và nhận ra phong bì tiền trên tay mình đã biến mất. Đù Má! Bị cướp rồi! Tôi vội hét to:

“ĐỨNG LẠI! CƯỚP! BẮT LẤY CƯỚP!”

Biết mình bị phát hiện, tên cướp nhanh chóng sau chạy thoát thân. Không chần chừ tôi lấy ngay chiếc xe đạp của mình dựng trước cửa tiệm định nhảy lên, thì tên Bảo chạy ra tranh ngồi lên yên xe và nói:

“Ngồi lên xe!”

Chả nghĩ ngợi gì nhiều tôi nhảy lên luôn miệng thì thét:

“Tên cướp! Cái tên áo đen chạy kia kìa!”

Cũng may tên Bảo đạp nhanh nên chúng tôi nhanh chóng đuổi gần được khoảng cách tên cướp, nhưng cũng phải công nhận là tên cướp chạy nhanh thật. Có vẻ như tên cướp không thạo đường lắm hay sao, hắt lại chạy ngay vào một lối ngoặt mà không biết rằng lối ngoặt đó dẫn tới đường cụt.

Ngay sau đó một trường hợp vô cùng “thốn” đã xảy ra. Lúc tên Bảo đuổi gần tên cướp xong chả hiểu ma xui quỷ kiến nào hắt ta nhảy xuống xe không báo trước, còn tôi...! vâng! Tôi vẫn ngây thơ không biết gì, cho đến khi hắt ta nhảy xuống, tôi vẫn ngồi một mình trên xe, đã thế còn xe không người lái. Vậy là đã đủ cho tôi tưởng tượng một cái kết không mấy nhẹ nhàng của mình rồi đấy. Xe cứ thế lao về phía trước mang theo một đĩa bạc mệnh như tôi đâm vào tường, cũng may không đau lắm. Tôi hiểu là tình huống cấp bách nhưng làm ơn lúc xuống xe phải kí hiệu hay nói người ta một tiếng chứ. Cứ thế mà xuống mà coi được à.

Lúc này tên Bảo đã chặn được tên cướp. Thấy hết đường tên cướp bỗng rút con dao ra, con dao sắc dùng để gọt hoa quả, nó bé xíu bằng cái ngón tay cái nhưng không thể coi thường. Nguy thật rồi. Tôi lúc đó chả biết làm gì tay run cầm cập rút điện thoại ra gọi ngay cho bố trong lúc tên cướp đang chú ý đến tên Bảo.

THE END

Cảm ơn đã đọc!!!

(Ai tò mò diễn biến tiếp thì nói nha!)

19. Chương 19: “bà Nợ Tôi Một Ân Huệ!”

Tôi lúc đó chả biết làm gì tay run cầm cập rút điện thoại ra gọi ngay cho bố trong lúc tên cướp đang chú ý đến tên Bảo:

“Alo! Bố ạ, con bị cướp bố ơi! Bố đến nhanh đi! Chỗ này là xóm A, cái ngõ cách nhà mình 1km... à... gần quán pizza! Bố ơi bố đến nhanh đi! Nó rút dao ra rồi! Huhu! Sợ lắm bố ơi!”

“Rồi rồi! Bình tĩnh đừng kích động nó! Bố đến liền đây!”

Tôi cúp máy đứng dậy nhìn thấy tên cướp vẫn cầm dao chìa ra đe dọa:

“Khôn hồn thì tránh ra! Không tao giết cả lũ!”

Trái với suy nghĩ của tôi tên Bảo vẫn đứng im không nhúc nhích và nói không chút sợ hãi:

“Vậy sao! Để xem ông làm được gì!”

“Ôi trời ôi! Con lạy má! Né ra cho đại ca cướp đi không nó xiên ông thì tôi không đền được đâu!” - tôi mếu máo lòi tên Bảo đứng xít ra. Thà của đi thay người còn hơn. Mà chả hiểu sao tên này ăn gan trời sao mà đại thế.

“Bà rách việc quá đây!” - tên Bảo nhăn mặt nói.

“Yaa!” - lợi dụng tên Bảo quay ra chỗ tôi, tên cướp cầm dao lao thẳng tới. Tôi trợn tròn mắt, chả kịp suy nghĩ gì mà chạy ra đứng trước tên Bảo nhắm chặt mắt và từ từ cảm nhận phát dao sắp đâm vào mình.

Nhưng...

“Aaa!”

Lực đẩy của cánh tay ai đó làm tôi ngã sang một bên cực phũ phàng (tôi thấy so với việc bị dao đâm thì bị đẩy ngã như thế này cũng đau chả kém đâu) và sau đó là tiếng “keng” tôi mở mắt từ từ quay ra thì thấy tên cướp đã bị tên Bảo khống chế nằm ép sát xuống đất hai tay quàng ra đằng sau, hình ảnh này như cảnh sát bắt tên cướp vậy đó. Ngầu lòi luôn. Còn con dao trắng tinh thì đang nằm yên dưới đất. Khỏi nói tôi mừng y như ngày giải phóng. Ổn chúa! Con biết là người không đối xử như vậy với con đâu mà. Con thề là con sẽ mua nải chuối xanh về cúng người mặc dù con chả theo đạo.

Vừa lúc đó, mấy chú áo xanh xuất hiện trong đó có cả bố tôi nữa. Khỏi nói bố tôi vừa đến là tôi thấy mắt ông hơi đỏ đỏ, ông ôm chầm lấy tôi hỏi han đủ kiểu. Tôi thì không sao nên cười tươi rói.

Cuối cùng tên cướp đã bị bắt còn tiền thì tôi lấy lại được. Tên Bảo cũng được mấy chú công an khen dữ lắm, tôi thấy hân cười tươi rồi gãi đầu ngượng ngượng. Tôi nghe ké mà cũng thấy vui lây. Sau mấy phút lấy lời khai thì mấy chú công an và bố tôi đưa tên cướp về đồn. Còn tôi được tên Bảo đạp xe lai về nhà. Nhưng có một điều tôi thắc mắc nên đã hỏi tên Bảo:

“À! Ông biết võ à?”

“Ờ!”

“Vậy sao không nói sớm! Ông biết là tôi sợ thế nào không hả! Tên đáng ghét!”

Khỏi nói lúc hỏi câu đó là tôi cực kỳ tức giận nhưng đáp lại lời tôi giọng tên Bảo chả có vẻ hối lỗi tí nào mà thay vào đó là sự cười cợt:

“Vậy sao? Sợ thế nào!”

“Nếu ông mà bị sao là tội của tôi rất lớn đó! Tôi biết ăn nói thế nào với bố mẹ ông hả!”

“Vậy sao bà lại đỡ dao cho tôi! Nếu bà bị đâm thì tôi cũng không biết ăn nói thế nào với bố mẹ bà đâu!”

Tôi hơi khựng lại khi tên Bảo hỏi câu này, tôi chả biết tại sao tôi lại dám đỡ dao cho hắn nữa nên chỉ biết lúng túng bịa đại ra một câu trả lời mặc dù nó chả hợp lí lắm:

“À...thì! Tại vì ông vừa đẹp trai lại tài giỏi, chết thì phí lắm!”

Tôi nói vậy chứ. Đẹp thì đúng đẹp thật nhưng tính “khảm” lắm.

“Vậy bà chết thì không phí sao!”

“Hỏi vậy thì ai biết trả lời! Cũng có thể là vì tôi quá rộng lượng và nhân từ...! Đúng rồi! Tôi quá là vĩ đại! Hazz! Tôi hâm hộ mình quá thì biết làm sao đây!”

“Vậy sao! Tôi thì thấy bà rất tốt khi hành động vậy đó! Lần sau đừng có lấy mạng sống của mình ra đỡ thay cho người khác! Lo cho bản thân mình đi!”

“Xí! Lo cho bản thân mình đi!”- tôi nhại lại giọng tên Bảo với giọng châm biếm.

“Còn dám nhại lại lời tôi hả!!! Này vì 5 triệu của bà mà tôi suýt mất mạng đó!”

Tôi quát:

“Đừng có làm quá! Mẽ chỗ nào đâu mà nói! Tôi nè! Bị ông đẩy phũ phàng rồi còn bị ngã xe nữa đó!”

Tên Bảo cũng không vừa đáp lại tôi bằng giọng hách dịch:

“Nếu tôi không làm vậy thì bà không chỉ mất 5 triệu thôi đâu bà còn mất mạng nữa đó! Vì vậy, tôi là ân nhân cứu mạng của bà đó! Nhớ rõ chưa!”

Tên Bảo đáng ghét vừa nói dứt câu thì...

“Kíttt!”

Cái dừng xe đột ngột của tên trời đánh đã làm người tôi đẩy về phía trước và đập đầu vào lưng hần. Thầm rửa tên đáng ghét tôi nhảy xuống xe và nói:

“Tôi vào nhà đây! Xuống trả xe tôi!”

“À! Tôi chợt nhớ 5 triệu đó là tôi lấy về cho bà, cho nên số tiền đó cũng có phần của tôi!”

“HẢ? Vậy thì... Tôi bốn ông một!”

“Không! Tôi ba, bà hai!”

“Không! Tôi ăn thũng bụng mới có được! Được rồi! Ông một triệu rưỡi! Sao hả?”

“Thôi giỡn tý thôi! Tôi không lấy tiền của bà đâu nên đừng lo...”

Tên đáng ghét! Không lấy thì nói làm gì, làm người ta hoảng.

“Nhưng...” - tên Bảo cười đều ngập ngừng nói.

Tôi nheo mắt nghi ngờ:

“Sao nữa?”

“Bà nợ tôi một ân huệ đó! Tôi không giúp không đâu! Đưa số điện thoại bà đây! Khi nào tôi nghĩ ra tôi sẽ nói bà cách trả nợ! Bà phải làm điều đó cho tôi! Yên tâm không động đến tài chính của bà đâu!”

Tên này vẽ chuyện thật. Được rồi nợ thì nợ. Tôi đây cũng không muốn nợ nần ai nên tôi chấp nhận điều kiện đó và đọc cho hần ta số điện thoại của tôi. Sau đó hần ta nở một nụ cười đều giả xuống xe và rút tay vào túi quần nghênh nghênh về nhà.

...

Tên điên!!!

THE END

Cảm ơn đã đọc!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/rung-dong-dau-doi-cua-toi>